

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
ZENIČKO-DOBOJSKI KANTON
KANTONALNI SUD U ZENICI
BROJ K 35/00
Zenica, 02.06.2005.godine

Presuda pravosnažna 08.03.2006. godine.
Presudom Vrhovnog suda FBiH broj: Kž-
483/05 od 08.03.2006. godine odbijene kao
neosnovane žalbe optuženog i Kantonalnog
tužilaštva u Zenici i potvrđena prvostepena
presuda.

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE

Kantonalni sud u Zenici u vijeću sastavljenom od sudija Arnaut Unkasa, kao predsjednika vijeća, te sudije Ahmetović Hilme, kao člana vijeća, i sudija porotnika Kratina Zore, Zijada Sarajlića i Angelov Danice, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Horić Lidije, kao zapisničara, u krivičnom predmetu optuženog Mihajlović Tome, zbog krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 154 stav 1 KZ FBiH, po optužnici Kantonalnog tužilaštva u Zenici broj Kt.230/97 od 17.05.2000.godine, koja je izmjenjena pod brojem Kt.230/97 od 10.05.2005.godine, a zatim precizirana pod brojem Kt.230/97 od 27.05.2005.godine, nakon održanog usmenog, javnog i glavnog pretresa, u prisustvu tužioca Tomaš Branislava, optuženog Mihajlović Tome, te njegovog branioca po izboru Ajkić Rame, advokata iz Zenice, donio je dana 27.05.2005.godine i dana 02.06.2005.godine javno objavio slijedeću:

P R E S U D U

OPTUŽENI MIHAJLOVIĆ TOMO, zv. «Kuka», sin N.i Z. r.D. rođen ... godine u selu L. , Opština T. , iz T. , selo L. , oženjen, otac dvoje djece, po zanimanju radnik u Preduzeću «...» u ..., završio osnovnu školu, i naknadno za KV vozača, ..., državljanin ..., vojsku služio ... godina, ranije nije osuđivan, ne vodi se drugi krivični postupak,

K R I V J E

Što je ;

U vrijeme agresije na Bosnu i Hercegovinu i oružanog sukoba u istoj, u svojstvu pripadnika rezervnog sastava policije Stanice javne bezbjednosti Teslić, kršeći pravila Medjunarodnog prava iz člana 3 tačka 1 Ženevske konvencije o zaštiti civilnog stanovništva za vrijeme rata od 12.08.1949.godine i dopunskog Protokola iz Ženevske konvencije iz 1977.godine, prema civilnom stanovništvu nečovječno postupao, narušavao njihov tjelesni integritet fizičkim zlostavljanjem i mučenjem, primjenjivao mjere zastrašivanja, vršio povredu ličnog dostojanstva, i silovanjem žena, pa je tako :

I. Dana 07.06.1992.godine u popodnevrim satima, u selu Irice, opština Teslić, u naprijed navedenom svojstvu naoružan automatskom puškom, u akciji pretresa kuća, koju je provela

njegova jedinica u sadejstvu sa drugim vojnim i paravojnim formacijama tzv. «Srpske Republike Bosne i Hercegovine», ulazio u kuće Bošnjaka i tom prilikom vojno sposobne muškarce fizički zlostavljao, pa je tako G.I. udario snažno 5-6 puta kundakom automatske puške u ledja, na koji način je istome povrijedio tjelesni integritet, nanoseći mu tjelesnu povredu u vidu krvnih podliva u predjelu ledja, dok je za to vrijeme ovaj morao stajati sa podignutim rukama iznad glave i ispružena tri prsta, a R.M. udario više puta drvenom letvom po glavi i ledjima, na koji način je narušio tjelesni integritet istog, nanoseći mu tjelesnu povredu u vidu krvnih podliva i ožiljaka, psujući mu pritom «majku balijsku», na koji način je izvršio povredu ličnog dostojanstva R. M.

2. Tokom mjeseca juna i jula 1992.godine u Tesliću, u istom stvojevstvu, vršeci dužnost čuvara u logoru koji je bio smješten u zgradi Teritorijalne odbrane, gdje je u jednoj neuslovnoj prostoriji bilo istovremeno zatvoreno oko 100 ljudi u potpuno nehumanim uslovima, bez vode i WC-a i gdje im je u toku dana davan jedan obrok, na ponižavajući način bacanjem među njih, pri čemu su ih fizički zlostavljali, pa je tako u ovom logoru dana 17.06.1992.godine odmah po dovodjenju u isti R.E, M.H. i K.M., ove tukao drvenom letvom oštrih ivica, kvadratnog oblika, debelom 3-4 cm i gumenom palicom po glavi, naredio im da stanu oslonjeni rukama sa tri prsta na zid, nakon čega im je nastavio zadavati udarce istom letvom i gumenom palicom po ledjima, debelom mesu i nogama, na koji način je sa više udaraca povrijedio tjelesni integritet oštećenima, tako što je M.H. zadobio povrede u vidu krvnih podliva po stražnjoj strani tijela, a K.M. u vidu posjekotina u predjelu ledja i prskotina kože u predjelu ramena, a kad je u novčaniku oduzetom od M.H. pronašao hrvatski novac, prema istome primijenio mjeru zastrašivanja tako što je istome stavio nož pod grlo i ispitivao ga o porijeklu novca, te je tačno neutvrđenog dana u navedenom periodu zatvorenika Š.I. fizički zlostavljao, tako što ga je izveo iz prostorije i sa stisnute obje šake udario snažno pet do šest puta u glavu, te prema istome primijenio mjeru zastrašivanja na način da mu je pod vrat stavio nož tako što je oštricu noža naslonio na kožu oštećenog i pretio mu «da će ga zaklati ovim ustaškim nožem».

3. Tačno neutvrđenog dana u drugoj polovici 1992.godine u Tesliću, u istom svojstvu kao naprijed, naoružan automatskom puškom, noću oko 21,00 sati u vrijeme policijskog sata, došao sa još jednim neidentifikovanim policajcem na vrata porodične kuće I.A., u kojoj je ova bila sa svojim bratom A., sestrama A.i A. i svojim momkom M.I., pokucao na ista i na pitanje: «Ko je», odgovorio: «Policija, otvori», a kada im je ova otvorila istoj naredio da se obuče i krene sa njima, što je i učinila, pa ju je vozilom odvezao do policijske stanice Teslić, gdje su je uveli u jednu prostoriju u kojoj je bilo deset do petnaest uniformisanih lica, gdje su je natjerali da popije nekoliko čaša votke, pri čemu ju je jedan od prisutnih udario čizmom, od kog udarca je pala, potom su je izveli na hodnik, pustili da sjedi, a kada su je ponovo uveli opet ju je jedan tukao i tjerao da pije votku, a drugi držeći u ruci krvav nož joj je rekao da se «pozdravi sa životom», pa kada je prestrašena pokušala skočiti kroz prozor, spriječio ju je jedan od prisutnih i nastavio tući, sve u prisustvu optuženog, nakon čega je odvedena u jednu manju prostoriju u kojoj je bilo pet-šest uniformisanih lica među kojima i optuženi Mihajlović Tomo, gdje joj je jedan od prisutnih naredio da se skine, što je i učinila skidajući samo čizme i gaćice, i da legne na sto, a kada je to odbila udario joj je šamar, uhvatio za ramena, podigao na sto, položio na ledja, a onda joj je prvi prišao optuženi Mihajlović Tomo silovao je, nakon čega su je silovali i ostali,

čime je počinio krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 154 stav 1 KZ FBiH.

Pa ga sud uz primjenu odredaba člana 4, 33,37, 40 i 41 Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine

O S U Ā U J E

NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 4 (ĀETIRI) GODINE

Na osnovu člana 48 stav 1 Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, u izreĀenu kaznu zatvora optuženom uraĀunati Āe se vrijeme provedeno u pritvoru od 07.03.2003.godine do 10.06.2003.godine.

Shodno odredbi člana 88 stav 2 taĀka 1 ZKP-a optuženi MihajloviĀ Tomo se obavezuje da naknadi troškove kriviĀnog postupka u iznosu od 135,00 KM za podvozne troškove svjedoka, i da plati na ime paušla izos od 20,00 KM, u roku od 15 dana po pravomoĀnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Na temelju člana 345 stav 1 taĀka 3 ZKP-a, optuženi MihajloviĀ Tomo, za radnje iz optužnice Kantonalnog tužilaštva u Zenici broj Kt.230/97 od 27.05.2005.godine, opisane pod taĀkom 1.1. i taĀkom 1.4

O S L O B A Ā A S E O D O P T U Ź B E

Da je,

1.Dana 07.06.1992.godine ujutarnjim satima u TesliĀu koristiĀi navedeno svojstvo i naoružan automatskom puškom uĀestvovao u pretresu kuĀa i stanova koji je provela njegova jedinica u sadejstvu sa drugim vojnim i paravojnim formacijama tzv. «Srpske Republike Bosne i Hercegovine»!, pa je u kuĀi Ő.M. odvojio žene od vojno sposobnih muškaraca, te iz kuĀe istjerao M. i njegove sinove S. zvanog «M.», F. i H., udario snažno pri tom kundakom puške F.u potiljak od kog udarca mu je ispalo oko, natjerao ove muškarce da udju u kamion, a F. ubacio u isti, te nakon što su dovezeni pred policijsku stanicu tu nastavio tuĀi F. rukama, nogama i palicom, te dok je ovaj bespomoĀno ležao na zemlji uhvatio ga za kosu i njegovom glavom udarao u beton, nakon Āega je F. i H.ponovo ubacio u kamion i odvezero prema Borju, a M.i S. zvani «M.» su odvedeni u nepoznatom pravcu da bi naknadno tijela F., H.i S.zvanog «M.» bila ekshumirana i identifikovana, a M. se vodi kao nestao.

2.TaĀno neutvrĀdenog dana u mjesecu junu 1992.godine u TesliĀu, i istom svojstvu, naoružan automatskom puškom, noĀu oko 21,30 sati u vrijeme policijsko sata, došao sa još jednim neidentifikovanim policajcem na vrata stana H.G., pokucali na ista, i na pitanje: «Ko je», odgovorili: «Policija, otvori», a kaĀ im je ova otvorila, ušli u hodnik stana, gdje im je na njihov upit rekla da se u stanu osim nje još nalazi njen polubrat B. M. i djeca – kĀerke A. i S., te sinovi G. i S.i da su svi u jednoj sobi, nakon Āega su otišli i rekli da Āe se vratiti za pola sata, što su i uĀinili, pa kada su se vratili i ušli u hodnik, tada je optuženi H. G.-i u namjeri da je siluje glasno naredio da udje u praznu sobu i krenuo za njom, ne obaziruĀi se na opomenu drugog policajca « da to ne radi i da se to ne smije», a zatim ušao za njom u sobu, zatvorio vrata, odložio pušku uz kauĀ pa iako ga je ona kroz plaĀ molila da to ne radi, uhvatio je

rukama za ramena, gurnuo na kauč i potom je silovao, a poslije toga joj zaprijetio da o ovome nikom ništa ne govori, jer će joj odvesti sina koga neće više nikada vidjeti.

O b r a z l o ž e n j e

Kantonalno tužilaštvo u Zenici optužnicom broj Kt. 230/97 od 17.05.2000.godine, optužilo je Mihajlović Tomu za krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 154 KZ F BiH, koja optužnica je stala na pravnu snagu sa danom 28.II.2002.godine. Navedena optužnica izmijenjena je na glavnom pretresu od 11.05.2005.godine, a na glavnom pretresu od 27.05.2005.godine precizirana u odnosu na tačku 1.5.navedene optužnice.

Krivično vijeće, po naprijed navedenoj optužnici, otvorilo je i sprovelo je glavni pretres na dane 27.07.2004.godine, 14.09.2004, 15.09.2004, 22.09.2004, 24.09.2004, 27.09.2004, 01.10.2004, 04.10.2004, 08.10.2004, 11.10.2004, 12.10.2004, 15.10.2004, 12.II.2004, 15.II.2004, 19.II.2004, 22.II.2004, 17.12.2004, 20.12.2004, 24.12.2004, 24.01.2005, 27.01.2005, 04.02.2005, 24.02.2005, 11.03.2005, 04.04.2005, 11.04.2005, 25.04.2005, 10.05.2005, 11.05.2005, 27.05.2005, kada je presuda u ovome predmetu donesena, a ista je objavljena 02.06.2005.godine.

Na navedenim glavnim pretresima izvedeni su slijedeći dokazi: ispitivanjem optuženog Mihajlović Tome, te neposrednim saslušanjem svjedoka H. I., H.H., K. V., K.M., M. I., B. H, B. S., P. R., M. Š., K. A., I. A., M. I., H. A., N. R., M. P., B. P., D. S., I. A., Š. I., I. A., I. A., M. H., K. M., Š. M., G. I., Dž. P., R. B., H. G., M. M., I. Z., I. H., Š. M., H. H. i C. R. Uz suglasnost stranaka izvedeni su dokazi čitanjem iskaza svjedoka H. A., H. M., nalaz i mišljenje vještaka dr. Muhameda Šestića, svjedoka Š. S., A. S., B. S. koji iskaz je dao u istrazi, iskaz zaštićenog svjedoka broj 112, svjedoka S. S., A. S., P. A., B. S., P. I., I. O., B. M., B. M., J. E., Š. I., G. E., S. H., S. S., Š. D., K. A., R. M., I. Dž., G. H. i K. D., a koji iskazi su dati na glavnim pretresima vodjenim od 28.II.2002.godine do 15.II.2003.godine, u prethodnom sastavu sudskog vijeća.

Na navedenim glavnim pretresima izvedeni su slijedeći materijalni dokazi:Uvidom i čitanjem potvrda o nestalim osobama koje je izdala Državna komisija za traženje nestalih osoba BiH kako slijedi: potvrda 797/E/04 od 27..09.2004.godine za H. M., sin I., rođen 1971.godine, potvrda 795-E/04od 27.09.2004.godine za G.A. sin E.,rođen 1965. godine, potvrda broj 786-E/04 od 27.09.2004.godine za H. E. sin H. rođen 1964. godine, potvrda 797-E/04 od 27.09.2004.godine za Š. M., sin M. rođen 1933.godine, potvrda broj 798-E/04 od 27.09.2004.godine za R. D. sin Š., rođen 1964. godine. Uvidom i čitanjem izvještaja o sudskomedicinskoj ekspertizi: JU Dom zdravlja „Izudin Mulabećirović Izo“ Tešanj sastavljen od strane stalnog sudskog vještaka za sudsku medicinu dr, Brkić Sabihe: Kri.59/99 za lice G. F., sin H. rođen ...1960.godine,Kri. 59/99 za lice G. Dž., sin h. rođen1948.godine,Kri.59/99 na ime Š. Fi., sin M.rodjen ..1963. godine, Kri.59799 za R.A., sin A. rođen1971. godine, Kri.59/99 za B. F., sin D. rođen1954. godine,Kri.59/99 za B. I., sin I., rođen...1972.godine,Kri.59/99 za B. S., sin S. rođen ...1972.godine. Uvidom i čitanjem zapisnika o utvrđivanju identiteta za Š. H., sin M. rođen 1961.godine, te Š. M., sin M.rodjen 1958. godine izdat od strane Službe za sudsku medicinu i patologije Gradska groblja Visoko, te zapisnika o utvrđivanju identiteta KT Zenica, veza sudski predmet Kri.38/01 za lice B K., sin I., rođen1959.godine, sačinjen 05.09.2004.godine. Uvidom i čitanjem u dopis Okružnog suda Banja Luka broj Kr.16/03 od 15.04.2003.godine. Uvidom i čitanjem u posjedovni list na ime Mihajlović Tomo koju je izdala Republika Srpska Republička uprava za geodetsko imovinsko-pravne poslove podružna jedinica Teslić broj 46-952.4.227 od

27.03.2003.godine. Uvidom i čitanjem podneska Ministarstva unutrašnjih poslova Republike Srpske broj 02/3-3868/03 od 18.09.2003.godine, te podneska Doma zdravlja „Sveti Sava“ iz Teslića broj 225 od 11.07.2003.godine i broj 432 od 28.10.2004.godine, te uvidom u knjigu rasporeda obavljanja službe policajca za maj-august 1992.godine za Mihajlović Tomu u fotokopiji, dokumenat bez broja, uvidom i čitanjem akta Medjunarodnog suda za zločine za bivšu Jugoslaviju broj 993255/GB/FDG/RR 222 od 11.05.1999.godine. Uvidom i čitanjem izvoda iz matične knjige rođenih za D.Z. izdat od Općine Teslić broj 9766/04 od 28.10.2004.godine, te podneska Općinskog štaba civilne zaštite Teslić broj OŠ 47/92 od 19.06.,1992.godine sa obavijesti da je D.Z. nadjen mrtav1992.godine, kao i prijedloga za dokazivanje smrti za D.Z.podnesen od Dž.P. od 14.06.1996.godine broj 1095/96 Službe pravne pomoći Općinskog sekretarijata za opću pravu Tešanj, te uvidom u rješenje Općinskog suda u Tešnju broj R_II:263/96 od 11.02.1998.godine kojim se utvrđuje smrt Dž.Z.. Uvidom i čitanjem izvoda iz matične knjige umrlih izdat od strane Općine Teslić broj 575/04 od 27.10.2004.godine za B. T., broj 577/04 od 28.10.2004.godine za R. M.,broj 576/04 od 28.10.2004.godine za M. I., te je pročitani prilozi naprijed navedene izvode iz matične knjige umrlih koje je dostavila Općina Teslić broj 1162/94 od 28.10.2004.godine za naprijed navedena lica. Izvršen je uvid u fotokopiju partona ličnih karata za I. Z., sin O. R. M., sin S., R. S., sin M.a, M. I., sin Ad., M. ..., sin A. (drugo lice), M.i., sin A. rođen ...949.godine, M. I. sin A. rođen ...1940.godine, M. I., sin I., M. I., sin M., M. I., sin M., M. I., sin M., M. I., sin Z., R.E., sin M. i Dž. Z. sin P.. Uvidom i čitanjem dopisa MUP Republike Srpske broj 3868/03 od 01.08.2003.godine, i dopisa Policijske stanice Teslić broj 43/05 od 01.05.2005.godine, kojim se daju obavijesti o svjedocima M. H., R. E. i R. S.. Izvršen je uvid u uniformu rezervne policije koju je dužio optuženi Mihajlović Tomo kao rezervni policajac, te uvid u podnesak Policijske stanice Teslić broj 164/05 i dvije fotografije. Izvršen je uvid u službenu legitimaciju na ime Mihajlović Tome izdate od Centra službi bezbjednosti Doboj broj 02315. Uvidom i čitanjem podneska Okružnog suda u Doboju broj Kr.3612/04 od 08.11.2004.godine o dostavi dopisa Domu zdravlja „Sveti Sava“ Teslić broj 432 od 28.10.2004.godine, dopis Općine Teslić-Odjeljenje za opću upravu broj 07/11-200-1662/04 od 28.10.2004.godine i dopis MUP RS CSB Doboj PS Teslić broj 11-3/02-206-8/04 od 02.11.2004.godine.

Optuženi Mihajlović Tomo u izlaganju svoje odbrane po optužnici Kt.230/97 od 17.05.2000.godine na glavnom pretresu od 27.07.2004.godine izložio je svoju odbranu saglasno u cijelosti kao u iskazu datom na glavnom pretresu od 19.03.2003.godine.Naveo je da tom iskazu nema ništa posebno da doda. U navedenom iskazu izjavio je da on nije bio ni u kakvoj paravojsci, nego u zvaničnoj policiji Republike Srpske i da je u istoj bio obični policajac. Što se tiče konkretnog optuženja u odnosu na tačku optužnice, koja se odnosi na krivični događaj u selu I., naveo je da je tačno da je bio u navedenom selu, ali da prema licima koja se spominju u toj tački (I. E., I. Z., I. H., H. E., G. A., G. Dž., H. E., H. M. i G. H.) nije učinio radnje koje se tvrde da ih je učinio u optužnici. Naveo je da ova lica i ne poznaje lično, da za vrijeme dok je bio pripadnik rezervnog sastava policije, a to je trajalo oko 3 mjeseca, nije sjeo u službeno policijsko vozilo, a osim toga naglašava kako se optužnicom tvrdi kako je petoricu ljudi odveo crvenim „Golfom“, pa je on pri tome valjda šesti, pa da sud sam procjeni je li to moguće učiniti ovakvim automobilom. U odnosu na tačku iz optužnice. koja se odnosi na krivični događaj od 07.06.1992.godine u vezi sudbine porodice Š., optuženi je u svome iskazu naveo da što se tiče tog događaja nije bio ni blizu mjesta izvršenja djela, da poznaje familiju koja se u toj tački optužnice pominje, jer je njihova kuća preko puta preduzeća u kojem radi, te da poznaje Š. M., da se isti vratio u svoj stan u Tesliću i da se to može potvrditi. Naveo je da ne može da tvrdi da ova lica nisu privođena u stanicu javne bezbjednosti jer to optuženi ne zna odnosno da ne zna jesu li ili nisu privođeni jer takvim

radnjama nije bio prisutan. U odnosu na tačku iz optužnice, koja se odnosi na krivični događaj iz juna 1992.godine u logorima Stanice javne bezbjednosti Teslić i štaba TO Teslić izjavio je da nikad nije bio čuvar ispred stanice javne bezbjednosti u Tesliću, ali da je istina da je bio čuvar u TO odbrani gdje je bio zatvor, ali da ljude o kojima se govori u ovoj tački optužnice (K. M., R. E., M. H., I. A., Dž. Z. i M. I.) ne poznaje. Navodi da mu je čudno da se samo jedan od navedenih pominje kao svjedok, a ostali niti su saslušani, niti su predloženi da svjedoče, pa optuženog čudi zašto samo jedan svjedok, kako se tvrdi da je maltretirao i ostale. U odnosu na tačku optužnice koji se odnosi na događaj iz juna 1992 godine, silovanje oštećene I. A., optuženi je izjavio da ne poznaje ni P. M., niti dvije sestre koje se u tekstu optužnice spominju. Navodi da je bio najobičniji policajac, pa valjda bi ga neko od njemu nadređenih i starijih lica, pod pretpostavkom da je učinio to što se optužnicom tvrdi, povukao ga za rame, te i da je i htio tako nešto da uradi nije bio u prilici da ovakve stvari radi u stanici policije. U odnosu na tačku iz optužnice, koji se odnosi na krivični događaj iz jula 1992.godine, silovanje oštećene H. G., optuženi je u svome iskazu naveo da ne zna ko je gospođa ili gospođica koja se pominje u ovoj tački optužnice, da ne zna o kojoj je osobi riječ, te da ga čudi da ista nije navela makar dan u sedmici u kome se dogodio događaj iz optužnice, ako već nije navela konkretan datum. Takođe je naveo, a u vezi sa tvrdnjom kako je optuženi toj osobi naredio da ugasi svjetlo, da u Tesliću u domaćinstvima od konca maja pa sve do augusta 1992.godine nije bilo struje, pa tako nije bilo ni svjetla.

Takođe je u svome iskazu naveo da je 08.05.1992.godine stupio u rezervni sastav policije MUP-a i bio rezervni policajac do 27.08.1992.godine. Nakon toga je otišao u vojsku i bio u formaciji IX bataljona kao vozač komandanta P. M.z Banja Luke, kojeg nije poznao, a kasnije je bio vozač K. M. u 1993. i 1994.godini, a da se razdužio sa potpisivanjem Dejtonskog sporazuma. Navodi da je kao pripadnik rezervnog sastava učestvovao u obezbjeđenju mostova, pošte, i opštine, te dva punkta na ulazu u grad, da je bio čuvar u prostorijama teritorijalne odbrane gdje je bio zatvor i da je učestvovao u pretresu sela Irice, a kasnije kad su počeli ratni sukobi da je bio čuvar bolnice. Navodi da je komandir u Policijskoj stanici Teslić bio D.K. a N. R. da je bio komandir rezervnog sastava milicije. Što se tiče njegove aktivnosti u prostorijama teritorijalne odbrane, navodi da je tu bio stražar iz rezervnog sastava policije i da ih je u smjeni bilo između tri ili pet, da su bili zaduženi za pratnju pritvorenih lica iz prostorije gdje su zatvarani ljudi do mokrog čvora, a da su po ova pritvorena lica dolazili ljudi iz policije i iste odvodili u obližnju stanicu gdje su sa njima obavljali razgovor. Navodi da je u prostorijama teritorijalne odbrane postojala jedna sveska u koju su upisivana imena svih lica koja su bila dovođena i zatvarana u objektu teritorijalne odbrane. Navodi da niko drugi izuzev policije ili osim uz odobrenje i uz prisustvo policije nije mogao izvesti bilo koga iz prostorija teritorijalne odbrane, a da on kao i ostali koji su bili samo stražari, nisu imali nikakvu obavezu da vrše evidentiranje imena lica koja su odvođena niti imena lica koja su izvršila odvođenje, niti su imali obavezu da se staraju da li su odvedena lica vraćena nazad u prostorije teritorijalne odbrane, niti su takvo što mogli da čine, niti postavljati o tome bilo kakva pitanja. Spisak na osnovu kojeg su lica odvođena donosili su sa sobom oni koji su odvodili ta lica. Navodi da je zadatak njega kao i ostalih stražara bio da se staraju o tome da nepozvana lica ne ulaze kod pritvorenika i da ih ne kontaktiraju, a osim toga da ova pritvorena lica ne izađu iz prostorije u kojoj su bila smještena. Navodi da su svi stražari, među kojima je i on bio, njih između tri do pet po smjeni, da su bili istog ranga, da niko nikome nije bio nadređen i da su svi odgovarali komandiru rezervnog sastava, da ne zna tačan broj lica koja su bila zatvorena i smještena u prostorijama teritorijalne odbrane, ali misli da ih je na kraju, onog dana kada su svi u jednom danu oslobođeni, bilo oko 130 i da su svi bili u svojoj odjeći u kojoj su i dovedeni, da su spavali na nekakvoj ćebadi, da im je donošena hrana tri puta dnevno, a koju je donosila redovna policija iz restorana „Park“, nekad suha hrana, nekad nešto

drugo, ali ipak najviše suha hrana kao što su sendviči, naresci i paštete, a da su ovu hranu dijelili stražari. Navodi da mu nije poznato da li su sa ovim zatvorom imali veze pripadnici Crvene beretke tkz. „Miće“, da možda imaju veze sa privođenjem ali da on u sastavu te jedinice nije bio, niti poznaje ljude iz sastava Crvenih beretki tkz. „Miće“, te da mu nije poznato da li je navedena jedinica bila vojna ili paravojna. Navodi da dok je on bio na mjestu stražara u teritorijalnoj odbrani da pripadnici navedene jedinice nisu dolazili u te prostorije niti su koga odvodili, a da je inače on kao stražar radio u smjeni od 8 sati dnevno, i za vrijeme njegove smjene da niko od zatvorenih lica nije dobivao batine u ovom pritvoru, ali navodi da je bilo slučajeva da kada bi došao u svoju smjenu da je na nekim od pritvorenih lica viđao povrede i da je po tome zaključio da su neki ljudi dobivali batine, ali da ta pritvorena lica u tom pravcu nije ništa pitao u smislu da mu kažu odakle im povrede, te da nije kao stražar imao ni on niti drugi stražari obavezu da evidentira povrede koje je zapazio kod pritvorenih lica. Navodi da ne zna da je u periodu od 08.maja do 27.augusta 1992.godine neko umro u ovom pritvoru, a sigurno zna da u vrijeme njegovih smjena u tom periodu u ovom pritvoru niko nije umro. Navodi da su pritvorena lica imala pravo na posjete, ali posjete nisu bile regulisane u smislu vremena trajanja ili vremena u kome se mogu obavljati, a uglavnom su se obavljale posjete u prvoj smjeni, a posjeta je obavljana u posebnoj prostoriji, a stražari nisu prisustvovali ovim posjetama, da su pritvorenici mogli primiti hranu i odjeću. Navodi da mu nije bilo poznato zbog čega su ovi ljudi zatvarani, a po nacionalnosti bili su Muslimani i Hrvati, a neke od njih je i poznao. Navodi da je nosio uniformu koja se sastojala od plave uniforme iz prethodnog sastava milicije i to kratka bluza, košulja i pantalone, da je lično dužio automatsku pušku CZ sa preklopnim kundakom CZ, a da druge opreme kao što je palica, sredstva za vezivanje, nije imao, da je posjedovao službenu legitimaciju rezervnog sastava policajca i da istu nije nosio vidno na uniformi, niti je u to vrijeme tako nešto nošeno. Navodi da je u rezervni sastav mobilisan rješenjem Ministarstva, da nije imao nikakvu nadležnost da izdaje kakve naredbe ili potpisuje naloge, nego je mogao da izvršava samo naredbe pretpostavljenih. Što se tiče vršenja pretresa u selu Irice naveo je da je to selo udaljeno oko 3 km od Teslića i nastanjeno uglavnom bošnjačkim narodom. Ne sjeća se doba dana kada je išao u pretres navedenog sela, ne zna ni tačan datum, dopušta da je to vrijeme bilo kao što je navedeno u optužnici, da je u grupi bilo 20-25 ljudi koji su vršili pretres, a dobili su naredbu da pregledaju kuće radi pronalaženja neprijavljenog oružja, da je istina da su ulazili u kuće, ali što se tiče grupe u kojoj je on bio, a bilo ih je u grupi tri ili četiri rezervna policajca, tvrdi da ni u jednu kuću nisu ušli nasilno, da su uglavnom kod kuća bili domaćini ili domaćica, da su isti otvarali kuće i da bi tek onda ulazili u iste, da je pregled trajao kratko i da se prilikom te akcije pretresa sa svojom grupom zadržao od prilike negdje oko 3 sata na ovom zadatku. Da nikoga te prilike nije lično maltretirao, a da za druge grupe rezervnih policajaca koji su bili u drugim dijelovima sela, ne može to da potvrdi, jer sa njima nije bio. Navodi da ne zna da je bilo ko iz ovog sela tog dana odveden, odnosno da su ga sa sobom povelili, ali da ne može da tvrdi da nekog drugog dana možda mještani ovog sela nisu odvedeni, ali da na dan kada je on učestvovao u pretresima niko nije iz sela odveden. Navodi da je grupa od 20-25 rezervnih policajaca koja je došla iz Teslića u selo Irice došla pješice, da su se razišli po grupama na raskrsnici na ulazu u selo gdje su se podijelili, da je on bio u grupi sa još trojicom i to izvjesnim P. i izvjesnim J., koji su bili iz rezervnog sastava policije i da su pretrese vršili u kućama na lijevoj strani puta, da su pretresli oko 8-10 kuća, a sjeća se da su pretresli kuću izvjesnog G.. Navodi da selo Irice nije bilo opkoljeno, da ne zna ko je naredio pretres kuća u selu Irice, da njegovom grupom nije posebno niko komandovao. Da licima kod kojih je vršen pretres, nije ostavljan nikakav dokumenat o pretresu niti je kakav dokumenat o pretresu sačinjavan, a da na završetku zadatka nije sačinjavan nikakav službeni izvještaj, i da tom prilikom niko od mještana sela Irice nije lišen slobode. Navodi da dok je bio pripadnik rezervnog sastava policije nije upravljao nikakvim automobilom, pa tako ni automobilom

“Golf” koji se spominje u optužnici. Tvrdi da nije bio u selu Bardacima i u Gomljenici . Tvrdi da nije lišio slobode lica pobrojana u tački 1 tačka 1 optužnice. Za lica za koja se u ovoj tački tvrdi da ih je tukao navodi da ih uopšte ne poznaje, te da nije bio na mjestu na kome optužnica pod tačkom 1 tačka 2 tvrdi da su zlostavljani Š. M. i ostali.Što se tiče tačke 1 tačka 4 optužnice navodi da ne poznaje lica iz te tačke optužnice niti je koga od njih tukao, i da je video samo K. M. Za Dž. Z. i M. I. za koje se u optužnici tvrdi da su umrli u pritvoru od batina, navodi da ih ne poznaje. Navodi da ne tvrdi da se njihova smrt nije desila, ali da se sigurno nije desila u prostoriji pritvora i od njegovih batina.Navodi da u prostorije Policijske stanice Teslić nije bilo privodjenja ženskih osoba, da oštećenu H. G. uopšte ne poznaje, a da je u međuvremenu saznao, ako je to tačno u slučaju H. G., da se radi o ženi koja ima šestero djece, da je Srпкиnja i da je starija od njega, i da je htio raditi nešto slično, kao što je u optužnici da bi odabrao drugačije.Što se tiče odvođenja 40 civila koje se spominje u tački 1 tačka 3 optužnice, navodi da mu ništa o tome nije poznato ni u smislu da se dogodilo, ni kada se to dogodilo. Takođe navodi da ništa ne zna o tome da je neko eventualno prijavljivao silovanje i da li je služba javne bezbjednosti o tome vodila kakvu istragu.Takođe je u svome iskazu naveo da se u optužnici pominje pljačkanje imovine, da je nekome uzeo sat i prsten, te da tako nešto nije učinio i da njemu tuđe ne treba. Na kraju je izjavio da se prema navedenoj optužnici ne osjeća krivim, a da krivica nije to što je Srbin i što je bio u miliciji.U pogledu navedene optužnice koja je izmijenjena na glavnom pretresu od 11.05.2005.godine i precizirana na glavnom pretresu od 27.05.2005.godine, optuženi Mihajlović Tomo nije iznio nikakvu posebnu odbranu, osim naprijed navedene, izuzev što je u završnoj riječi istakao da se pridružuje završnoj riječi svoga branioca, da želi da doda da se ne osjeća krivim.

Optuženom Mihajlović Tomi, izmjenjenom i preciziranom optužnicom, stavljena je na teret radnja izvršenja u krivičnom događaju od 07.06.1992.godine, u vezi stradanja porodice Š. M., bliže opisano u **tački 11. optužnice**. U odnosu na ovaj kritični događaj izvedeni su slijedeći dokazi:

Svjedok Š. S. iskaze je dala u istrazi dana 13.11.1997.godine, i na glavnim pretresima od 26.12.2002.godine, 28.03.2003.godine i 27.05.2003.godine, koji iskazi su pročitani na glavnom pretresu od 24.09.2004.godine. U svome iskazu datom u istrazi ovaj svjedok je naveo da su dana 07.06.1992.godine pripadnici vojne i civilne srpske policije okružili grad Teslić sa izgovorom da će vršiti pretrase stanova i porodičnih zgrada nastanjenim bošnjačkim stanovništvom kako bi našli i oduzeli eventualno postojeće naoružanje. Da je tog dana negdje oko 11,00 sati izvjesni V. N.rodjen 1963.godine došao kod kuće navedenog svjedoka i da je taj V. N. sina od svjedoka, F., pred svjedokom udario nogom u leđa, a na nozi je imao tešku vojničku cipelu i da je od tog udarca F. pao na tle, a da ga je onda V.N.uhvatio za leđa i ubacio u jedan automobil koji je tu bio i da su F. negdje odvezli, a misli da je odvezen u Policijsku stanicu u Tesliću, i da je na isti način postupljeno i u odnosu na njezinog muža. Navodi da je taj dan prilikom ovog događaja tu vidjela osim navedenog V.N. i M. P., B.M., N. R., P.Z., J.A., P. A., P.D., M.T., P. M. i Đ.R. . Navodi da su taj dan odvedeni njezin muž te sinovi M., H. i F. i Š. M., koji je brat od muža svjedoka. Navodi da su prvo bili sakupljeni kod Preduzeća „Otpad“ u Tesliću, da su iste gonili da dignu ruke na žicu od ograde „Otpada“ te da je vidjela kako je Mihajlović Tomo, koji je imao automatsku pušku u rukama, koju je držao za cijev, a kundakom te puške pojedinačno svakog bošnjaka koji je stajao uz tu žicu, iste udarao po nekoliko puta po leđima.Navodi da su njezin muž i navedeni sinovi odatle odvedeni u Policijsku stanicu Teslić, da je istog dana, predveće, uspjela ući u zgradu SUP-a Teslić i da je tamo vidjela svoga sina M.kojem je upravo u tom momentu Mihajlović Tomo skidao zlatni prsten i sat sa ruke i izvukao mu i kožni kaiš iz pantalona, a da je nakon toga odveo njenog sina M. u podrum zgrade nakon čega je odmah čula intenzivne krike njezinog sina i da je

razumjela da Mihajlović Tomo tamo surovo tuče njezinog sina. Navodi da je nakon dva dana od tog događaja u večernjim satima primijetila kako su njenog muža te naprijed navedene sinove i nekoliko drugih uhapšenih ljudi policajci ugurali u motorno vozilo marke „TAM „ i odvezli ih u nepoznatom pravcu, te da je vidjela Mihajlović Tomu kako je nemilosrdno tukao jednim drvenim maljem – batom sve tu prisutne bošnjake među kojima su bili njezini sinovi i muž i da je tukao svakog pojedinačno a da je kamion vozio izjvesni I. Navodi da je više puta dolazila u Policijsku stanicu u Teslić i raspitivala se za svoga muža i sinove, ali da nije ništa saznala šta se sa njima desilo. U iskazu datom na glavnom pretresu od 26.12.2002.godine ovaj svjedok navodi da je dana 07.06.1992.godine njezinoj kući došao Tomo Mihajlović, izvjesni P. komandir milicije, te R.N.i M. Đ., da su rekli da traže oružje, te da je tom prilikom vidjela da je Tomo Mihajlović sina od svjedoka, F., udario kundakom tako snažno da je njezinom sinu F., odmah tu na licu mjesta, na beton ispalo oko. Da je F. odveo kao i ostale u teritorijalnu odbranu i da je F. i tamo tukao. Takođe navodi da je Tomo Mihajlović na dan 7/8.06.1992.godine lično odveo sedam ljudi među kojima i njezinog muža M. i sina S. iz prostorija teritorijalne odbrane u nepoznatom pravcu i da od toga dana se gubi svaki trag . Navodi da su kasnije pronađena tijela dvojice njezinih sinova i to F. i H. u masovnoj grobnici, i to F. tijelo na planini Borje na lokalitetu Bebe, a tijelo H. u Kruševlju u Tinjaku. Navela je da postavlja imovinsko pravni zahtjev ali se o visini ne može izjasniti. Na glavnom pretresu od 28.03.2003.godine sud je konstatovao da ovaj svjedok svoje ranije date iskaze reprodukuje različito, da se kontakt sa svjedokom teško uspostavlja, teško održava, da se svjedok teško koncentriše na temu razgovora, pa je odlučeno da se izvrši vještačenje na okolnost sposobnosti za svjedočenje ovoga svjedoka, koje je i obavljeno na glavnom pretresu od 27.05.2003.godine po vještaku doktor Šestić Muhamedu. Na glavnom pretresu od 27.05.2003.godine ovaj svjedok, Š. S., navodi da je dana 07.06.1992.godine oko 11,00 sati njezinoj kući došao Tomo Mihajlović, P. komandir te Đ. i da su pravili pretres u njezinoj kući, da su kod kuće bili njezin muž M. te sinovi S. i H., da su istjerani iz kuće i da je to uradio Tomo Mihajlović, da je onda Tomo Mihajlović naredio da se odvoje žene i muškarci, a navedene članove njezine porodice, da se poredaju pokraj ograde Preduzeća „Otpad“, da su oni tako tu stajali, ali da ih tu niko nije tukao, da su Mihajlović Tomo i P.komandir čekali dok je došao jedan kamion, da su natjerali da članovi njezine porodice uđu u kamion i da je tada vidjela da je Tomo Mihajlović udario kundakom puške njezinog sina F. s leđa u potiljak, te da je nakon toga Mihajlović Tomo F. bacio kao vreću u kamion i da su se odvezli u pravcu policijske stanice. Da je otrčala do policijske stanice i da je vidjela Mihajlović Tomu kako tuče njezinog sina F. tako što ga udara nogama . Navodi da je kasnije vidjela da je Mihajlović Tomo ubacio F.i još 7 ljudi u kamion koji je vozio Tomo Mihajlović i da je pitao nekoga gdje će sa kamionom pa mu je taj neko rekao da vozi na Borje na Bebe i da je u taj kamion bio ubačen i njezin sin H., a da nije vidjela svoga sina S. i muža M.. Navodi da je vidjela Tomu Mihajlovića kako njezinom sinu S. skida sat sa ruke i kaiš i da ga je odatle odveo u neku magazu, te da dalje ne zna šta je dalje bilo sa njezinim sinom S. i sa mužem M.. Navodi da nije lično vidjela da je njezin muž ubačen u vozilo nego da je to čula od svoga tetića da je navodno njih jedne noći zajedno u grupi sa 12 ljudi nekud odvezao Mihajlović Tomo. Navodi da nije lično vidjela da Mihajlović Tomo nekoga tuče drvenim batovima. Navodi da nije vidjela lično da je Tomo Mihajlović tukao njenog muža i sinove drvenim maljem izuzev što tvrdi da je udario kundakom puške njezinog sina F. koji je od tog udarca pao, a onda ga Mihajlović Tomo ubacio kao vreću u kamion.

Vještak neuropsihijatar doktor Muhamed Šestić po naredbi suda obavio je vještačenje na okolnost sposobnosti svjedočenja svjedoka Š. S.. U nalazu i mišljenju iznijetom na glavnom pretresu od 27.05.2003.godine vještak je utvrdio da navedeni svjedok ima određene hipomanične crte ličnosti koje se ogledaju u ubrzanijem misaonom toku, opširnosti u

iznošenju određenih podataka i relativno evidentnog preskakanja sa teme na temu, što je odraz navedenog ubrzanog misaonog toka. Navodi da kod svjedoka nije našao elemente koji bi govorili o gubitku pamćenja, ali vještak napominje da zbog karakteristika ličnosti svjedoka ove navedene hipomaničnosti pored osnovnih elemenata u njenom sjećanju da svjedok u svojim kazivanjima pridodaje i neke situacije koje je čula od drugih, a da sama nije bila prisutna u određenim događajima. Zaključno, vještak konstatuje da neurološkim pregledom svjedokinje nije konstatovao objektivno da postoje elementi tkz. organskog psihosindroma, a da ovo napominje iz razloga što svjedok ima određeni broj godina pa i sjećanja na ranija događanja mogu biti nepotpuna ili iskrivljena. Vještak je zaključno utvrdio da kod navedenog svjedoka nije našao prisustvo trajne niti privremene duševne zaostalosti, trajne ili duševne abnormalnosti kao ni zaostali duševni razvoj, te da svjedok posjeduje sposobnosti da kao svjedok daje podatke sudu.

Svjedok Š. M., koji je brat od Š. M., i amida njegovih sinova S., H. i F., dao je iskaze na glavnim pretresima od 07.07.2003. i 27.01.2005. godine. U svojim iskazima navodi da je kritičnog dana stanovao u T. u ulicigdje je stanovao i njegov brat Š. M. i njegova tri sina M. H. i F. . Navodi da je isti dan kada je on, svjedok Š. M., uhapšen, da su uhapšeni i odvezeni u Policijsku stanicu Teslić i njegov brat Š. M., kao i njegovi sinovi H., S.zv.M. i F.. Da su prvo uhapšeni Š. S. i Š. H. i ovaj svjedok Š. M., da je to bilo prije podne, da su odvezeni pred Policijsku stanicu Teslić, a da su nakon sat vremena doveženi pred istu stanicu i Š. M. i Š. F.. Navodi da taj dan kada je svjedok bio uhapšen zajedno sa navedenim licima nije uopšte vidio Tomu Mihajlovića, niti da je Tomo Mihajlović nekoga uhapsio. Takođe navodi da svoju snahu Š. S., kada su bili uhapšeni M., H. i svjedok, istu uopšte nije vidio tu pred kućom, da je moguće da je tu bila ali da je on nije vidio, te navodi takođe da je nije vidio ni da je dolazila pred Policijsku stanicu u Tesliću gdje su bili odveženi, a kasnije doveženi i Š. M. i Š. F., i da ne zna ko su bili ljudi koji su odveli njega i naprijed navedena lica. Navodi da Tomu Mihajlovića poznaje od ranije i da Tomo Mihajlović nije odveo svjedoka od kuće tog dana, a da nije vidio ni da je odveo Š. M., niti Š. F. i da Tomu Mihajlovića uopšte toga dana nije vidio ni prilikom hapšenja a ni kasnije u Policijskoj stanici Teslić. Navodi da su ti nepoznati policajci koji su uhapsili svjedoka, prilikom hapšenja tukli S. i H., ali da svjedoka nisu tukli. Kad je bio ispred Policijske stanice Teslić, zajedno sa S. i H. gdje su doveženi, navodi da su tu stajali oko sat vremena i da ih nije niko tukao i da tu uopšte nije vidio Tomu Mihajlovića. Da su nakon sat vremena pred Policijsku stanicu Teslić doveženi Š. M. i Š. F. i da je tu bila grupa ljudi koji su bili obučeni u vojničke uniforme, koji su M. i F. izvadili iz auta kojim su doveženi, oborili ih na zemlju i počeli ih udarati nogama po cijelom tijelu, da su ih udarali samo nogama a bili su obuveni u čizme. Navodi da u toj grupi koja je udarala nogama M. i F. nije vidio Tomu Mihajlovića niti je vidio da ih udara Tomo Mihajlović. Navodi takođe da, kad se ovo dešavalo, tu uopšte nije vidio svoju snahu Š. S., i da su M. i F. tučeni skoro 20 minuta a možda i pola sata, a nakon toga su ih odveli u zgradu u podrumске prostorije, a da ne zna šta se dalje tamo dešavalo. Navodi da S. i H. niko nije tukao dok su bili stajali u krugu Policijske stanice Teslić, ali da su kasnije i S. i H. odvedeni u podrumске prostorije policijske zgrade i da iste nije tamo odveo Tomo Mihajlović jer istoga uopšte taj dan nije nigdje vidio, i da taj dan kada se sve naprijed navedeno dešavalo nije uopšte vidio Tomu Mihajlovića da je učestvovao u tim događanjima. Navodi da mu nije poznato šta se kasnije događalo i kako su nastradali njegov brat M. i njegovi sinovi S., H. i F.. Naveo je takođe da je razgovarao i sa svojom snahom Š. S., da mu je ona kazala da o Tomi Mihajloviću sve zna i da je baš Tomo Mihajlović ubio njenog muža M., te sinove F., H. i S.. Međutim, ovaj svjedok navodi da mu nije poznato odakle to Š. S. zna, ali da je istu pitao o tome kako ona to zna što govori, da mu je ona odgovorila samo : „Sve ja znam“, ali ništa detaljno nije htjela da mu priča. Takođe je naveo da što se tiče Š. S. :“Kad mi moja snaha nešto priča, nekad joj vjerujem, nekad joj ne

vjerujem, pravo da vam kažem hoće i ona smutiti“. Ovaj svjedok takođe navodi da nije vidio da je bilo ko tučen kod ograde od „Otpada“ i da se tu kod te ograde prilikom hapšenja svjedoka i ostalih lica ništa nije desilo.

Svjedok K. V., koja je iskaze dala na glavnim pretresima od 15.10.2003.godine i 22.09.2004.godine u svojim iskazima navodi da je neposredni očevidac kada su dana 07.06.1992.godine lišeni slobode i odvedeni od svojih kuća Š. M. i njegovi sinovi S. zv. M., te H. i F.. Navodi da je događaj posmatrala prvo sa prozora a onda da je izašla ispred kuće odakle je posmatrala cijeli događaj. Da je porodica Š. nastanjena odmah u njezinom komšiluku. Da se toga dana oko 10,10 ispod prozora njene kuće zaustavio jedan veliki „Kombi“ a da je zatim došlo još više automobila, iz kojih vozila su izašli policajci koji su bili u plavim uniformama i da od tih policajaca nikoga nije poznavala niti prepoznala, izuzev M. P.. Navodi da je vidjela kroz prozor kako uz samu ogradu od Preduzeća „Otpad“, ruku podignutih iznad glave, stoje Š. do njegova dva brata, zatim amida Š. M. i njihov otac Š. M.. To je bilo oko 10,40 minuta, a upamtila je jer ima običaj da pogleda na sat kada se nešto dešava. Navedena lica tu su stajali raširenih ruku i nogu, a onda došao jedan čovjek, za kojeg je kasnije saznala da ga zovu „P.“ i da ga je dobro upamtila po tome što je imao vojničke čizme i slamnati šešir, da nije bio u uniformi, a da je cestom naišao veći automobil u koji su policajci ubacili S., H. i oca M. i odvezli ih, a koliko se svjedok sjeća da su kraj ograde ostali dalje da stoje Š. M. i Š. F., a da su zatim došla jedna druga kola sa kojim su odvezeni Š. M. i Š. F.. Svjedok navodi da prije nego što je odvezen Š. F. da je vidjela da je istome prišao naprijed navedeni „P.“, koji je Š. F. udario nogom u rebra, da se F. savio, a da mu je onda ovaj „P.“ prišao uhvatio ga rukom za kosu, gurnuo prema dolje a onda u automobil i da je na taj način uhapšen Š. F. i odveden. Navodi da dok su navedena lica stajala kod ograde kod Preduzeća „Otpad“, nije vidjela da ih tu neko tuče. Što se tiče optuženog Tome Mihajlovića svjedok navodi da istoga poznaje od prije rata i da je isti radio u Preduzeću „Otpad“, jer da je svjedok tamo dolazila i kupovala, i da ovoga dana kada je izvršeno hapšenje i odvođenje članova porodice Š. Tomu Mihajlovića uopšte nije vidjela na mjestu gdje se ovo hapšenje i odvođenje dešavalo, i da ni od koga, od svojih komšija ili nekih drugih osoba, nikada nije čula da je Tomo Mihajlović bio prisutan na tom mjestu, kada su uhapšeni i odvedeni članovi porodice Š. Navodi da poznaje Š. S., da je taj dan kada je izvršeno hapšenje i odvođenje članova porodice Š. čula njen glas i da je po glasu zaključila da se ista nalazi u blizini klozeta, a to je između kuća, i da sa tog mjesta gdje je čula glas Š. S., a nije je vidjela, ne može se vidjeti mjesto na kome su bili članovi porodice Š. poredani kod ograde Preduzeća „Otpad“. Navodi da je Š. S. razgovarala sa svjedokom u vezi ovog događaja, da je bila zabrinuta, da je pitala šta da radi, ali da Š. S. nikad nije spomenula nikoga konkretno koga smatra odgovornim za odvođenje njezinog muža M. i sinova joj S., H. i F., i da nije spominjala ni jedno ime čovjeka koga smatra odgovornim za njihovo odvođenje. Ovaj svjedok navodi da je lično vidio cijeli događaj hapšenja i odvođenja porodice Š., te da nije vidjela nikakvog odvajanja žena od muškaraca. Takođe navodi da u trenutku kada je navedeni „P.“ udario F. čizmom u rebra da nikog drugoga osim tog „P.“ nije bilo kraj Š. F..

Svjedok K. M. je dao iskaz na glavnim pretresima od 26.12.2002.godine, 28.03.2003. godine i 22.09.2004.godine. U svojim iskazima navodi da je on uhapšen dana 03.06.1992.godine i sproveden u Policijsku stanicu Teslić, da mu razlozi njegovog hapšenja nisu poznati, da je ranije radio kao policajac – inspektor. Da je prostorija u kojoj je bio zatvoren u policijskoj stanici srednje veličine negdje oko 20 m² i da je tu bilo zatvoreno oko tridesetak ljudi. Ne sjeća se tačno, ali misli da je nakon dva dana poslije njegovog zatvaranja, bili privedeni i zatvoreni članovi porodice Š., i to otac i dva sina, ali da imena tih ljudi ne zna, pa ih ne može

ni navesti, ali tačno zna da je bio jedan otac i dva njegova sina i da se prezivaju Š., a koje je poznavao samo iz viđenja. Vidio ih je samo taj jedan dan kada su dovedeni i kada su bili u zajedničkoj prostoriji, a svjedok je već sutradan prebačen u logor u zgradu teritorijalne odbrane, a da su ti Š. ostali u zgradi policijske stanice u podrumskim prostorijama, a dovedeni su u Policijsku stanicu Teslić negdje iza 16,00 časova pa nadalje u sumrak. Navodi da dok je svjedok bio u toj prostoriji, da nije čuo da je Š. neko prozivao da izađu napolje, niti da je vidio da su oni izlazili napolje, da nije vidio na istima da imaju bilo kakve vanjske povrede. Da sa njima nije ništa razgovarao niti na njih obraćao neku posebnu pažnju tako da bliže o njima ništa ne može da kaže. Navodi da nakon što su njega, svjedoka, prebacili u zgradu teritorijalne odbrane, da nakon toga Š. više nikada nije vidio, i da svo vrijeme dok je bio zatvoren u policijskoj stanici uopšte nije vidio tamo optuženog Tomu Mihajlovića, a da istoga nije vidio ni u zgradi teritorijalne odbrane gdje je svjedok kasnije bio prebačen, te da nikada nije vidio niti prisustvovao nekom događaju u kome bi vidio da je optuženi Mihajlović Tomo nekoga tukao, silovao ili slično. Navodi da mu nije poznato ko je iz prostorije Policijske stanice Teslić odveo Š., te dok su Š. bili u Policijskoj stanici Teslić nije čuo nikakve njihove jauke ili krike, niti da je vidio da istima neko oduzima nešto od stvari, niti mu je poznato ko je od policije doveo ovog Š. oca i njegova dva sina, a da ni kasnije nije došao ni do kakvih saznanja ko je odveo Ša i njegove sinove. Za optuženog Mihajlović Tomu izjavio je da je znao samo to da je optuženi bio u rezervnom sastavu policije, ali da sa njim nije imao nikakav kontakt, da optuženog neposredno nikad nije vidio da je nekom zlo učinio, a što se tiče raznih priča koje narod priča svjedok izjavljuje da to ne želi prenositi jer je to sve „rekla – kazala“, da svjedok nema nikakvih neposrednih saznanja o djelovanju optuženog Tome Mihajlovića i da ono što je rekao u istrazi su njegova saznanja samo po pričama drugih ljudi, a da svjedok ostaje pri svojim iskazima koje je dao na glavnim pretresima od 26.12.2002.godine, 28.03.2003.godine i na glavnom pretresu od 22.09.2004.godine, čiji sadržaj je naveden naprijed.

Svjedok A. S. dao je iskaz na glavnom pretresu od 27.05.2003.godine, koji iskaz je uz suglasnost stranaka pročitao na glavnom pretresu od 27.01.2005.godine. Ovaj svjedok u svome iskazu navodi da je uhapšen 06. ili 07.06.1992.godine i da je priveden u Policijsku stanicu u Teslić, gdje je bio zatvoren u jednu prostoriju u podrumu, a radi se o zgradi koja je u sklopu zgrade Policijske stanice Teslić u kojem je nekad bio komitet saveza komunista, da dok je tu bio da je više puta tučen. Navodi da su ga uhapsili neki njemu nepoznati policajci i da pred zgradom SUP-a nije vidio optuženog Tomu Mihajlovića, pa da ne može da tvrdi da je isti tamo i bio. Navodi da dok je bio u prostoriji dežurane u zgradi gdje će biti zatvoren da je s prozora vidio pred zgradom Policijske stanice Teslić i oca Š. i dva ili tri njegova sina i da je vidio da su isti prislonjeni uz zid i da su ih neki ljudi strahovito tukli, a da među tim licima koji su tukli Še nije vidio optuženog Tomu Mihajlović, da svjedok dok je bio zatvoren optuženog Tomu Mihajlovića nikad nije lično vidio, a da inače Tomu Mihajlovića poznaje od prije rata i da ga je znao kao radnika u preduzeću koje se bavi sekundarnim sirovinama u „Otpadu“. Svjedok navodi da je i on u toku zarobljeničtva više puta tučen ali da ne zna koji su ga policajci tukli, te da optuženog Tomu Mihajlovića nije nikad lično vidio u prostorijama u kojima je svjedok bio zatočen i gdje je svjedok tučen kao što su tučeni i drugi zatvorenici. Svjedok takođe navodi da nije ni od jedne konkretne osobe čuo da ju je optuženi Tomo Mihajlović tukao ili na drugi način maltretirao.

Svjedok M. I. svoje iskaze je dao na glavnom pretresu od 27.05.2003.godine i na glavnom pretresu od 24.09.2004.godine. U svome iskazu svjedok navodi da je uhapšen 03 ili 04.06.1992.godine negdje oko 19,30 sati da su ga uhapsila trojica policajaca Policijske stanice Teslić od kojih je poznavao samo jednog po imenu R., da je uhapšen kod svoje kuće, da je prevezen u Policijsku stanicu Teslić i da po dolasku pred Policijsku stanicu Teslić, ne može

da se izjasni da li je tu vidio optuženog Tomu Mihajlovića ili da ga nije vidio, jer istoga nije poznavao od ranije, tako da svjedok ne može da tvrdi niti da je isti bio niti da nije bio pred Policijskom stanicom Teslić kada je svjedok bio doveden. Svjedok navodi da je bio zatvoren u jednu prostoriju na kojoj su se nalazila dva mala prozora dimenzije 40x40 cm, koji su iznad zemlje negdje od 15-20 cm visine, koji prozori se nalaze sa bočne strane zgrade u odnosu na frontalni dio i isti gledaju u dvorište od policijske stanice i da su oba ta prozora sa udubljenjem negdje od 15-stak centimetara i da bi se vidjelo kroz taj prozor mora se malo protegnuti da bi se vidjelo prema dvorištu. Navodi da nakon 3-4 dana dok je bio zatvoren u toj podrumskoj prostoriji, a da je bilo prije podne negdje oko 11,00 časova, kada je čuo napolju u dvorištu ispred policijske stanice dreku i viku i zapomaganje i da je po tome znao da je neko priveden. Prozoru su odmah prišli neki od ljudi koji su bili zatvoreni da vide šta se napolju dešava, pa je i on prišao do prozora, i da je svjedok sa mjesta sa kojeg se nalazio mogao da vidi samo četiri para nogu, ali da ne može da se izjasni o kojima se to osobama radilo, ni kako su bili obučeni u donjem dijelu nogu, da je čuo samo dreku i viku, a da je od drugih zatvorenika koji su bili bliže, a kojima ne zna imena, mogao da čuje da su privedeni Š. M. i jedan njegov sin. Svjedok navodi da on lično nije vidio Š. M. i njegovog sina, nego je to čuo iz priče ljudi koji su sa njim bili zatvoreni i koji su ih valjda vidjeli kroz taj prozor, da nije lično vidio šta se napolju dešava, tako da o tome ne može ništa da kaže izuzev da je čuo jaukanje i zapomaganje koje je trajalo oko petnaest minuta, a onda je sve utihnulo. Navodi da je Š. M. inače poznavao od ranije samo iz viđenja a da njegove sinove uopšte ne poznaje, i da za vrijeme njegovog boravka u prostoriji u kojoj je bio zatvoren nije u toj prostoriji bio niko po prezimenu Š., niti je bilo ko sa takvim prezimenima u tu prostoriju bio priveden i zatvoren. Navodi da mu nije poznato tačno kada su privedeni Š., ali misli da je to moglo biti 07 ili 08.06.1992.godine. Svjedok izjavi da optuženog Tomu Mihajlovića nije poznavao od ranije i da je optuženoga prvi put vidio u sudnici na glavnom pretresu od 27.05.2003.godine. Nakon što je ovaj svjedok na glavnom pretresu od 24.09.2004. godine opet dobro zagledao optuženog Mihajlović Tomu izjavio je „ovog čovjeka dok sam bio u Policijskoj stanici u Tesliću nisam ni jedanput vidio“, te dodaje da kad je bio u zgradi teritorijalne odbrane da ni tamo nije vidio optuženog Tomu Mihajlovića, s tim što dodaje da jedanput kada se nalazio na krugu teritorijalne odbrane da se na jednom visokom prozoru pojavio jedan čovjek koji je nešto viknuo na zatvorenike te da je čuo od nekih zatvorenika da kažu :“to je Tomo“, ali svjedok navodi da je tu vidio samo jednu figuru visoko tako da ne može da tvrdi da je to bio ovdje u sudnici prisutni optuženi, a možda i jeste, tako da se u tom pravcu svjedok nije mogao da izjasni. Navodi takođe da za vrijeme dok je svjedok bio lišen slobode u Policijskoj stanici Teslić i to u periodu od 12-13 dana da niko od zatvorenih osoba nije spominjao Tomu Mihajlovića, a svjedoku lično nije poznato da ima bilo koji drugi Tomo ili Tomo Mihajlović u Tesliću, da nije vidio optuženog Tomu Mihajlovića da je ulazio ili izlazio iz prostorija teritorijalne odbrane gdje je svjedok bio zatvoren nakon prelaska iz Policijske stanice Teslić. Takođe ovaj svjedok izjavljuje da ne može za optuženog Tomu Mihajlovića ništa kazati da li je isti vršio prozivanje osoba koje su bile pritvorene u prostorijama teritorijalne odbrane, jer je prozivanje vršeno iz druge prostorije i čuo se samo glas. Navodi da su neki od zatvorenih osoba govorili da ih je Tomo Mihajlović udarao, ali da se svjedok ne može izjasniti koji su to ljudi njemu tačno kazali.

U vezi ove tačke optužnice izvedeni su i **materijalni dokazi uvidom** u potvrdu Državne komisije za traženje nestalih osoba BiH broj 799-E/04 od 27.09.2004.godine, kojom se potvrđuje da se Š. M. vodi kao nestala osoba od 07.06.1992.godine, uvidom i čitanjem zapisnika o utvrđivanju identiteta JU Dom zdravlja „Izudin Mulabečirović-Izo“ Tešanj kojim se utvrđuje identitet posmrtnih ostataka pod brojem Bebe broj 24 da se radi o Š. F., uvidom i čitanjem zapisnika o utvrđivanju identiteta iste ustanove od 05.12.2003.godine kojim je

utvrđen identitet posmrtnih ostataka pod brojem Vukovo 1/7 da se radi o Š. H., te zapisnik o utvrđivanju identiteta iste ustanove od 05.12.2003.godine da je utvrđen identitet posmrtnih ostataka registrovan pod brojem Vukovo 1/1 da se radi o Š. M...

Optuženom Mihajlović Tomi, izmjenjenom i preciziranom **optužnicom**, pod **tačkom 1.2.** stavljena je na teret radnja izvršenja u krivičnom događaju od 07.06.1992.godine, u vezi vršenja pretresa u selu Irice općina Teslić, i odvođenje lica, kako je to bliže opisano u navedenoj tački optužnice. U odnosu na ovaj krivični događaj izvedeni su slijedeći dokazi:

Svjedok G. I. dao je svoj iskaz na glavnom pretresu od 27.01.2005.godine . U svome iskazu naveo je da je dana 07.06.1992.godine negdje oko 10,00 ili 11,00 sati se nalazio kod svoje kuće kada je došla policija iz Policijske stanice Teslić, a bilo je oko petorica policajaca, među kojima je poznavao samo Tomu Mihajlovića a kojega je znao još od prije rata, i to kroz posao i da je isti radio u „Otpadu“. Navodi da su taj dan ova petorica policajaca uhapsili braću od svjedoka, J., R.i F., te ...R. M.. Navodi da je tom prilikom lično optuženi Mihajlović Tomo tukao svjedoka, G. I. i to tako što ga je tukao kundakom automatske puške koja je imala drveni kundak i da je svjedoka udario tim kundakom ispred kuće svjedoka, u predjelu ramena ispod vrata sa stražnje strane oko 5-6 puta i u predjelu leđa oko plečki, i da je od udaraca koje je zadobio od optuženog imao bolove u leđima i vratu ali ljekaru se nije javljao, niti smio da ide ljekaru. Navodi da je na leđima izvjesno vrijeme na koži imao fleke od udaraca kundakom, a da ozbiljnijih povreda od zadobivenih udaraca nije imao u vidu lomova rebara ili slično. Svjedok je naveo da njegov tetak R. M. ima svoju kuću odmah do kuće svjedoka i da je vidio kada je R. M. izveo jedan policajac iz njegove kuće ali ne zna kako se taj policajac zove.Navodi dalje, da kada je optuženi Tomo Mihajlović vidio R. M. prestao je da tuče ovog svjedoka, G. I., i da je svjedok vidio kako je optuženi Tomo Mihajlović otišao u pravcu R. M., te da je uz put idući prema istome iz avlije svjedoka optuženi uzeo jednu letvu, a koja je bila duga oko 80 cm do 1 metar a debela dimenzija 5x5 cm, kvadratnog oblika, i sa tom letvom je otišao u pravcu R. M., pri tome spominjući sinove R., te neke bombe i tenkove te svjedok navodi da je vidio da je optuženi Tomo Mihajlović, čim je prišao R .M.istog počeo da tuče onom letvom i da je udarao R. M. po cijelom tijelu počev od glave pa do nogu i da je vidio da je R. M. više puta pao na zemlju od ovih udaraca i onda se podizao. Ovaj svjedok dalje navodi da je kasnije ova grupa policajaca, u kojoj je bio i optuženi Tomo Mihajlović, sprovela svjedoka, te njegovu braću J., F. i R. kao i njihovog tetka R. M. do glavnog puta, i da optuženog Tomu Mihajlovića nije vidio više od trenutka kad je istukao svjedoka i njegovog tetka R .M. i misli da je optuženi zajedno sa ostalim policajcima otišao u gornji dio sela radi daljnjih pretresa, a na glavnom putu da su ostala dva policajca da ih čuvaju, i da ne zna policajce koji su ih tu čuvali. Navodi takođe da je, kada je grupa u kojoj je svjedok bio došla na glavni put tu zatekao G. A., G .Dž., H. E. i H. M., ali da ne zna ko je navedena lica doveo tu na glavni put, te da je svima naređeno da legnu na zemlju pa da su ih tu neki policajci tukli, za koje ne zna koji su, ni kako se zovu, a nije mogao ni da ih dobro vidi jer je bio licem okrenut prema zemlji. Navodi da tu nije bio G. F., kojeg inače poznaje, i da je tek kasnije čuo da je G. F. odveden iz sela taj isti dan ali naveće. Navodi dalje, da dok su bili na tom putu, da je došao jedan visoki policajac za kojeg ne zna ko je ni kako se zove, a da su sa tim policajcem bila još trojica i da tu uopšte nije bio optuženi Tomo Mihajlović, i da je taj visoki policajac prišao grupi i odvojio one koji će biti odveženi policijskim transporterom koji je tu došao, pa su tako odveženi G. A., G. Dž., H. E., H. M.,te brat od svjedoka R., dok su kući vraćeni svjedok i njegov tetak R. M. Kad se ovo dešavalo navodi da tu uopšte nije bio prisutan optuženi Tomo Mihajlović.

Svjedok R. M. dao je iskaz na glavnom pretresu od 07.07.2003.godine koji iskaz je uz suglasnost stranaka pročitana na glavnom pretresu od 12.11.2004.godine. U svome iskazu navodi da se dana 07.06.1992.godine nalazio kod svoje kuće u selu Irice, a da je taj dan vršen pretres kuća u selu Irice, koji pretres je vršio rezervni sastav policije iz Teslića. Navodi da je njegovoj kući došao optuženi Mihajlović Tomo i da je svjedoka istjerao iz kuće i da su sa njim bili još neki drugi policajci od kojih ove druge nije poznao, te da je optuženi Mihajlović Tomo naredio svjedoku da podigne ruke i osloni se na zid kuće G. I., da je potom ušao u kuću gdje se nije dugo zadržao a kada je izašao napolje da je svjedoku opsovao balijsku majku, otkinuo jednu letvu i počeo rubom od te letve da tuče svjedoka. Da je svjedoka tukao po leđima i da su svjedoku tu ostali krvni podlivi i ožiljci. Nakon što je od svjedoka zatraženo da skine košulju od strane vijeća, vijeće je nakon pregleda konstatovalo da na tijelu svjedoka nema tragova ožiljaka, ali da na lijevoj plečki se zapaža ulegnuće u mišiću na kome je koža glatka za koju povredu je svjedok izjavio da je to posljedica udarca kojeg je zadobio od optuženog Tome Mihajlovića. Ovaj svjedok takođe navodi da je optuženi izlomio letvu udarajući svjedoka, a da je onda iz ograde otkinuo još jednu letvu a da ga je svjedok molio da ga više ne tuče, a nakon čega mu je optuženi ponovo opsovao majku balijsku i udario svjedoka po bradi tako da je svjedoku ispala proteza, ali se svjedok ne izjašnjava čime je udaren od strane optuženog Tome Mihajlovića u bradu. Ovaj svjedok dalje navodi da je nakon toga optuženi Tomo Mihajlović otišao u drugi dio sela, a da je prije toga ostalim policajcima rekao da svjedoka odvedu prema putu i da optuženi nije učestvovao u sprovođenju svjedoka na glavni put. Navodi da dok je optuženi Tomo Mihajlović udarao svjedoka, R. M., da je to vidio i G. I. koji je stajao tu u blizini, a da svjedok nije vidio da li je optuženi tukao i G. I.. Ovaj svjedok navodi da kada je bio doveden do glavnog puta da su tu na glavnom putu bili u grupi on, G. I., G. R., koji se nikad nije vratio kući, njegov brat G. J., koji se vratio kući, G. F. koji se takođe vratio kući, zatim sin od H. I., kome ne zna ime, a koji se nije nikad vratio kući, te izvjesni G. Dž. koji se takođe nikad nije vratio kući, pa je od policajaca tu vidio S.M., te M. P., da je ovoj grupi mještana sela Irice koje je nabrojao, bilo naređeno da legnu na zemlju pa da su ih policajci tada tukli, te da je svjedoka tukao na tom mjestu S. M., a da je kasnije policajac M. P. svjedoku rekao da može da se vrati svojoj kući pa je svjedok otišao kući. Ovaj svjedok navodi da ga je Tomo Mihajlović jednom priveo u Policijsku stanicu Teslić, ali da ga nije tukao, nego ga je ostavio u prizemlju zgrade da stoji sa podignutim rukama uza zid, da je potom optuženi negdje otišao a da su svjedoka kasnije neki drugi policajci pustili da se vrati kući. Svjedok je naveo da optuženog Tomu Mihajlovića inače poznaje od ranije, da je isti radio u „Otpadu“ i da je iz sela Vlajići. Svjedok navodi da je kasnije otišao u Dansku i da je tamo došao u novembru 1993.godine i da se tek tamo javio ljekaru, a da ga je optuženi Mihajlović Tomo tukao 07.06.1992.godine, da se liječio u Gradskoj bolnici u Danskoj u mjestu M. Što se tiče povreda od kojih se liječio svjedok izjavljuje da ne zna od kojih se povreda liječio jer su ga tukli i drugi maskirani ljudi u teritorijalnoj odbrani.

Svjedok H. I. dao je iskaze na glavnom pretresu od 22.09.2003.godine i na glavnom pretresu od 14.09.2004.godine. U iskazu navodi da se dana 07.06.1992.godine vršio pretres u selu Irice i da se svjedok taj dan nalazio kod svoje kuće kada je došao optuženi Mihajlović Tomo, koji je svjedoka i njegovu ženu istjerao iz kuće a sinu od svjedoka H. M. rekao da ostane u kući. Svjedok navodi da je sa ženom izašao iz kuće i da je stajao ispred vrata od kuće, a da je u kući čuo kako optuženi Tomo Mihajlović viče na njegovog sina zašto je pobjegao iz JNA govoreći da je pobjegao da može ubijati Srbe, a da je potom optuženi Tomo Mihajlović izašao napolje i otišao od kuće svjedoka. Navodi da optuženi nije tukao svjedoka niti je vidio da je nekog drugog tukao i maltretirao izuzev što navodi da je sin od svjedoka, H. M., svjedoku ispričao da ga je tukao optuženi Mihajlović Tomo dok je bio u kući i da je po toj priči optuženi udario H. M. jedanput u stomak i izbio mu zrak, ali svjedok navodi da mu sin nije rekao čime je

Tomo Mihajlović udario njegovog sina da li rukom, nogom ili kakvim predmetom u stomak, ali da je po toj priči njegovog sina, to bio samo jedan udarac u stomak. Navodi da mu je sin bio blijed i uplašen, ali ne navodi da je njegov sin zadobio neke povrede. Navodi da optuženog Mihajlović Tomu inače poznaje od ranije iz viđenja . Navodi da kad je optuženi Mihajlović Tomo otišao od kuće svjedoka dalje u selo da se više nije vraćao nazad do kuće svjedoka, a da su kasnije njihovoj kući došao jedan drugi policajac, izvjesni P., koji je svjedoka i njegovog sina H. M. odveo iz kuće do makadamskog puta gdje je zatekao da se tu nalaze i G. I., G. S., H. R., H. E., G. Dž. i G. A. Da su ih tu čuvali neki policajci koje ne poznaje a da je onda na to mjesto došao i S.M. koji je vršio selekciju ljudi i rekao ko može ići kući, a ko ne, te da je svjedok određen među onima koji su mogli da se vrate kući, a da je na glavnom putu ostalo šest ljudi za koje je svjedok kasnije čuo da su odvedeni i da se nisu vratili, a to su sin od svjedoka H. M., zatim H. E., G. A., G. Dž. i G. F. Navodi da je tu u blizini bio parkiran jedan transporter. Navodi da za svo vrijeme dok je svjedok bio tu na putu da uopšte tu nije vidio optuženog Tomu Mihajlovića, a da svjedoku nije poznato ko je odveo ljude koje je naprijed naveo, jer je svjedok ranije pušten da se vrati svojoj kući. Navodi da nije uspio da sazna kakva je sudbina njegovog sina, i da nije vidio i da ne zna ko je odveo njegovog sina M., a u momentu kada je došao transporter sa kojim će neki biti odveženi, a i sin od svjedoka, da za svo to vrijeme tu nije vidio prisutnog optuženog Tomu Mihajlovića ni kod tog transportera niti na tom transporteru. Zadnji momenat kada je vidio optuženog Tomu Mihajlovića, po izjavi ovog svjedoka, je bio kada je bio kod kuće svjedoka, a kako je to u svome iskazu već ranije naveo.

Svjedok H. H. dala je iskaze na glavnim pretresima od 15.01.2003.godine i 14.09.2004.godine. U svome iskazu navodi da je na dan kada je vršen pretres u selu Irice bila kod svoje kuće i da je pretres vršen radi traženja oružja u selu i da su svi u selu morali predati oružje i da ne poznaje osobe koje su vršile pretres u njezinoj kući, ali da su bili obučeni u plavo šarene uniforme. Navodi da je naspram njezine kuće bio parkiran transporter kojim će biti odvežena neka lica iz sela Irice, i da na tom transporteru, niti u blizini tog transportera, nije vidjela optuženog Mihajlović Tomu, a da je možda i bio da ga ona ne bi prepoznala, jer ga je od ranije poznavala samo u civilnom odijelu. Navodi da su tim transporterom iz sela Irice odveženi G. A., H. E., G. Dž., H. M., G. R. i G. F. i da za navedena lica više nije čula šta je sa njima bilo i to za G. A., H. E. i H. M. a da joj je poznato da su G. Dž., G. R. i G. F. sahranjeni na groblju u selu Irice. Navodi da su vojnici koji su bili na transporteru imali zelene maskirne uniforme, a oni koji su svršili pretrese po kućama da su imali plavo šarene uniforme, i da ne poznaje ni jedne ni druge i da ne zna koja su to lica, i da optuženog Mihajlović Tomu tog dana kada je vršen pretres u selu Iricama nije uopšte vidjela, a da takođe od svojih komšija nije nikad čula da je neko spominjao optuženog Mihajlović Tomu da je iz sela Irice odveo bilo koje lice. Navodi da je tog dana odveden i H. E. i da je lično vidjela kada su njega neki ljudi proveli pokraj kuće svjedoka i da ne poznaje te ljude koji su odveli H. E., da su ga odveli prema Gaju i da su ga u tom Gaju tukli jer je čula njegove krike i plač. Takođe ne zna ni ljude koji su doveli G. A. kojeg su takođe tukli.

Svjedok H. M. dala je iskaz na glavnom pretresu od 22.09.2003.godine, a koji je pročitao uz suglasnost stranaka na glavnom pretresu od 14.09.2004.godine. U svom iskazu ovaj svjedok navodi da se dana 07.06.1992.godine nalazila kod svoje kuće u selu Irice zajedno sa svojim sinom H. E., i da su znali da će se tog jutra vršiti pretres u selu i da su taj dan u selo došli ljudi u policijskim i vojnim uniformama. Kod kuće svjedoka došli su optuženi Tomo Mihajlović, S. i P.V., te svjedok navodi da je štala bila zaključana i da su naredili da otključa vrata na štali u koju je ulazio optuženi Tomo Mihajlović, a u štali se nalazila nafta, te da je optuženi tom prilikom rekao vidi kako oni imaju rezerve. Navodi da optuženog Tomu Mihajlovića poznaje

od ranije, da je on radio u „Otpadu“ u Tesliću i da ga je ranije tu više puta viđala. Navodi da je tom prilikom kad je kod nje vršen pretres optuženi Mihajlović Tomo ostao da stoji kod štale, a da su u njezinu kuću ulazili S.M.i V..Taj dan njezin sin H. E. se nalazio u ljetnoj kuhinji i svjedok nije vidjela ko je njezinog sina izveo iz ljetne kuhinje, ali da je kasnije sa prozora vidjela da iz pravca obližnjeg gaja ide njezin sin H. E. između S. M. i još jednog vojnika, i da nije vidjela da neko od njih drži njezinog sina niti je na sinu vidjela kakvih povreda, da je vidjela kako njezinom sinu S. M.daje cigaru. Navodi da smatra da je od kuće njezinog sina H. E. odveo S. M.. Navodi da optuženi Tomo Mihajlović nije ulazio toga dana u njezinu kuću, ni dok je njezin sin bio kod kuće, da nije vidjela da je optuženi Tomo Mihajlović imao sa njezinim sinom bilo kakav kontakt i da nije vidjela optuženog Tomu Mihajlovića da bilo koga tuče. Sjeća se da je Tomo Mihajlović stajao kod štale, ali navodi da nije vidjela kada je optuženi otišao iz njezinog dvorišta. Navodi da optuženi Tomo Mihajlović nije odveo njezinog sina i da nije vidjela da je optuženi Tomo Mihajlović bilo šta učinio prema njezinom sinu. Navodi da je kasnije vidjela na transporteru svoga sina H. E. i G. A.. i da su na transporteru bili neki ljudi u vojničkim odijelima i da nikoga od tih ljudi ne poznaje te da tada nije vidjela u blizini transportera optuženog Mihajlović Tomu, svjedok izjavi da je nakon otvaranja masovne grobnice na Borju, lokalitet Bebe učestvovala prilikom identifikacije tijela pronađenih u masovnoj grobnici ali da nije sa sigurnošću mogla prepoznati posmrtno ostatke svoga sina. Navodi da ne postavlja odštetni zahtjev u odnosu na optuženog, te da ne može reći da je optuženi Tomo Mihajlović odveo njezinog sina.

Svjedok H. A. dao je izjavu na pretresu od 15.10.2003.godine koji iskaz je uz suglasnost stranaka pročitana na glavnom pretresu od 14.09.2004.godine.U svome iskazu ovaj svjedok navodi da se na nalazio u selu Irice kada su u tom selu vršeni pretresi kuća, da je svjedok u to vrijeme bio predsjednik križnog štaba naseljenog mjesta Irice, te da je od vojnih i civilnih organa vlasti u Tesliću bio pozvan na sastanak na kojem sastanku je bio prisutan te da je na tom sastanku bilo rečeno da će se uz prisustvo policije, ali bez bilo kakvog terora sprovesti akcija u selu radi predaje oružja policiji. Navodi da su njegovu kuću pretresali njemu nepoznati ljudi među kojima su jednog zvali S. ili N. i da su sa tim čovjekom bila još trojica njemu nepoznatih lica koji nisu domaći ljud, i da je ova akcija u selu Irice trajala od 10,00 sati prije podne do kasno popodne do 17 ili 18 sati. Navodi da mu je poznato da je šest ljudi odvedeno tog dana iz sela Irice u nepoznatom pravcu, da ne zna ko je uticao na odvođenje, niti zna ko je odveo te ljude, te na mjestima na kojima je bio u selu Irice dok su vršeni pretresi nije vidio da je bilo maltretiranja ljudi na mjestima gdje se on nalazio ili da je tom prilikom neko tučen. Što se tiče optuženog Mihajlović Tome ovaj svjedok je naveo da optuženog Mihajlović Tomu ne poznaje, da čak ni u sudnici ne može da prepozna o kojem se čovjeku radi, a nakon što je istome pokazan optuženi Tomo Mihajlović od strane predsjednika vijeća svjedok izjavi da optuženog Tomu Mihajlovića taj dan nije vidio u selu Irice. Navodi da je za ime optuženog Tome Mihajlovića čuo tek nakon nekoliko mjeseci poslije pretresa u selu Irice i da je za to ime čuo od čovjeka iz sela Hibića koji je rekao da je u ovoj akciji vidio Tomu Mihajlovića, ali da mu taj čovjek ničim nije naznačio šta je eventualno Tomo Mihajlović u toj akciji radio.

Svjedok H. H. dao je iskaz na glavnom pretresu od 11.04.2005.godine. U svome iskazu navodi da je u šestom mjesecu 1992.godine, a misli da je to bilo na dan 06.06.1992.godine vršen pretres kuća u selu Irice, da je taj pretres na dva ili tri dana ranije bio najavljen i da je od povjerenika za selo, a povjerenici su bili H. S.i B.D., bilo rečeno da se na taj dan svi nalaze kod svojih kuća ili u blizini svojih kuća radi vršenja pretresa. Navodi da je bilo negdje oko 10,00 sati kad su pred njegovu kuću došli optuženi Tomo Mihajlović, kojeg je poznavao od ranije jer je isti radio na „Otpadu“ sa još dvojicom policajaca koje nije poznavao,i da su

prilikom pretresa u kuću ušla ona dva policajca, a da je svjedok ostao sa optuženim tomom Mihajlovićem napolju ispred kuće, da pretres nije dugo trajao, možda nekih pet minuta, da je pretres obavljen korektno, da kuća uopšte nije bila ispreturana, a da optuženi Tomo Mihajlović svjedoku nije ništa tom prilikom ružno rekao niti je svjedoka fizički maltretirao te da su nakon obavljenog pretresa Tomo Mihajlović i ta dva policajca otišli od kuće svjedoka. Dalje navodi da je kasnije nakon 15 minuta, a nakon što su od kuće otišli optuženi i ona dvojica policajaca, do kuće svjedoka došao pokojni policajac S. R. i još jedan policajac kojeg ne poznaje, te rekli H. M. i svjedoku da pođu sa njima i odveli ih u gornji dio sela u centar koji zovu Donje Irice gdje su zatekli H. A., H. S., G. E. i G. I.. Da je nakon nekih pola sata došao jedan čovjek u vojnoj šarenoj uniformi sa crvenom beretkom na glavi pročitao neka imena, te rekao da H. M. i svjedok mogu da idu kući pa su se svjedok i H. M. vratili kući, te svjedok navodi da ne zna šta se dalje dešavalo u selu jer se vratio kući. Navodi da su mu poznata lica G. A., G. Dž., H. E., H. M. i G. F., a ko je te ljude odveo i na koji način iz sela da mu to nije poznato jer to lično nije vidio, te da je tek kasnije saznao da su pronađena tijela tih lica i da su sahranjeni na mjesnom groblju u Iricama, i da je to sve što mu je poznato u vezi sudbine tih ljudi.

Svjedok I. Z. iskaz je dao na glavnom pretresu od 04.04.2005.godine. U svome iskazu navodi da je u junu mjesecu 1992.godine, datuma se ne sjeća, vršen pretres od strane policije iz Teslića u selu Irice, da se taj dan nalazio kod svoje kuće sa svojom suprugom i troje djece, i da je znao da će pretresi biti vršeni u selu Irice, jer je to bilo najavljeno dan ili dva ranije. U selu Irice pretres je počeo oko 09,00 sati do 10,00 sati. Bilo je 11,30 do 12,00 sati kada sup red kuću svjedoka došla petorica ljudi u policijskim uniformama, bili su naoružani sa puškama, a u toj grupi svjedok navodi da je poznavao samo jednoga, a to je optuženi Mihajlović Tomo. Svi su bili obučeni u policijskim uniformama . Navodi da mu je jedan od tih petorice policajaca, ne zna koji je niti kako se zove, svjedoku udario dva ili tri šamara tražeći od svjedoka da mu preda nekakvo oružje, a kad je svjedok rekao da nema oružje da mu je taj policajac rekao da laže. Navodi da je optuženi Mihajlović Tomo bio tu prisutan, ali da optuženi Mihajlović Tomo nije svjedoka fizički dirao niti je svjedoku nešto ružno rekao. Nakon toga, svjedok navodi da su policajci ušli i izvršili pretres njegove kuće, a da optuženi Mihajlović Tomo nije učestvovao u vršenju pretresa kuće svjedoka, nego je stajao napolju dok su u međuvremenu ostali policajci vršili pretres. Nakon toga svi su otišli od kuće svjedoka i nisu se više vraćali nazad niti su dolazili drugi policajci. Svjedok navodi da mu nije poznato šta se dešavalo u drugim dijelovima sela, gdje je sve vršen pretres i na koji način, da li je ko odvođen i na koji način i da mu sve to nije ništa lično poznato. Što se tiče civila i mještana G. A., G. Dž., H. E., H. M., G. F. I. G.a, svjedok navodi da te ljude poznaje kao mještane sela Irice, ali da ne zna ko je ove ljude odveo taj dan i na koji način su odvedeni iz sela Irice i da mu o tome nije ništa lično poznato. Što se tiče optuženog Mihajlović Tome svjedok je izjavio da istog poznaje od 1980. godine, da je isti radio u "Otpadu" u Tesliću gdje je svjedok često dolazio. Što se tiče uniforme koju su ti policajci i optuženi Mihajlović Tomo kritičnog dana nosili na sebi, navodi da su to bile klasične policijske rezervnog sastava policije.

Svjedok I. H. dao je iskaz na glavnom pretresu od 04.04.2005.godine . U svome iskazu je naveo da je u junu 1992.godine vršen pretres u selu Irica, ali da se tačnog datuma ne sjeća kada je to bilo. Navodi da se nalazio u selu Irice zajedno sa ocem i majkom kod svoje kuće kada su negdje oko 12,00 sati pred njegovu kuća došla trojica uniformisanih lica, a misli da su to bili vojnici, jer su bili u šarenim uniformama, od kojih ni jednog od ranije nije poznavao niti je kada koga od njih video, da su ga ti vojnici pitali za oružje, da je svjedok rekao da

nema oružje te da ga je jedan od te trojice vojnika udario 5-6 puta šamarom. Što se tiče optuženog Mihajlović Tome, ovaj svjedok nakon što je dobro pogledao optuženog izjavio je da sada prvi put u sudnici vidi optuženog Mihajlović Tomu, da ga ranije nikad nije video, niti ga je poznavao, te svjedok izjavljuje da optuženi nije bio jedan od one dvojice vojnika koji su bili pred njegovom kućom kada su došli da vrše pretres. Svjedok je izjavio da su mu poznati mještani G. A., G. Dž., H. M. i G. F., ali što se tiče tih lica da ih taj dan kad su vršeni pretresi nije video, niti zna na koji način i ko je ta lica taj dan odveo iz sela Irice, a da kasnije nije saznao kakva je sudbina ovih ljudi.

Svjedok I. Dž. dao je svoj iskaz na glavnom pretresu od 08.05.2003.godine koji iskaz je pročitao uz saglasnost stranaka na glavnom pretresu od 24.12.2004.godine. U svome iskazu navodi da optuženog Mihajlović Tomu poznaje od ranije iz viđenja i zna da je optuženi ranije radio u „Otpadu“ u Tesliću. Navodi da na dan, a misli da je to bilo 08.06.1992. godine, kada je vršen pretres kuća u selu Iricama, uopšte nije bio tada u selu tako da lično ovome svjedoku nije ništa poznato, kako su ti pretresi vršeni. Navodi da se u selo vratio tek nakon što su pretresi završeni i da mu je djed pričao kako je Mihajlović Tomo tukao djeda od svjedoka. Svjedok dalje navodi da je njegov djed umro nakon pola godine, nakon ovih događanja, te da je djed zadužio svjedoka da se osveti optuženom Mihajlović Tomi na bilo koji način. Navodi da što se tiče optuženog Mihajlović Tome da optuženi svjedoka nije nikad privodio niti bilo kada tukao. Takođe navodi, da kada je došao kući nakon pretresa u selu Irice, i zatekao svoje ukućane, da su mu oni rekli da ih niko nije ni pipnuo prilikom pretresa, niti je iko od njegovih ukućana pominjao da je optuženi Mihajlović Tomo učestvovao u pretresu njegove kuće.

Svjedok G. H. dao je iskaz na glavnom pretresu od 16.05.2003.godine koji iskaz je uz suglasnost stranaka pročitao na glavnom pretresu od 24.12.2004.godine. U svome iskazu navodi da se nalazio u selu Irice kada je u tom selu vršen pretres kuća od strane policije, a misli da je to bilo u maju 1992.godine. Svjedok navodi da je taj dan u selu Irice vidio optuženog Mihajlović Tomu sa udaljenosti od 20 metara prije nego što su se policajci razdvojili u grupe i razilišli po selu radi vršenja pretresa. Nakon toga više nije vidio optuženog Mihajlović Tomu i da nije vidio kod koga je sve odlazio Mihajlović Tomo i vršio pretres, niti da je vidio da optuženi Mihajlović Tomo odvodi nekoga iz sela. Navodi da je taj dan iz sela Irice odvedeno šest mladića među kojima i njegov brat G. Dž., ali ne zna ko je te mladiće odveo iz sela. Što se tiče G. F. koji je takođe odveden iz sela, ovaj svjedok navodi da je lično vidio G. F. u vozilu policajca koji se zove B.M., i da više. G. F. nije vidio, i koji se nikada nije vratio živ u selo. Što se tiče optuženog Mihajlović Tome svjedok izjavljuje da ne zna šta je Mihajlović Tomo radio u selu Irice jer ništa lično nije vidio, ali je optuženog samo vidio da je došao u selo.

Svjedok P. R. dao je iskaze na glavnom pretresu 16.05.2003. godine i 01.10.2004.godine U svome iskazu ovaj svjedok navodi da je negdje oko 09,00 sati, početkom juna 1992.godine, a misli da je to moglo biti 08.06.1992.godine, ali nije siguran da je to baš taj datum, u svojstvu rezervnog policajca došao pred Policijsku stanicu Teslić gdje je bio zbor rezervnih i aktivnih policajca njih negdje oko tridesetak ili nešto više, a trebalo je taj dan po patrolnom nalogu da ih vodi aktivni policajac S. M., radi vršenja pretresa kuća u selu Irice. Navodi da je u toj grupi bio i Mihajlović Tomo i da su svi zajedno pješice krenuli prema selu Irice i tamo došli negdje oko 10,00 sati ili nešto kasnije. Na početku sela aktivni policajac S. M. razvrstao je rezervne policajce u grupe od po sedam ljudi i u grupi u kojoj je svjedok bio bili su još Tomo Mihajlović, D. P. M. B., R.N., M. P. i jedan J. kojem ne zna puno ime, a isti je kasnije umro. Ova grupa trebala je da izvrši pretres osam do deset kuća na samom početku ulaska u selo sa

lijeve strane gledano iz pravca Teslića, pa se ova grupa i uputila prema tim kućama i izvršila pretres tih osam do deset kuća. Svjedok navodi da prilikom pretresa tih kuća nisu našli nikakvo oružje niti su šta uzimali od ljudi kojima su pretresali kuće, da nikoga nisu fizički zlostavljali, tukli ili mučili i da nikoga sa sobom nisu odveli, a da su se u prosjeku na jednom pretresu zadržavali deset do petnaest minuta. O pretresima nije pravljen nikakav zapisnik niti je podnošen kakav pismeni izvještaj, samo je neko iz grupe pri izlasku iz sela policajcu S. M. rekao da je grupa obavila pretres da nisu našli nikakvo oružje, i to je bilo samo usmeno saopšteno, a nikakav pismeni izvještaj nije sačinjavan, zbog toga svjedok i ne zna u kojim kućama je sve vršen pretres. Nakon što je ova grupa obavila pretres, kuća na početku sela sa lijeve strane, nakon što je usmeno saopšten rezultat pretresa S. M., odmah se uputila iz sela u pravcu Policijske stanice u Tesliću. Navodi da je taj dan prvi put sreo i upoznao Tomu Mihajlovića i da ga nakon ovog pretresa više nikad nije vidio. Svjedok navodi da nikad nije čuo i ne zna za ljude I. E., I. Z., I. H., H. E., G. A., G. Dž., H. E., H. M. i G. F.. Navodi da mu nije poznato šta se dešavalo u drugim dijelovima sela Irice taj dan. Navodi da se ova grupa rezervnih policajaca u kojoj je bio svjedok zadržala na pretresu negdje oko dva, a najviše do tri sata, da su sa pretresom počeli oko 10,30 sati i da je to trajalo negdje najduže do 14,00 sati i da su se nakon završenih pretresa uputili odmah izvan sela pješke u pravcu Policijske stanice u Tesliću. Navodi da ova grupa nikoga iz sela od mještana nije odvela, a da Mihajlović Tomo nikoga nije udarao. Da su prilikom pretresa se predstavljali kao policajci, da su imali legitimacije i da je pretres vršen u prisustvu domaćina i da je ova grupa prva završila svoj dio posla, tako da je ova grupa prva koja je i napustila selo Irice.

Zaštićeni svjedok broj 112 dao je svoj iskaz na zapisnik Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine broj Kzs.3/03 od 20.05.2003.godine koji iskaz je pročitao na glavnom pretresu od 01.10.2004.godine. Ovaj svjedok u svome iskazu je naveo da se dana 07.06.1992.godine nalazio u selu Irice kada je Srpska policija došla u selo Irice i obavijestila stanovništvo da će se vršiti pretres kuća radi navodnog pronalaska oružja. Da su kuće pretresali tri grupe po pet policajaca, da su imali policijske uniforme i da su svi imali sunčane naočale. Da nisu bili redovni policajci, da su među njima bili rezervni policajci. Navodi da je u kuću svjedoka ušla grupa od pet policajaca, da su ušli svi u hodnik od kuće, pa je jedan mršavi policajac pitao ko je gazda i nakon što se jedan od ukućana svjedoka javio da je on gazda, da je taj policajac pitao za njegovo ime i kada mu je ovaj ukućanin rekao ime da je taj policajac rekao da je na spisku da izađe napolje, da je taj ukućanin izašao napolje, a da su za njim izašla trojica policajaca. Da nije poznavala niti znala imena ni jednog od tih policajaca, da je jedan policajac bio rošav u licu, da je u svjedoka uperio pušku i tražio od svjedoka obilježje SDA stranke, bombe, i raspitivao se o stražama u selu, da je rekao da će najvjerovatnije ubiti onog člana domaćinstva svjedoka kome je rečeno da izađe napolje, da je potom ovaj rošavi izvršio pretres sobe, a onda izašao iz kuće i da je svjedok zatim začuo jauk onog člana domaćinstva koga su odmah na početku izveli iz kuće i da je u narednih pola sata u više navrata iz vana su se čuli jauci toga člana domaćinstva koji je izveden napolje. Svjedok navodi da tog člana domaćinstva nisu odveli i da nakon što su policajci otišli da je taj član domaćinstva onda ispričao da su ga napolju policajci udarali kundacima i nogama po stomaku i bubrezima, te da su ti policajci rekli da će doći po njega te ga je tukao Tomo Mihajlović, a da je to onaj što je naknadno izašao iz kuće svjedoka i iz toga svjedok zaključuje da je Tomo Mihajlović onaj policajac koji je razgovarao sa svjedokom. Svjedok dalje navodi da je nakon dvadeset do trideset minuta došlo pred kuću neko vozilo iz kojeg su izašla dva muškaraca u policijskim uniformama naoružani dugim puškama, da su oba bila mršava, da ni jedan od njih nije bio Tomo Mihajlović i da ta dvojica koji su sa vozilom došli nisu bili u grupi od onih pet policajaca koji su prethodno bili, te da su ta dva policajca odveli njihovog ukućanina kojeg je ranije spominjala da je bio tučen i da su ga sa onim vozilom odvezli kroz selo u pravcu

Teslića. Svjedok navodi dalje da nakon toga je porodica pokušavala da sazna gdje je odveden taj član njihovog porodičnog domaćinstva ali da u tome nisu uspjeli. Iz iskaza ovoga svjedoka ne može se razabrati o kojem se oštećenom radi.

U odnosu na ovu tačku optužnice izvedeni su i **materijalni dokazi** uvidom i čitanjem potvrda Državne komisije za traženje nestalih osoba BiH broj 797-E/04 od 27.09.2004.godine, kojom se potvrđuje da je osoba H. M. evidentirana kao nestala osoba počev od 07.06.1992.godine, potvrdom broj 785-E/04 od 27.09.2004.godine da se G. A. vodi kao nestala osoba od 07.06.1992.godine, i potvrda broj 786-E/04 od 27.09.2004.godine da se H. E. vodi kao nestala osoba od 08.06.1992.godine, uvidom i čitanjem zapisnika o utvrđivanju identiteta JU Dom zdravlja „Izudin Mulabećirović-Izo“ Tešanj kojim se utvrđuje identitet posmrtnih ostataka pod brojem Bebe broj 21 da se radi o G. F., koji je nastradao 1992.godine, ali nije naveden uzrok smrti, i pod brojem Bebe broj 14 da se radi o G. Dž. nastradao 1992.godine, da je smrt nasilna, a uzrok smrti je višestruki prelom rebara, strijelna povreda lijeve ključne kosti i lijeve lopatice.

Optuženom Mihajlović Tomi, izmjenjenom i preciziranom **optužnicom** pod tačkom **1.3.** stavljena je na teret radnja izvršenja u krivičnom događaju u toku mjeseca juna i jula 1992.godine, u vezi zlostavljanja lica u zgradi Teritorijalne odbrane u Tesliću, kako je to bliže opisano u navedenoj tački optužnice. U odnosu na ovaj krivični događaj izvedeni su slijedeći dokazi:

Svjedok M. H. iskaz je dao na glavnom pretresu od 27.01.2005.godine. U svome iskazu navodi da je u petom ili šestom mjesecu 1992.godine od povjerenika za Gornji Teslić a misli da je to bio O. A., bio obaviješten kao i neki drugi mještani da trebaju da se jave u Policijsku stanicu Teslić. Ne sjeća se koji je to dan bio ali je bilo negdje oko podne kada je došao jedan kombi koji nije bio u pratnji niti policije niti vojske, a bio je samo šofer sa kojim kombijem su trebali da se odvezu u Policijsku stanicu Teslić. Svjedok govori da je u njegovoj grupi bilo oko pet do šest ljudi, a u toj grupi bili su svjedok, te K. M., R. E. i K. A.. Kad su prevezeni u Policijsku stanicu Teslić svjedok navodi da ih je policija razdvojila, te je svjedok odveden u jednu kancelariju gdje ga je ispitao jedan inspektor koji ga nije tukao, na ispitivanju se zadržao oko sat vremena, a onda je izveden napolje iz zgrade policijske stanice pred kombi kojim je bio i dovežen. Tu pred kombijem vidio je da stoji već K. M., a tu je bio i R. E., ili je E.naknadno došao. Tu kod tog kombija navodi da je prvi put vidio optuženog Mihajlović Tomu da stoji ispred kombija i da je na sebi imao uniformu policije, da je tada prvi put vidio optuženog Tomu Mihajlovića, ali da ga tada nije poznavao po imenu. Ovaj svjedok optuženog Mihajlović Tomu u sudnici identifikuje kao lice koje je stajalo ispred kombija i svjedok navodi da priča o ovom optuženom. Navodi da tu dok su bili kod kombija gdje je bio i optuženi Mihajlović Tomo da optuženi nije nikoga tukao. K. M. nije na sebi imao nikakvih povreda, a nije spominjao ni da je njega neko tukao, dok je bio u Policijskoj stanici u Tesliću, dok je R. E. bio blijed i spomenuo je da ga je neko udario dok je bio u Policijskoj stanici u Tesliću, ali nije rekao ko ga je udario. Navedenim kombijem, svjedok dalje izlaže, u pratnji optuženog Mihajlović Tome navedena trojica su prebačeni iz Policijske stanice Teslić u krug teritorijalne odbrane. Navodi dalje da priolikom izlaska iz kombija i ulaska u zgradu teritorijalne odbrane, da je optuženi Mihajlović Tomo rekao svjedoku, te K. M. i R. E. da podignu ruke, što su oni i učinili, tako što su isprepleli prste i stavili na potiljak glave, a onda je optuženi Mihajlović Tomo počeo da ih udara po rukama sa nekom letvom koja je bila čoškasta, kvadratnog oblika i debela 3-4 cm i da je optuženi sa tom letvom svjedoka udario po rukama oko pet puta, a da je svjedok vidio da je isto tako udario po rukama i K. M. i R. E.

takođe u prosjeku šest puta po rukama. Svjedok navodi da nikakve lomove nije zadobio po rukama od ovih udaraca, da mu ruke nisu bile iskrvavljene, a da li su bile ogrebane toga se više ne sjeća, te navodi da, što se svjedoka tiče da ti udarci po rukama navedenom letvom nisu bili naročito jaki. Navodi dalje, da su svjedok, K. M. i R. E. uvedeni u zgradu teritorijalne odbrane i odvedeni u jednu prostoriju i da je za njima išao optuženi Mihajlović Tomo, a kad su ušli u tu prostoriju da je u toj prostoriji bio izvjesni Radešić ili je kasnije došao, uglavnom da su se u toj prostoriji nalazili optuženi Mihajlović Tomo, taj izvjesni R., te svjedok, K. M. i R. E.. Odmah po ulasku u tu prostoriju svjedok izlaže dalje, da je optuženi Mihajlović Tomo naredio svjedoku, te K. M. i R. E. da se naslone rukama uza zid odmah lijevo od vrata i da je prvi stajao R. E., u sredini K. M. a onda svjedok. Da je optuženi naredio da se na zid naslone sa tri prsta, a onda je počeo optuženi svu trojicu da udara sa motkom kvadratnog oblika i debljine od 3-4 cm. Svjedok navodi da je optuženi svjedoka udarao sa tom motkom po cijelim leđima, cijelom dužinom leđa, i da je svjedoka sa tom motkom udario najmanje dvadeset puta po leđima i da su svjedoku kasnije sva leđa bila crna od udaraca, a da je optuženi nakon što je svjedoka izudarao po leđima prešao i nastavio da ga udara po nogama, a udarao je u debelo meso sa stražnje strane natkoljenica, te da je po nogama dobio od prilike po četiri udarca u svaku nogu sa navedenom motkom i dok tako udara jednog traže da drugi pjevaju pjesmu : „Tko to kaže, tko to laže ...“. Svjedok navodi da je optuženi na opiani način tukao svu trojicu i svjedoka i K. M. i R. E. i to redosljedom tako što je prvo tukao R. E., onda K. M. a nakon toga svjedoka, kao trećeg. Svjedok navodi da je vidio kako je K. M. od udaraca koje je zadobijao od optuženog u jednom trenutku počeo da klizi niz zid od udaraca. Nakon što je optuženi završio sa udaranjem, da je svjedoka, K. M. i R. E. nastavio da tuče prisutni R., a to je drugi dio batina, koji je bio puno lakši, jer je taj R. lakše udarao nego optuženi Tomo Mihajlović. Svjedok dalje navodi da kad su batine prestale da je optuženi naredio svjedoku te K. M. i R. E., da pređu u drugu jednu veću prostoriju gdje su bili zatvoreni mnogi ljudi, a bilo je preko sto ljudi u toj jednoj prostoriji. Nakon izvjesnog vremena svjedok je čuo da ga neko proziva da se vrati nazad u onu prostoriju i kad se vratio svjedok nazad da je tu opet vidio optuženog Tomu Mihajlovića i R., a da je tu bio došao još jedan policajac. Svjedok navodi da su prije još od svjedoka M. i E. oduzete sve stvari koje su kod sebe imali i da je svjedoku bio oduzet novčanik u kojem je imao hrvatskog novca, te kada je ponovo došao u tu prostoriju, da je optuženi počeo svjedoka da ispituje odakle mu hrvatski novac i da je u jednom trenutku vidio da optuženi Tomo Mihajlović ima nož u ruci, oko 20-30 cm, da se svjedok jako uplašio, ali navodi da ga optuženi tim nožem nije povrijedio ni na koji način osim što ga je držao pod vratom svjedoka, te da je taj razgovor oko hrvatskog novca trajao oko 7-8 minuta nakon čega je optuženi pustio svjedoka da se vrati u onu veliku prostoriju. Navodi da je u zgradi teritorijalne odbrane bio zatvoren 25 dana nakon čega je pušten kući. Ovaj svjedok je dalje izjavio da se zbog povreda koje je zadobio od udaraca koje mu je zadao Mihajlović Tomo nije javljao ljekaru radi pregleda, i da nema nikakvu medicinsku dokumentaciju o svojim povredama, da je pregled izvršio tek kada je otišao u Holandiju, nakon godinu ipo dana od tog događaja, ali da prilikom pregleda nisu nađene nikakve povrede od tih udaraca obzirom da je proteklo dosta vremena, a da mu je ljekar rekao u Holandiji da može osjećati samo odgovarajuće subjektivne tjegebe prilikom promjene vremena u vidu bolova u leđima i nogama i da se svjedoku to povremeno i dešava, tako što mu ponekad malo trnu noge, a da svjedok više ne zna da li je to od tih udaraca ili je u pitanju nešto drugo, te da i danas kad duboko udiše osjeća bolove u leđima. Svjedok navodi da je optuženi svjedoka isključivo tukao sa motkom koju je u svome iskazu opisao, a ne policijskom palicom.

Svjedok K. M. iskaz je dao na glavnim pretresima od 26.12.2002.godine, 26.03.2003.godine i na glavnom pretresu od 27.01.2005.godine. U svome iskazu navodi da je dana 17.06.1992.godine negdje oko 10,00 časova bilo mu javljeno od dvojice dječaka da policija

traži da svjedok dođe kod šumarove kuće, što je svjedok i učinio i kada je došao na određeno mjesto da je tu zatekao R. E., K. A., K. N., K. R., M. I. i M. H., pa su svi bili sa jednim kombijem prevezeni u Policijsku stanicu u Tesliću, da kombi nije imao policijsku pratnju već da je u kombiju bio samo šofer koji ih je prevezao do policijske stanice. U policijskoj stanici navodi da su svi bili smješteni u jednu prostoriju i da su ih odatle prozivali na ispitivanje. Svjedok navodi da je njega ispitivao inspektor D. oko 45 minuta i da mu je rekao da će biti prebačen u zgradu teritorijalne odbrane, te kad je svjedok izašao iz zgrade policijske stanice da je pred zgradom zatekao M. H. i R. E., a da je tu pred zgradom vidio i optuženog Mihajlović Tomu, koji je stajao kod ulaza od kombija i da su u taj kombi ušli M. H., R. E. i svjedok, a sa njima je u kombi ušao i Mihajlović Tomo. Navodi da optuženog Mihajlović Tomu poznaje od prije rata. Koliko se sjeća svjedok navodi da je optuženi sa sobom imao pendrek. Navodi da na R. E. nije primjetio nikakve vidne povrede i da se isti nije u kombiju žalio da ga je neko tukao u policijskoj stanici, ali da je to narednih dana spominjao da je bio tučen u policijskoj stanici. Dalje svjedok navodi da, kada su sa kombijem stigli u krug teritorijalne odbrane, koji se zaustavio kod zgrade i kada su iz kombija izašli svjedok, M. H. i R. E., da se iz zgrade teritorijalne odbrane pojavio neki čovjek za koga je čuo da se zove R. i čuo je gdje isti viče optuženom Tomi Mihajloviću: „Gdje ih bereš kao kruške, udri to!“ te da je optuženi tada naredio svjedoku, te M. H. i R. E., da podignu ruke i da ih stave na glavu. Svjedok navodi da je išao prvi tako da nije vidio da li optuženi udara M. H. i R. E., ali da je optuženi sa palicom počeo da udara svjedoka po šakama sa vanjske strane nadlanica jer je svjedok ruke držao ukrštenih pristiju i položenih na glavu i da su ti udarci bili dosta jaki, a da je zadobio najmanje 4-5 udaraca. Po ulasku u zgradu teritorijalne odbrane, svjedok navodi, da su svjedok, te M. H. i R. E. odvedeni u jednu manju prostoriju sa lijeve strane od ulaza i da su u toj maloj prostoriji bili svjedok, M. H., R. E., optuženi Tomo Mihajlović i navedeni R.. Po samom ulasku u navedenu prostoriju da im je rečeno da se odmah poredaju uz zid licem okrenuti prema zidu i rukama naslonjenim sa tri prsta na zid, a da su onda svaki pojedinačno se odvajali od zida, dali svoje podatke koje je upisivao R. i predavali svoje stvari koje su imali kod sebe, a onda se ponovo vraćali i prislonili na opisani način uz zid. Nakon uzimanja podataka i stvari, svjedok dalje navodi da su nakon toga optuženi Tomo Mihajlović i taj R. počeli da tuku svjedoka te M. H. i R. E. po stražnjoj strani tijela. Navodi da nisu obojica istovremeno tukla, nego je prvo tukao jedan, pa onda drugi, i da je svjedok čuo kad tuku da jedan onda kaže: „hajde sad ti“, pa se promjene, pa onda tuče drugi s tim da se onaj koji je prvi tukao više ne vraća, pa je po tome svjedok zaključio da obojica tuku, a da obojica tuku i optuženi i taj R., to je zaključio i po snazi udaraca, jer je jedna serija udaraca bila puno snažnija, a nakon što bi se izmjenili druga serija udaraca je bila lakša. Navodi da ne zna ko je od te dvojice koju seriju udaraca zadavao, da su i optuženi i taj R. udarali svjedoka te M. H. i R. E. po nogama sa stražnje strane do koljena, da svjedok nije vidio predmet sa kojim ova dvojica tuku, ali da je to bio neki čvrst predmet. Svjedok navodi da je od udaraca koji je na opisani način zadobio imao posjekotine po leđima i da mu je koža pukla u predjelu ramena i po tome svjedok zaključuje da je predmet kojim su bili tučeni bila neka letva. Navodi da nije udaran po glavi, takođe navodi da nije lično vidio, ali da je čuo da tuku M. H. i R. E. ali da nije smio u tom pravcu da pogleda. Svjedok navodi da je on lično zadobio negdje oko pedeset udaraca po leđima sa tim predmetom, za koji ne zna koji je, a kad su prestali da ih tuku da su prebačeni u jednu veliku prostoriju, gdje je bilo preko stotinu ljudi zatvoreno. Nakon izvjesnog vremena čuo je da je neki glas prozvaao M. H. da se vrati u onu prostoriju, a kada se M. H. vratio nazad u veliku prostoriju pričao je da su ga ispitivali zbog nekih hrvatskih para, da mu je tom prilikom optuženi Mihajlović Tomo zaprijetio nožem da će ga zaklati, ali da svjedok to lično nije vidio, jer se nalazio u velikoj prostoriji. Svjedok navodi da od udaraca koje je zadobio nije imao lomova niti ruku niti rebara, niti drugih kostiju u tijelu. Da je od povreda koje je zadobio po leđima i nogama imao samo podlive krvi, te povrede na

koži u vidu prskanja kože, da se ljekaru nije javljao i da kasnije nije osjetio nekih težih posljedica s tim što ga povremeno bole bubrezi, ali ne zna da li mu je to od udaraca ili nešto drugo. Svjedok navodi da kasnije kada je pušten iz zgrade štaba teritorijalne odbrane, da mu je vraćen ručni sat i prsten koji mu je bio oduzet i da mu nije jedino vraćen lančić.

Svjedok Š. I. iskaze je dao na glavnim pretresima od 12.06.2003.godine i na glavnom pretresu od 19.11.2004.godine . U svome iskazu ovaj svjedok navodi da je uhapšen dana 15.06.1992.godine od strane trojice policajaca, da mu nije poznat razlog njegovog hapšenja i da je priveden u Policijsku stanicu Teslić gdje je zadržan 24 sata na ispitivanju i gdje je bio tučen, nakon toga prebačen u zgradu teritorijalne odbrane gdje je zadržan oko 20 i nešto dana, gdje je takođe bio tučen više puta. Navodi da optuženog Mihajlović Tomu poznanje od prije rata unazad lo godina i da prilikom hapšenja ovog svjedoka nije učestvovao Tomo Mihajlović. Navodi da je optuženog Tumu Mihajlovića, nakon hapšenja, prvi put vidio nakon 15 dana nakon što je bio zatvoren i to kada se nalazio zatvoren u zgradi teritorijalne odbrane u jednoj prostoriji gdje je bilo oko 100 ljudi zatvoreno. Navodi da je jedno veće oko 01,00 bio prozvan da izađe napolje iz prostorije u kojoj je bio zatvoren i da pređe u drugu manju prostoriju što je svjedok i učinio i u toj manjoj prostoriji se nalazio optuženi Mihajlović Tomo i još dvojica ili trojica stražara,i kada je svedok ušao u tu prostoriju da ga je optuženi Mihajlović Tomo počeo da udara, a svjedoka je udarao tako što je sastavio svoje ruke, obje šake dlan uz dlan, a onda bi zamahnuo i udario svjedoka sa obje ruke vanjskom stranom šake i da su to bili snažni udarci. Svjedok navodi da ga je optuženi na opisani način udarao u glavu sa strane u predjelu slijepočnica, sa obje strane i da je takvih udaraca od strane optuženog u predio glave zadobio oko pet do šest udaraca. Svjedok navodi da je uspio da se zadrži nekako na nogama i da ga je optuženi udarao samo u glavu a ne u druge dijelove tijela, da su udarci koje mu je zadao optuženi nisu zadati bukvalno u jednoj seriji, jedan za drugim bez pauze, već je između tih udaraca bilo pauze, obzirom da se radilo o izuzetno jakim udarcima, tako da bi nakon svakog udarca svjedok poteturao u jednu od strana ili nazad, a onda bi uslijedio drugi udarac. Kada je završilo udaranje od strane optuženog da su ga tada tu prisutni pitali da li je čitao od Alije Izebegovića štivo „Islamska deklaracija“ i da je ubrzo nakon toga vidio da optuženi Tomo Mihajlović u ruci ima jedan nož, da ne zna odakle je uzeo taj nož, da li sa stola ili drugog mjesta, ali da je dobro vidio da optuženi u ruci ima nož i svjedoku kaže da će ga zaklati sa tim ustaškim nožem, da je nakon toga optuženi prišao svjedoku s prijeda i stavio oštricu tog noža na vrat svjedoka i tom prilikom mu rekao da će ga zaklati tim ustaškim nožem. Svjedok navodi da je samo stajao i čitao i da je bio potpuno otupjelih čula i da nije imao nikakvu reakciju na ove prijetnje, a da je onda optuženi sklonio taj nož i naredio svjedoku da izađe napolje i da svjedok više nije bio pozivan.Svjedok navodi da od udaraca koje je zadobio od optuženog Mihajlović Tome, svjedoku nije ništa slomljeno od koštanih dijelova glave, da nije imao prilike da pogleda svoje lice, pa ne može ni da kaže kakve su to vidne povrede bile na njegovoj glavi od udaraca koje je zadobio od optuženog, da kao posljedicu od udaraca u glavu i danas ima teške glavobolje, ali da ne može da tvrdi da su te glavobolje samo od tih udaraca, koje je zadobio od optuženog, mada je po ocjeni svjedoka najveći doprinos od tih udaraca, mada je u toku svoga zatvaranja bio udaran i od strane drugih osoba kako u Policijskoj stanici u Tesliću tako i u teritorijalnoj odbrani. Od svih udaraca, ne samo onih koje zadobio u predjelu glave od optuženog, nego i od drugih lica koja su ga tukla prilikom njegovog zatočeništva, svjedok navodi da je imao povrede kičme, nagnječenja kostiju i rebara i da se kasnije javljao ljekaru, ali da sve terapije koje je dobio uglavnom su se odnosile na povrede tijela, a ne glave, tako da nema nikakvu posebnu dokumentaciju koja bi se odnosila isključivo na glavu.Što se tiče optuženog Mihajlović Tome, navodi da je za svo vrijeme svog boravka u zatočeništvu u logoru Teritorijalne odbrane Teslić optuženog vidio samo jedanput i to kritične večeri kada ga je optuženi udarao na naprijed opisani način u

glavu, i da ga poslije više toga nije uopšte viđao. Svjedok navodi da zbog straha i situacije u kojoj se nalazio kada mu je optuženi stavio nož pod grlo, da nije uočio veličinu i oblik noža i da je vidio samo sječivo od tog noža tako da ne može bliže da opiše taj nož. Navodi da ga optuženi nije povrijedio sa tim nožem koji je svjedoku stavio pod vrat, već da je oštricu noža naslonio svjedoku na kožu ispod vrata i rekao mu: “Zaklaću te sada ovim ustaškim nožem“.

Svjedok M. Š. dao je iskaze na glavnim pretresima od 25.06.2003.godine i na glavnom pretresu od 04.10.2004.godine. U svom iskazu ovaj svjedok navodi da je polovinom juna 1992.godine uhapšen kod svoje kuće od strane dvojice mlađih rezervnih policajaca, da u njegovom hapšenju nije učestvovao optuženi Mihajlović Tomo i da je svjedok odveden u PS Teslić a da je nakon toga prebačen u zgradu Teritorijalne odbrane u Tesliću. Navodi da je nakon tri dana, a najduže do sedam dana, nakon što je svjedok zatvoren u zgradi teritorijalne odbrane da su dovedeni i K. M., R. E. ili E., M. H., I. A., M. I. i Dž. Z.. Navodi da on lično nije vidio da je optuženi Tomo Mihajlović tukao K. M., R. E., M. H., I. A., Dž Z. i M. I., niti su mu ova lica pričala, dok su bili zatvoreni, da ih je tukao Tomo Mihajlović. Međutim, svjedok izjavljuje da su mu se kasnije žalili, a kada su pušteni na slobodu, K. M., R. E. ili E. i M. H., da ih je tukao optuženi Mihajlović Tomo, ali svjedok navodi da to lično nije vidio, jer je svjedok bio zatvoren u prostoriji sa većim brojem ostalih zatvorenika, dok su navedena lica bila prozivana da izađu napolje u toku noći pa svjedok ne zna šta se izvan prostorije u kojoj se svjedok nalazio dešavalo. Svjedok navodi da njega optuženi Tomo Mihajlović nije tukao i da je za 18 dana koliko se nalazio zatvoren u zgradi teritorijalne odbrane optuženog vidio svega tri puta.

Svjedok I. A. koji je iskaze dao na glavnim pretresima od 25.04.2003.godine i na glavnom pretresu od 19.11.2004.godine navodi da je uhapšen dana 08.06.2002.godine te da je priveden i zatvoren u zgradi teritorijalne odbrane u jednu prostoriju gdje je bilo smješteno od 110-130 ljudi, da dok je bio zatvoren da je tučen od strane sa kundakom puške udarcima u glavu od strane neke osobe te po cijelom tijelu palicama i nogama, ali da optuženi Mihajlović Tomo nije bio taj čovjek koji je tukao ovoga svjedoka. Navodi da je tačno da je na glavnom pretresu od 25.04.2003.godine spominjao ime Tomu Mihajlović kao lica koje je tuklo svjedoka, ali na glavnom pretresu od 19.11.2004.godine svjedok je izjavio da optuženi Tomo Mihajlović nije osoba koja je tukla svjedoka, a koju osobu je on ranije nazivao imenom Tomo Mihajlović. Svjedok navodi da mu nisu poznata imena K. M., R. E., M. H., kao ni M. I. Za optuženog Mihajlović Tomu svjedok navodi da on optuženoga lično ni jedanput nije vidio u zgradi teritorijalne odbrane, a da li je optuženi tamo bio, ili nije bio, to svjedok ne zna.

Svjedok K. A. dao je iskaze na glavnim pretresima dana 08.05.2003.godine i na glavnom pretresu od 04.10.2004.godine. U svome iskazu navodi da je uhapšen dana 03.06.1992.godine u selu Barići oko 15,00 sati i da ga je uhapsio izvjesni R..S. sa još petoricom policajaca i da je nakon hapšenja prebačen u zgradu teritorijalne odbrane, a da je prije toga bio zatvoren u Policijskoj stanici u Tesliću gdje je tučen od nekih policajaca, a da je u zgradi teritorijalne odbrane zadržan sve do 07.07.1992.godine. Navodi da je optuženog Tomu Mihajlovića nekoliko puta vidio dok je svjedok bio zatvoren u prizemnoj prostoriji Policijske stanice Teslić, a da je optuženog takođe vidio i u zgradi teritorijalne odbrane jedanput kada se sa njim sreo, da su tada kratko porazgovarali, jer su se znali od ranije i da je to bio sav susret sa optuženim u teritorijalnoj odbrani. Svjedok navodi da za svo to vrijeme nije vidio da je optuženi Tomo Mihajlović nekoga lično uhapsio, da je optuženi nekog tukao, maltretirao i slično, te da svjedoka nikad optuženi nije udarao. Svjedok navodi da jeste tučen

ali od drugih policajaca. Navodi da lica po imenu K. M., R.. E ili E., M. H., I. A., Dž. Z. i M. I., ne zna o koji se ljudima radi.

Optuženom Mihajlović Tomi izmjenjenom i preciziranom optužnicom, stavljena je na teret radnja izvršenja u krivičnom događaju neutvrđenog dana u mjesecu junu 1992.godine u Tesliću, u vezi silovanja oštećene H.G., bliže **opisano u tački I.4. optužnice** . U odnosu na ovaj krivični događaj izvedeni su slijedeći dokazi:

Svjedok H. G. iskaz je dala na glavnim pretresima od 26.03.2003.godine, 15.10.2003.godine i 11.03.2005.godine.U svome iskazu na glavnom pretresu od 11.03.2005.godine ovaj svjedok je naveo da se u petom ili šestom mjesecu 1992.godine, ne sjeća se tačno ni mjeseca ni datuma,jedno veće nalazila u svome stanu u baraka u Tesliću gdje je stanovala sa svojom porodicom. Bilo je negdje oko 21,30 sati kada se nalazila u svome stanu u kojem imaju dvije prostorije i to jedna kuhinja i jedna mala soba. U stanu su bili svjedok, njezin polubrat B. M., koji je kasnije umro, kćerka od svjedoka H. A., koja je tada bila stara oko 16 godina, sin G.koji je bio star 13 godina, kćerka S.koja je bila stara 7 godina i mlađi sin S. koji je bio star oko 2 godine, i da su svi bili u kuhinji i da su mlađa djeca sva spavala, dok su budni bili samo B. M. te njezina kćerka A.i svjedok. To veće bilo je svjetlo i svjetlo je bilo upaljeno u kuhinji. U to doba, oko 21,30 časova, svjedok navodi da je čula kucanje na ulaznim vratima i da neko govori: „policija!“. Kad je otvorila vrata vidjela je dvije osobe koje su odmah ušle u stan .Navodi da je jedan od te dvojice, kako je to izjavila u ranijoj izjavi (na glavnom pretresu od 26.03.2003.godine) bio Tomo Mihajlović. Navodi da tog čovjeka ranije nikad nije vidjela i da je to veće bilo prvi put da tog čovjeka vidi i da je na njemu bilo vojno maskirno odijelo, a da je uniforma bila šarena ali osnovna boja je bila plava i da su tako oba ta čovjeka bili obučeni i da je takve uniforme u to vrijeme nosila rezervna policija u Tesliću, jer je takve uniforme vidjela na rezervnim policajcima u Tesliću . Navodi da je Tomo Mihajlović imao automatsku pušku, a na glavni je imao kapu u obliku kačketa, a to je ona službena policijska kapa, a da je u isto bio obučen i drugi policajac. Navodi da su njih dvojica policajaca odmah otišli do kuhinje, provirili unutra a onda se vratila nazad u hodnik. Navodi da je Tomo Mihajlović svjedoku kazao da oni sada idu napolje a da će se on vratiti nazad za pola sata, ali da nije rekao zbog čega će se vratiti, nakon čega su izašli iz stana, a svjedok se sa hodnika vratila nazad u kuhinju i tada vidi da joj tu nema kćerke H. A., te da je pitala svoga brata B. M. gdje je otišla A. a da joj je polubrat kazao da je A. iskočila kroz prozor i da ne zna gdje je otišla, jer A. nije rekla kuda ode, niti je rekla zašto je otišla,te svjedok navodi da je njena kćerka A. kući se vratila tek sutradan ujutro i da je od iste saznala da je tu veće prespavala kod R. B.. Svjedok navodi da kada su Mihajlović Tomo i onaj drugi policajac otišli iz stana da je ona zaključala vrata a bilo je oko 22,00 sati kada je ponovo neko zakucao na vrata, svjedok je otvorila vrata i u hodnik su ušli Tomo Mihajlović i onaj drugi policajac. Navodi da je Tomo Mihajlović svjedoku rekao da ugasi svjetlo u hodniku što je ona odmah i učinila a onda joj je rekao da uđe u sobu.Svjedok navodi da je onda ondaj drugi policajac rekao Tomi Mihajloviću da ne radi to i da se to ne smije a da mu je Tomo Mihajlović rekao, ako on neće da bude tu da može da izađe napolje iz stana, pa je taj drugi policajac izašao iz stana i da se sve ovo dešavalo i govorilo na hodniku u mraku jer je svjedok već bila ugasila svjetlo. Vrata na kuhinji su bila zatvorena tako da B. M.nije mogao to da vidi, a da li je šta čuo o čemu se priča, da to svjedok ne zna. Dalje ovaj svjedok navodi, da kada je ostala sama na hodniku sa Tomom Mihajlovićem da joj je on rekao da uđe u sobu, da je ona ušla u sobu, a on je ušao za njom,te da je tom prilikom svjedok pitala Tomu Mihajlovića zašto da uđe u sobu a da joj je on rekao samo da uđe i ona je ušla u sobu. Navodi da je Tomo Mihajlović tom prilikom nije gurao, vukao u sobu, nego je ona sama ušla unutra u sobu. U sobi nije bilo upaljeno svjetlo kada su

ušli unutra, te da je, kada su ušli u sobu rekla Tomi Mihajloviću da to ne radi jer je on već počeo da je dira rukama po grudima, a da joj je onda Tomo Mihajlović rekao, šta se buni, što plače, jer je svjedok počeo da plače te da joj je govorio kao da niskim nije ranije bila. Tu u sobi on je svjedoka dirao jednom rukom po grudima, a u drugoj i dalje držao pušku, a onda ju je Mihajlović Tomo počeo gurati rukom prema kauču i pritiskao na tijelo i tako gurao. Svjedok navodi da nije vikala, nije se derala, da nije vidjela nikakvu svrhu i da to radi, da se bojala da zove i svog polubrata B. M. da ga ne bi izudarali, i to su razlozi zbog kojih svjedok nije vikala. Navodi da je u to vrijeme bila u stadiju trudnoće 2,5 mjeseca, ali da to nije spominjala Tomi Mihajloviću, ne zna zbog čega to nije spominjala, ali pretpostavlja iz straha koji je tada osjećala. Navodi dalje da kada ju je on dogurao do kauča da je oborio na leđa, spustio pušku pokraj kauča a onda je skinuo. Svjedok navodi da se fizički nije branila, da je bila u strahu i samo plakala i molila ga da joj to ne radi, ali fizički nije pružala nikakav otpor u smislu da ga je udarala nogama, grebala rukama i slično, samo je plakala i molila da joj to ne radi. Navodi da je na sebi imala suknju i bluzu a ispod gačice i grudnjak, a na nogama nije imala čarape, bila je bosa. Navodi da joj je Tomo Mihajlović samo zadigao suknju i skinuo joj gačice i drugo ništa sa nje nije skidao. Svjedok navodi da je Tomo Mihajlović nije udarao, nego joj je samo govorio da se ne dere i da ne plače, kao da ranije sa nikim nije bila. Svjedok navodi da je u tim trenucima žmirila, tako da ne može da opiše kako i na koji način se skinuo Tomo Mihajlović i da li se uopšte skidao, već da je samo ubrzo osjetila da je njegov penis prodro u njezinu vaginu, da je to trajalo vrlo kratko, negdje do pet minuta i da se o tome ne može precizno izjasniti. Navodi da je Tomo Mihajlović dok je to radio nije udarao niti joj je šta govorio, a kad je to završio sa svjedokom, pustio je svjedoka, a onda je ona otvorila oči i vidjela da Tomo Mihajlović zakopčava hlače, kaiš i šlic i tom prilikom kaže svjedoku da o ovome što se desilo nikom ne govori jer da će joj odvesti sina i da ga više nikad neće vidjeti, ali da joj je to rekao kad je sve bilo završeno, ali da joj nije to prijetio prije nego što se ovo desilo. Navodi da joj Tomo Mihajlović, koji je sa sobom imao automatsku pušku, nije prijetio da će svjedoka ubiti, ili da će je istući, niti prije nego što je uradio ono što je uradio, a niti nakon toga. Navodi da je Mihajlović Tomo odmah nakon toga otišao iz stana, a da je svjedok uplakana otišla u kuhinju gdje je bio budan njezin polubrat B. M., koji je pitao da li ju je tukao, a da je ona polubratu kazala da je nije tukao, te da bratu nije ni ispričala šta se desilo u drugoj sobi, da je potom svjedok odmah izašla iz stana da potraži kćerku A. ali nije je uspjela pronaći pa se vratila nazad u stan, a da svojoj kćerki A. kada je došla ujutro nazad u stan nije ništa govorila šta se to veće desilo, ali da je to veće kada je išla tražiti kćerku A. svratila do svoje komšinice H. i njenog muža S. koji se prezivaju H., te da je H. ispričala šta se to veće desilo, ali njezinom mužu S. nije ništa pričala, te da je H. ispričala da je silovana, ali da to nije sama prijavila niti htjela prijaviti policiji, već da je H. vjerovatno ispričala svome mužu S., pa svjedok pretpostavlja da je S. taj koji je ovaj slučaj prijavio policiji. Sutradan oko 11,30 časova navodi da su došla dvojica policajaca koji su rekli da moraju da je odvedu na pregled u Dom zdravlja „Sveti Sava“ pa su je odveli kod doktora C. R. koji ju je pregledao, da joj je doktor pregledao donji dio tijela i da je svjedok doktoru rekla da je trudna, a o tome šta je doktor pregledom našao da to svjedoku nije ništa rekao niti je šta napisao i da je prilikom pregleda bila prisutna i jedna medicinska sestra. Svjedok navodi da želi da kaže da je i sama sebe pregledala u donjem dijelu tijela nakon što joj je Tomo Mihajlović uradio to što joj je uradio i danije imala nikakvih vidnih povreda, te svjedok navodi da je ništa nije ni boljelo. Nakon pregleda rečeno joj je da može ići kući pa je taj isti dan ili sutradan ponovno pozvana u policiju, kojom prilikom je dala izjavu dvojici policajaca i jednoj ženi i da su oni sačinjavali neki zapisnik i da nakon toga u vezi ovog događaja više nije pozvana. Ovaj svjedok navodi da Tomu Mihajlovića nikad ranije u životu nije vidjela, i da je to veće bilo prvi put da vidi tog čovjeka i to kada je ušao u stan u hodnik kada je svjedok upalila svjetlo i sav razgovor koji je tu vođen ukupno je trajao oko 5-10 minuta, te da ga je ponovo vidjela

kada se ponovo vratio u stan oko 22,00 sati, kojom prilikom nije bilo upaljeno uopšte svjetlo na hodniku, a nije bilo upaljeno svjetlo ni u sobi gdje su bili. Da je Tomu Mihajlovića vidjela još jedanput nakon 2-3 dana poslije ovog događaja kada je prolazio pokraj baraka cestom i da je svjedok slučajno bila u društvu sa komšinicom R. B., da je istu pitala ko je taj čovjek te da joj je R. B. rekla da je Tomo Mihajlović koji živi u selu Vlajići i da je oženjen čovjek i da je tako saznala za ime čovjeka koji ju je silovao. U sudnici, na pitanje predsjednika vijeća, da li je optuženi čovjek o kome je danas pričala nakon što je pogledala tog čovjeka izjavi :“to je taj čovjek“. Svjedok navodi da ovaj akt silovanja kod svjedoka nije izazvao zdravstvene probleme u smislu trudnoće koju je tada imala te da se porodila 25.01.1993.godine u Tesliću kod svoje kuće. Navodi da u policiji u Tesliću nije znala reći ime čovjeka koji ju je silovao jer tu osobu nije poznavala od ranije, a da je ime te osobe saznala tek kasnije od R. B., kako je naprijed izjavila. Takođe navodi da svojoj kćerci A. ništa nije govorila što se desilo kritične večeri, a od koga je njezina kćerka za taj događaj saznala, da to svjedok ne zna. Takođe svjedok izjavljuje da nije ni svojoj svekrvi o tom događaju pričala a da je jedina osoba kojoj je ispričala o tom događaju jeste H. a da ta H. i njezin muž S.ne žive u Tesliću i da su izbjegli i otišli za Njemačku. Svjedok u odnosu na optuženog Mihajlović Tomu ne postavlja nikakav odštetni zahtjev. Navodi da R. B. o ovom događaju nije ništa pričala.Navodi da je pokojni B.M. vidio tu dvojicu policajaca kada su prvi put ušli u stan ali da drugi put nije ih vidio jer su vrata od kuhinje bila zatvorena. Na okolnost da je u iskazu kod istražnog sudije od 17.11.1997.godine optuženi prijetio svjedoku da će ubiti nju i kompletnu njezinu porodicu, svjedok na glavnom pretresu je odgovorio da to nije tačno.Navodi da se ne sjeća kakav je dala opis čovjeka koji ju je silovao kada je davala iskaz u istrazi. Na pitanje što je na glavnom pretresu od 26.03.2003.godine izjavila da su za silovanje znali njen sin R.i njena kćerka A. svjedok je odgovorio da je istina ono što je izjavila na glavnom pretresu od 11.03.2005.godine, a to je da za ovo silovanje nikom drugome nije pričala osim H., pa to nisu mogli znati niti njezin sin R. niti njena kćerka A...Što se tiče njezinog sina R.svjedok izjavljuje da je to njezin najstariji sin i da R. to veće nije bio u stanu kada se desio ovaj događaja. Na glavnom pretresu od 26.03.2003.godine ovaj svjedok je izjavio da osobu koja je svjedoka silovala nije mogla detaljno da razgleda kritične prilike jer je bio mrak, te da svjedok nije mogla tada jasno da ga vidi u smislu da mu razazna lik, jer je zabranio da se pali svjetlo. Na istom glavnom pretresu svjedoku je predočeno da je u iskazu u istrazi od 17.11.1997.godine na strani dva treći pasus zapisnika, dala opis osobe koja je svjedoka silovala i da je tom prilikom izjavila da je isti star oko 38 godina, da je crne puti i kose, da je bucmast, debeo, visok oko 175-180 cm i da je to jedna nezgrapna smlata, koja se trapavo kreće, pa je u vezi tog dijela svoga iskaza na glavnom pretresu izjavila: „Ne, ja nisam tako rekla, da sam znala te podatke rekla bih i vama danas. Ja ne znam otkud ovo u zapisniku, ja ne mogu reći koliko je visok, koliko ima godina, kada ja to ni danas ne znam“. Na upit predsjednika vijeća na navedenom glavnom pretresu da li bi mogla prepoznati Mihajlović Tomu svjedok je izjavila da može pa je na zahtjev predsjednika vijeća optuženi ustao, svjedokinja se okrenula prema optuženom, istog pogledala i rekla : „Da, to je on. Da to je čovjek koji je mene silovao“. U vezi navedenog ovaj svjedok ostao je kod takvog iskaza i na glavnom pretresu od 11.03.2005.godine. Ovaj svjedok je takođe dao protivurječan iskaz u vezi pregleda kod liječnika tako što je u istrazi izjavila da ju je policija odvela kod ginekologa na pregled i da je ljekar ustanovio da je silovana, dok na glavnom pretresu od 26.03.2003.godine je izjavila da ju je policija vodila liječniku, a da liječnik nije mogao utvrditi tragove silovanja jer je tada bila u drugom mjesecu trudnoće, te na glavnom pretresu od 11.03.2005.godine potvrdila da na sebi nije imala nikakvih vidnih povreda niti ju je šta bolilo, kako je to već naprijed navedeno.Na glavnom pretresu od 26.03.2003.godine ovaj svjedok je takodje izjavio da su za silovanje znali njezino dvoje djece i to sin R. i kćerka A., a da je od svih ostalih to krila, pa je na glavnom pretresu od 11.03.2005.godine porekla i taj dio svoga iskaza navedeći da je istina

ono što je izjavila na glavnom pretresu od 11.03.2005.godine a to je da je o silovanju pričala samo komšinici H. a da to nisu znali niti njezin sin R. niti njezina kćerka A..

Svjedok H. A. svoje iskaze je dala na glavnim pretresima od 25.06.2003.godine, i na glavnom pretresu od 11.10.2004.godine. U svojim iskazima navela je da je to bilo u prvoj polovini 1992.godine, ne sjeća se koji je bio mjesec niti datum, kada se nalazila uveće u svome stanu oko 21,30 časova, a koji stan se sastoji od hodnika, kupatila, kuhinje i jedne sobe u kojem stanu su to veće bili njezin ujak B. Me., njezina majka H. G., sestra S.i brat S., a ne može da se sjeti da li je tu bio njezin drugi brat koji se zove H. G. Da su to veće bili budni svjedok i njezina majka, a ujak B. M. je ležao na kauču u kuhinji i svjedok ne zna da li je spavao ili je samo drijemao, dok su njena sestra i brat H. S. spavali i da su svi bili u kuhinji. Negdje oko 21,30 časova svjedok navodi da je neko pokucao na ulazna vrata, da je ustala njezina majka H. G. koja je iz sobe izašla direktno na hodnik i otvorila vrata, a da je onda u kuhinju ušao jedan čovjek i upalio svjetlo i daje tada vidjela daje taj čovjek Tomo Mihajlović, da je bio obučen u šarenu uniformu sa zelenim šarama, ne sjeća se da li je imao kapu, da je na sebi imao maskirnu zelenu jaknu i iste takve pantalone, sa sobom je nosio pušku. Navodi da je u tom čovjeku koji je bio u uniformi koju je naprijed opisala prepoznala ovdje prisutnog u sudnici optuženog Mihajlović Tomu kojeg i danas u sudnici prepoznaje, a da zna da je to on jer se družila sa njegovim sinom od brata koji se zove J., a da je optuženi često prolazio ulicom kod njihove bareka pa je mogla da ga ćešće viđa, a da mu za ime zna iz priče svojih susjeda. Navodi da je u kuhinji bilo ugašeno svjetlo i da je optuženi upalio svjetlo u kuhinji, da je svjedok ležala i nije ustajala, te da je kasnije čula kako Tomo Mihajlović kaže njezinoj majci da uđe u sobu i da je čula kako njezina majka H. G. kaže optuženom da je trudna i da ih je vidjela oboje kako stoje na hodniku do sobnih vrata, a odmah do sobnih vrata su i kuhinjska vrata, da je to čula da se priča na hodniku ali da to svojim očima nije vidjela, jer je ležala na krevetu pored prozora tako da ih odatle kroz kuhinjska vrata nije mogla da vidi. Svjedok navodi da nije čula da se njezina majka dere, galami, da više da neće i slično, već da je čula da samo njezina majka kaže da je trudna. Svjedok navodi da nije vidjela da su ušli u sobu ili su ostali u hodniku, da je svjedok ustala, otvorila prozor iznad kreveta i skočila kroz prozor, da je bila u strahu i da je otrčala do susjedne barake gdje stanuje R. B. i da ne zna šta se dalje u njezinom stanu dešavalo. Navodi daje svjedok R. B. ispričala da je u njihov stan došao Tomo Mihajlović sa puškom i da joj je R. B. rekla da može da ostane kod nje da prespava, da nije tražila od R. B. da se obavijesti policija, da nije pozivala R. B. da se vrate do stana svjedoka već je ostala kod R. B. i tu prespavala i ujutro se vratila u svoj stan u 7,30 sati. Navodi da je u stanu zatekla svoju majku H. G., da je ista bila uplakana, da nije ništa pričala o tome da je silovana, da nije ništa pričala šta se desilo dok je Tomo Mihajlović bio kod nje u stanu, da nije spominjala nikakvo silovanje niti je o tome šta govorila, da je od gornjih dijelova tijela mogla vidjeti njezino lice, ruke i noge, i da na tim dijelovima tijela koje je svjedok mogla da vidi njezina majka nije imala nikakvih vidnih povreda. Navodi da je to prije podne u stan kod njih došla nena od svjedoka H. N., koja je umrla 1997.godine, te da je razgovarala sa majkom od svjedoka H. G., pa da je svjedok čula dio toga razgovora u kojem je njezina majka H. G. rekla H. N.: „Sinoć sam silovana“, a da svjedok nikada sa svojom majkom o tom događaju nije razgovarala. Takođe ovaj svjedok navodi, da njezina majka H. G., svjedoku nikad nije rekla da je zbog toga išla ljekaru niti da je išla da prijavi policiji da je silovana, te da svjedok nikome od svojih drugarica i prijatelja nije ništa ispričala o toj večeri. Ovaj svjedok u svome jedinstvenom iskazu koji je dala na glavnom pretresu od 11.10.2004.godine, u drugom dijelu svoga iskaza na stranici tri zapisnika promijenila je svoj iskaz u pogledu redosljeda događanja, pa je u tom drugom dijelu navela da prvi put kada je došao Tomo Mihajlović, a to je bilo oko 21,30 sati da je čula neki muški glas da je rekao da će doći za pola sata, ali da nije vidjela osobu koja je to rekla, ali da je nakon pola sata u njihov

stan došao Tomo Mihajlović kada je bilo oko 22,00 sati pa na osnovu toga pretpostavlja svjedok da je onaj glas bio glas Tome Mihajlovića, te da je Tomo Mihajlović nakon tog drugog dolaska nakon pola sata, ulazio i palio svjetlo u kuhinji i da ga je tek tada vidjela i tada slijedi događanje koje je naprijed ispričala u prvom dijelu iskaza, a koje je navedeno naprijed. Navodi da nije čula da je Tomo Mihajlović to veće prijetio ili majci ili djeci ili njezinom ujaku B. M., da Mihajlović Tomo nije ulazio u kuhinju nego je stajao na vratima gdje se kratko zadržao, da ga je svjedok vrlo kratko pogledala i da ga je prepoznala po licu glave . Navodi da kada je ponovo došao Mihajlović Tomo, nakon navedenih pola sata, da je njezina majka ustala i otvorila vrata, upalila svjetlo i da je svjedok mogla vidjeti osobu koja je ušla, a da se radi o Tomi Mihajloviću.

Svjedok R. B. iskaza je dala na glavnim pretresima od 21.05.2003.godine, 15.10.2003.godine i 24.02.2005.godine. U svome iskazu svjedok navodi da optuženog Mihajlović Tomu poznaje od 1982.godine, da ga je poznavala isključivo iz viđenja da je isti radio na „Otpadu“ u Tesliću. Da poznaje i njegovu suprugu V., da o njemu zna da ima jednoga sina i da njegovu porodicu poznaje kao uglednu porodicu iz Teslića. Navodi da H. G. poznaje takođe od 1982.godine. Da istu poznaje kao svoju komšinicu jer je baraka u kojoj stanuje svjedok udaljena od barake u kojoj je stanovala H. G. oko 10 metara. Da je sa H. G. bila u dobrim komšinskim odnosima ali da nisu nikad bile neke posebne prijateljice i da su održavali komšinske odnose tako što bi katkad jedna drugoj otišle na kafu, ali da je to više bila komšinska posjeta, ali da neke posebne prijateljice nisu bile. Navodi da je to bilo u junu mjesecu 1992.godine, da se datuma ne sjeća, kada je jedno veće bilo oko 20.,30 do 21,00 sati kada je kući od svjedoka došla H. A., kćerka od H. G., da je izgledala sasvim uobičajeno i normalno, bila je obučena u haljinu ili neke pantalone, a na gornjem dijelu tijela imala je majicu, a na nogama papuče ili cipele, te da je pitala svjedoka da li može to veće da prespava kod nje u stanu sa kćerkom od svjedoka koja se zove M., jer su se njih dvije družile. Tom prilikom, navodi svjedok, H. A. je rekla svjedoku da je na noć ranije neki čovjek silovao njezinu majku H. G. i tom prilikom je spomenula da je taj čovjek Tomo Mihajlović. H. A. je rekla da bi željela da prespava kod svjedoka jer se bojala da se to ponovo ne desi, a po priči H. A., to navodno silovanje se desilo prethodni dan, na noć ranije. Ovaj svjedok navodi da joj H. A. nije ništa bliže pričala o tom silovanju njezine majke niti je svjedok šta o tome H. A. bliže pitao. Dalje ovaj svjedok navodi da H. G. nikad nije pitala niti tražila od svjedoka da joj pokaže koji je to Mihajlović Tomo, niti da je spominjala da je išla na neki pregled vezano za silovanje. Takođe izjavljuje da svjedoku H. A. nije spominjala u koje je navodno vrijeme dolazio Mihajlović Tomo kod njih u stan kada je silovana njezina majka H. G., na noć ranije, niti je spominjala da je navodno iskočila kroz prozor svoje barake, te da je navodno pobjegla kod svjedoka kako bi kod nje prespavala jer joj neko majku siluje. Ovaj svjedok navodi da sve to što izjavljuje H. A. nije tačno. Dalje ovaj svjedok navodi da u tom vremenu u kvartu gdje stanuje H. G. i svjedok uopšte nije vidjela Tomu Mihajlovića, da istoga nije vidjela u tim barakama da je dolazio ili ulazio u nečiji stan. Navodi da se H. G. kod svjedoka nikad nije raspitivala za Tomu Mihajlovića, niti je kad H. G. lično spomenula kakvo silovanje. Za to navodno silovanje svjedok navodi da je čula od svoje djece i od H. A. koji su nešto tako spominjali pa da je djeci rekla da ne pričaju svašta i da ne šire kojekakve glasine. Ovaj svjedok navodi da je i ranije H. A. često puta znala doći i prespavati kod svjedoka u stanu, a iz razloga što je njezin otac Z. često bio pijan, pa je ona iz tih razloga dolazila kod svjedoka u stan te da je čula od H. A. da njezin otac fizički zlostavlja i njezinu majku H. G., i da je to razlog što je A. često puta dolazila i spavala u stanu kod svjedoka. Navodi da sa komšijom S. i njegovom suprugom nikada nije razgovarala o nekakvom silovanju H. G. i da joj o tome ništa nije poznato, ali da je jedno jutro vidjela H. G. kako razgovara sa komšijom S. i njegovom ženom, a da je to bilo isto ono jutro kada će uveće kod nje doći da prespava H. A. o čemu je ranije pričala i da ne zna o čemu je H. G.

razgovarala sa S. i njegovom ženom, ali da je u toku tog dana od svoje djece i od H. A., koja je uveće došla da prespava, čula da djeca spominju nekakvo silovanje H. G. pa da je djeci rekla da ne pričaju svašta. Ovaj svjedok navodi da ne može da se sjeti da li je u junu 1992.godine bilo struje ili nije, ali prema sjećanju ovog svjedoka misli da struje u to vrijeme nije bilo. Ovaj svjedok takođe navodi da nije tačno da je svjedok H. G. pokazivala Mihajlović Tomu, niti da se H. G. kod svjedoka bilo kada raspitivala za Tomu Mihajlovića. Navodi dalje da nikada svjedok nije bio pozivan u policiju Teslić da bi davala izjavu u vezi ovoga slučaja. **Suočenje između svjedoka H. G. i H. A., te H. G. i R. B., te R. B. i H. A.** izvršeno je na glavnom pretresu od 15.10.2003.godine i svi su svjedoci ostali kod svojih datih iskaza koji su naprijed navedeni.

Svjedok N. R. iskaze je dao na glavnim pretresima od 16.05.2003. 15.10.2004.godine. U iskazu navodi da je u vrijeme od 1992 do 1995.godine bio zaposlen u Policijskoj stanici Teslić i da je od 1992.godine do 1994.godine bio vođa patrolnog sektora a od 1994.godine pa sve do danas da radi kao inspektor pri odjeljenju kriminalitičke policije. Inače, je dugogodišnji policajac jer u policiji radi od 1975.godine gdje je još uvijek zaposlen. Navodi da je komandir Policijske stanice Teslić bio M. P. koji je bio pretpostavljen svim policajcima a time i Mihajlović Tomi koji je u to vrijeme bio rezervni policajac a kojeg svjedok inače poznaje od ranije. Za podatak da je navodno silovana H. G. navodi da je čuo od Đ.M. ili M. N. ili V.T. koji su tada radili u krim policiji ili od Komandira M. P., ali da se tačno ne može da sjeti od koga, i da je svjedoku bilo rečeno da treba da uzme u vezi tog silovanja izjavu od B. M., brata od H. G.. Svjedok navodi da je obavio razgovor sa B. M. u kancelariji u prostorijama Policijske stanice Teslić u prisustvu daktilografa, te da je tom prilikom pitao B. M. da li je čuo i vidio vezano za silovanje H. G., a naročito da li je čuo kakvu buku, galamu, vrisku i slično, i da mu je B. M. o, brat od H. G., rekao da je to veće spavao i da nije čuo ni buku, niti galamu, niti vrisku i da B. M. nije rekao ništa korisno u vezi samog slučaja i sa stanovišta same prijave, te da mu je B. M. prilikom razgovora sa istim djelovao nezainteresovano. Svjedok navodi da prilikom ispitivanja B. M. nije imao krivičnu prijavu pred sobom niti mu je poznato da li je ta krivična prijava podnešena pismeno ili je samo usmeno prijavljeno. Navodi da je izvršio uvid u krivični upisnik iz 1992.godine i da u upisniku nije našao da je H.G.podnijela krivičnu prijavu za silovanje i da takvog podatka u krivičnom upisniku u Policijskoj stanici Teslić iz 1992.godine nema, te svjedok izjavljuje ne zna kome je H. G. i na koji način prijavila silovanje. Svjedok navodi da je podatak da se za silovanje sumnjiči Tomo Mihajlović dobio od onoga ko mu je dao zadatak da uzme izjavu od B. M. i da je sve to bilo usmeno, a da nije dobio nikakvu pismenu krivičnu prijavu niti bliže neke podatke osim što mu je usmeno dato u zadatak da uzme od B. M. pismenu izjavu. B. M. je potpisao izjavu koju je dao svjedoku, ali se svjedok ne sjeća kome je predao taj zapisnik, ali je isti predao u kriminalitičku službu i navodi da mu ništa nije poznato šta je dalje bilo sa ovim slučajem. Navodi da ne može da se sjeti da li je sa H. G. razgovarao o tom događaju. Ne sjeća se koji je daktilograf radio sa svjedokom kada je uzimao izjavu od B. M.. Ovaj svjedok takođe navodi da u to vrijeme kada je H. G.prijavila krivično djelo silovanja nije bila obaveza da se to evidentira kroz protokol, da svjedok nikad nije u rukama imao niti vidio krivičnu prijavu kao akt podnesen od strane H. G. niti Policijske stanice Teslić, a na osnovu njene prijave, i da nije vođen krivični upisnik o prijavljenim krivičnim djelima. Navodi da nakon što je uzeo izjavu od B. M. i istu predao u kriminalitičku službu da se više nije interesovao šta je bilo sa tim predmetom i ko je postupao sa istim i šta je dalja sudbina tog predmeta. Svjedok navodi da u to vrijeme kada je saznao da se za silovanje H. G.sumnjiči Mihajlotivć Tomo, da je u to vrijeme susretao Mihajlović Tomu ali da u vezi toga nikad nije ništa razgovarao sa istim. Navodi da nije provjeravao da li je H. G.ražila ljekarsku pomoć iz Doma zdravlja iz Teslića, te da u razgovoru koji je vodio sa B. M. isti nije uopšte spominjao optuženog Mihajlović

Tomu. Navodi da je svjedok u to vrijeme radio kao redovni policajac u 1992. godine a da je Tomo Mihajlović bio rezervni policajac i da se ne sjeća kakvu je uniformu nosio Mihajlović Tomo u 1992. godine dok je bio rezervni policajac, da li je bila plava u jednoj boji, ili maskirno plava ili maskirno zelena, ali misli da je bila maskirno plava uniforma. Navodi da u to vrijeme, izvan ovog događaja do svjedoka nije stigla nikakva pritužba na rad Tome Mihajlovića kao rezervnog policajca.

Ovaj svjedok u odnosu na druge tačke optužnice izjavio je da ne zna po imenima koji su to ljudi I. E. I.Z., I. H., G. A., G. Dž., H. E., H. M. i G. F., a da po prezimena tih ljudi pretpostavlja da su iz sela Irice te da mu nije ništa poznato šta se sa njima desilo 1992. godine. Lica Š. M., Š. M., Š. H. i Š. F. navodi da je lično poznao ali da mu nije poznato šta se desilo sa tim ljudima ali da je čuo da su bili zatvoreni i da su kasnije nestali. Navodi takođe da je poznao I. A. kao dijete, i cijelu njenu porodicu, njenog brata A. i druge, da za slučaj nekog silovanja ove I. A. je prvi put čuo u sudnici 16.05.2003. godine kada je bio pozvan kao svjedok, ali da o tom silovanju ne zna ništa i da nikada nije čuo od nekoga da je bilo neko silovanje I. A. u prostorijama zgrade Policijske stanice Teslić, da je redovno u 1992. godini, kao i ostalim godinama svaki dan dolazio na posao i da nikad od nekoga nije čuo za silovanje I. A., te takođe da mu ništa nije poznato da li je I. A. te njena sestra A., te brat A. da li su privođeni u Policijsku stanicu Teslić.

Svjedok B. P. dao je iskaze na glavnom pretresu od 21.05.2003. godine i 15.10.2004. godine. U iskazu navodi da je u 1992. godini radio kao milicioner u Policijskoj stanici Teslić i da je prvo radio na mjestu vođe patrolnog reona u prvoj polovini 1992. godine sve do 01.04.1992. godine, a od tada je raspoređen sa novim rješenjem na mjesto običnog milicionera i da je na tom radnom mjestu ostao preostatak cijele 1992. godine pa sve do 1994. godine kada je prebačen u administraciju. Cijeli jun i cijeli juli 1992. godine navodi da je radio u policijskoj stanici Teslić na službenim poslovima oko vođenja stanične evidencije u kriminAlitičkoj službi. Navodi da ne poznaje nikakvu H. G. i da je u tom vremenu evidentirao oko četrdesetak krivičnih prijava i da se ni jedna od tih krivičnih prijava nije odnoila na Mihajlović Tomu vezano za silovanje, niti za neko drugo krivično djelo. Ovaj svjedok tvrdi da u tom periodu nije podnešena nikakva krivična prijava protiv Mihajlović Tome za neko silovanje. Navodi da ne zna ko je H. G. a nikad nije ni čuo ništa o tome da je ona navodno silovana. U tom vremenu navodi da je viđao Mihajlović Tomu koji je bio u rezervnom sastavu milicije, a da je od uniforme Mihajlović Tomo nosio plavu uniformu u plavoj boji, odnosno na gornjem dijelu je imao plavu košulju i plavu jednobojnu jaknu, dok su pantalone bile sive, a da je to bila uniforma koju su nosili milicajci prije rata i da je tu uniformu Mihajlović Tomo nosio do jula 1992. godine kada je razriješen iz policije. Svjedok navodi da je struja u Tesliću nestala 1992. godine i da struju nisu imali oko mjesec dana a možda i duže ali je struja povremeno uključivana. Navodi da se svjedoku niko lično nije požalio od građana niti kolega iz službe na rad Mihajlović Tome.

U odnosu na druge tačke optužnice ovaj svjedok navodi da ne poznaje nikakvu I. A. i da mu nije poznato niti je kada čuo da je u zgradi u prostorijama Policijske stanice Teslić izvršeno bilo kakvo silovanje, i da je za silovanje ove osobe čuo tek na ovome sudu u hodniku ispred sudnice kada je trebao biti glavni pretres od 21.05.2003. godine kada mu se obratio jedan momak i rekao da je tu zbog silovanja njegove sestre, ali da nije spominjao njeno ime, pa ne zna o kome se radi. Navodi da mu nisu poznata lica I. E., I. Z., I. H., G. A., G. Dža, H. E., H. M. i G. F. Takođe je izjavio da Š. M. i Š. M. poznaje jer su živjeli godinama u Tesliću i da ih zna iz grada da Š. H. ne poznaje. Navodi da mu nije ništa poznato o okolnostima hapšenja zatvaranja i sudbine ovih navedenih ljudi. Takođe navodi da ne poznaje lica K. M., R. E., M. H., I. A., Dž. Z. i M. I.

Svjedok M. P. dao je iskaze na glavnim pretresima od 21.05.2003. i 15.10.2004.godine. U iskazu navodi da je u Policijskoj stanici Teslić zaposlen kao policajac od 1975.godine i da je u navedenoj stanici radio do sredine sedmog mjeseca 1992.godine nakon čega je prešao u vojsku. U to vrijeme, svjedok navodi da je načelnik policije stanice Teslić bio K. D. i da je on bio prvo lice PS Teslić u 1992.godini, sve do dolaska formacije „M.“ koji su po dolasku u Teslić preuzeli upravu u Policijskoj stanici Teslić, a da je svjedok nakon deset dana po dolasku navedene formacije „M.“ otišao iz policije, jer više nije odgovarao vlastima u Tesliću jer nije bio član SDS a žena mu je Muslimanka. Navodi da poznaje H. G. da zna da joj se muž zove Z., te da mu nije ništa poznato u vezi prijavljivanja silovanja od strane H. G. u Policijskoj stanici Teslić. Svjedok navodi da u periodu kada su došle „M.“ u Teslić, a to je bilo početkom juna mjeseca, da je iz Policijske stanice Teslić otišao negdje sredinom jula 1992.godine i da je vrlo rijetko dolazio u Policijsku stanicu Teslić. O prijavi silovanja od strane H. G. svjedok navodi da mu ništa nije poznato i da nikad nije od nekoga čuo o silovanju H. G. i da je to prvi put čuo na ovome sudu na suđenju dana 21.05.2003.godine. Navodi da je poznavao Tomu Mihajlovića i da je isti bio pripadnik rezervnog sastava polciije, ali da se ne sjeća kakvu je uniformu optuženi nosio jer su u to vrijeme nošene različite uniforme u rezervnom sastavu i kakvu je ko mogao da dobije, a bilo je različitih, te da je Tomo Mihajlović došao u rezrvni sastav policije tako što je redovnim putem bio mobilisan u taj sastav. Navodi da u 1992.godini Policijska stanica Teslić nije imala maskirne policijske uniforme i da su se takve maskirne uniforme pojavile tek početkom u 1993.godini, a da su uniforme koje je Policijska stanica Telsić imala u 1992.god. za rezevne policajce bila jednobojna plava uniforma. Navodi da nema nikakvih saznanja o tome da je Mihajlović Tomo bio prijavljen za silovanje, niti može da se sjeti da je ikada nešto znao o nekom takvom događaju, niti može da se sjeti da se H. G. sa tim u vezi kada obračala svjedoku, niti da je kada razgovarao o tome sa H. G..

U odnosu na druge tačke optužnice ovaj svjedok je izjavio da mu nisu poznata lica i koji su to ljudi I.E., I. Z., I. H., G. A., G. Dž., H. E., H. M. i G. F., da o tim ljudima ništa ne zna niti je čuo o okolnosti da li su hapšeni, odvođeni, tučeni ili ubijeni, i da o tome ništa ne zna niti je šta čuo. Navodi da Š .M. i Š .M. poznaje, a da Š. M., H. i F. ne zna o kojima se ljudima radi i da mu ništa nije poznato o okolnostima hapšenja navedenih lica, njihovom zatvaranju i uopšte o njihovoj daljoj sudbini. Takođe navodi da ne zna ko su K. M., R. E., R. H., I. A., Dž. Z. i M. I. i da mu ništa nije poznato o okolnsoti hapšenja i sudbini ovih ljudi. Takođe svjedok navodi da mu ništa nije poznato da je u Policijskoj stanici Teslić bilo silovanje I. A.. Što se tiče porodice Š. navodi da poznaje tu porodicu ali da ne zna ni za bilo kakvu vezu izmedju Tome Mihajlovića i ove porodice niti zna kakva je sudbina članova te porodice.

Svjedok K. D. dao je iskaz na glavnom pretresu 21.05.2003.godine koji iskaz je uz saglasnost stranaka pročitana na glavnom pretresu od 24.02.2005.godine. U svome iskazu navodi da je svjedok postavljen za načelnika službe javne bezbjednosti u Tesliću u ljeto 1991.godine i da se na tom mjestu zadržao sve do konca juna 1992.godine do dolaska formacije „Mića“ u Teslić, a da je nakon toga svjedok dao ostavku i otišao sa navedene dužnosti. Navodi da je nakon dolaska formacije „Mića“ u Teslić počelo privodjenje ljudi udaranje istih i zatvaranje i da je tek tada uspostavljen zatvor, te da je naređeno da ljudi iz rezervnog sastava policije vrše obezbjeđenje istog. Navodi da nema neposrednih saznanja u vezi događanja u selu Irice, da ništa ne zna o nekakvom dovodjenju porodice Š. Što se tiče optuženog Mihajlović Tome navodi da istoga poznaje duže vrijeme, još iz osamdesetih godina i da je optuženi bio rezervni policajac u Policijskoj stanici u Tesliću, da dok je svjedok radio u Policijskoj stanici Teslić da do svjedoka neposredno nije pristigla nikakva pritužba na rad optuženog Tome Mihajlovića i

da niti kakva krivična prijava u smislu sumnje da je Tomo Mihajlović počinio kakvo krivično djelo.

Svjedok C. R. iskaze je dao na glavnom pretresu od 25.04.2005.godine. U iskazu je naveo da je po zanimanju ljekar specijAlita ginekolog, da je u 1992.godini živio i radio u Tesliću, da je bio zaposlen u Domu zdravlja Teslić, a ime doma zdravlja je bilo „Doktor Ljudevit Jurinac“ koji naziv doma zdravlja je preimenovan u „Sveti Sava“ . Navodi da je u 1992.godini radio tokom cijele te godine u navedenom domu zdravlja na poslovima doktora specijAlite ginekologa a da su pored njega u zdravlja radila još dvojica kolega ginekologa. Navodi da je tačno da je bilo slučajeva da su od strane policije u Tesliću dovođene žene koje su bile silovane tokom rata i da je to dovođenje počelo još u 1992.godini. Što se tiče svjedoka, isti navodi, da je preglede vršio uredno, da je pravio ljekarski nalaz po obavljenom pregledu, kada bi imao takav slučaj, i kada bi mu takva žena bila privedena radi pregleda. U domu zdravlja se vodio protokol po osobama koje su dovođene i pregledane, a radi se o opštem protokolu za sve pacijente, u koji se protokol upisuje datum kada je pacijent došao, upisuje se anamneza, laboratorijski nalaz, dijagnoza i terapija. Ovi protokoli su se redovno vodili dok je bio radni dan, ali kada je u pitanju bilo dežurstvo, opšti protokol bio je pod ključem, pa se dešavalo da se ne upišu svi pacijenti koji dođu u vrijeme dežurstva. Što se tiče nalaza u vezi sa ženama koje su dovođene radi pregleda zbog silovanja, takvi nalazi prema izjavi ovoga svjedoka, nisu ostajali u domu zdravlja nego je te nalaze policija odnosila sa sobom, a podaci o pacijentu su se vršili upisom u opšti protokol. Što se tiče H. G. ili B. G., za koju se tvrdi da je dovođena u dom zdravlja i da ju je svjedok pregledao, svjedok izjavljuje da se ne sjeća te žene jer je bilo više takvih slučajeva. Navodi da je moguće da je navedena osoba kod njega bila dovođena, ali da se svjedok ne sjeća o kojoj se ženi radi, pa da se u tom pravcu ne može da izjasni. Navodi da su silovane žene na pregled, u pratnji policije, dovođene većinom popodne van radnog vremena, a razlog je taj obzirom da su mještanke da se ne bi susretale sa drugim pacijenticama, i da se ne bi znalo da se radi o silovanoj ženi. Prilikom pregleda takvih osoba svjedok navodi da je obično vršio pregled kompletnog tijela sa posebnim akcentom na genitalije, spolne i unutrašnje povrede, krvne podlive, te uzimanje sekreta da se utvrdi prisustvo spermatozoida a sve se to sa većim rezultatom može raditi ako je prošlo manje vremena od silovanja, jer spermatozoidi žive 30 minuta u vagini a u maternici 6-8 sati, međjutim, da ni jedan pregled spermatozoida u to vrijeme nije se mogao obaviti, jer se radilo o ratnim godinama i za to nije bilo uvjeta. Svjedok navodi da što se tiče trudnih žena sa područja Teslića da je dom zdravlja vodio dva kartona, jedan karton se vodio kao opći karton za trudnice i sve bolesti, a drugi karton je bio manji karton koji se izdavao trudnicama ako je željela da nastavi trudnoću i ona je takav karton nosila sa sobom. U opći karton su se uvodili svi podaci o trudnoj ženi, pa i podaci o eventualnoj prijavi silovanja trudnice i nalaz kojeg tada utvrdi ljekar ginekolog koji vrši pregled takve pacijentice, a u poseban mali karton ovakvi slučajevi se ne evidentiraju. Navodi da se ne može sjetiti ni jednog konkretnog slučaja o trudnicama koje su prijavile silovanje, a za koje je svjedok vršio pregled u periodu 1992, odnosno u periodu ratnog stanja. Navodi da duplikat nalaza nije pravljen nakon pregleda nego samo jedan nalaz koji je policija sa sobom odnosila, a da policajci nisu dali da se radi duplikat nalaza. Nakon što su svjedoku predočeni dopisi Doma zdravlja „Sveti Sava“ broj 225 od 11.07.2004.godine i broj 432 od 28.10.2004.godine svjedok izjavi da ne može da se sjeti o kojem se pacijentu radi i da li je taj pacijent bio kod svjedoka na pregledu.

U odnosu na ovu tačku optužnice izvedeni su **materijalni dokazi** uvidom i čitanjem u dopis Doma zdravlja „Sveti Sava“ iz Teslića broj 225 od 11.07.2003.godine, i broj 432 od 28.10.2004.godine, iz kojih se vidi da se B. G., udata H., javljala u navedeni dom zdravlja dana 28.05.1992.godine u ginekološku ambulantu zbog izostanka menstruacije, kada se

utvrđuje da je menstruacija izostala 20.04.1992.godine i naručena je na kontrolni pregled 04.06.1992.godine. Na kontrolnom pregledu utvrđuje se sumnja na trudnoću, da bi se na ponovnom pregledu obavljen 08.06.1992.godine utvrdila trudnoća starosti 6 sedmica te se ista izjasnila da ne želi roditi začeto dijete. Od obavljenog zadnjeg pregleda od 08.06.1992.godine B .G. udata H. se više nije javljala u ovu zdravstvenu ustanovu po osnovu utvrđene trudnoće. Takođe je izvršen uvid i čitanje u dopis Minsistarstva unutrašnjih poslova Republike Srpske broj 3868/03 od 18.09.2003.godine iz kojih se vidi da u evidencijama Policijske stanice Teslić nije evidentirana prijava silovanja H. G.,te da s tim u vezi nije bilo moguće utvrditi da li su ovlašteni radnici navedene stanice, u vrijeme kada je imenovana navela, istu vodili na ljekarski ginekološki pregled, koji je navodno obavljala u bolnici u Tesliću pošto u ginekološkom kartonu imenovane nije upisano da je ista tim povodom bila na pregledu. Izvodom iz ginekološkog kartona, navodi se u dopisu, a koji je uz dopis dostavljen ovome sudu, navodi se u dopisu da je utvrđeno da je imenovana u navedenom periodu bila na ginekološkom pregledu zbog ranije trudnoće.

Optuženom Mihajlović Tomi, izmjenjenom i preciziranom optužnicom stavljena je na teret radnja izvršenja u krivičnom događaju neutvrđenog dana u drugoj polovici 1992.godine u Tesliću, u vezi silovanja oštećene I. A., bliže opisano u **tački 1.5.optužnice** . U odnosu na ovaj krivični događaj izvedeni su slijedeći dokazi:

Svjedok I. A. svoje iskaze dala je na glavnim pretresima od 29.04.2003.godine i 22.II.2004.godine. U svome iskazu sa glavnog pretresa od 22.II.2004.godine, navodi da se sjeća da je bila jesen, da su padale kiše, da je mogao biti septembar mjesec, a da je to bila jedna od ratnih godina, ne sjeća se koja, (u iskazu u istrazi od 17.II.1997.godine navodi da je to bilo u junu 1992.godine), svjedok navodi da se nalazila kod svoje kuće uveće gdje su bili njezin brat A., koji je tada imao oko 14 godina, njezina sestra A. koja je imala tada oko 13 godina i sestra A. koja je imala negdje oko 3 godine, a da to veće tu nije bio prisutan njezin bivši momak M. .I. Navodi da se u to vrijeme smrkavalo negdje oko 18,00 sati, da nije bilo struje, i da su to veće svjetlo zapalili u ulju. Moglo je biti oko 21,00 do 22,00 časova, kada je čula da neko kuca na ulaznim vratima, da je ustala i otišla do hodnika do ulaznih vrata, da je za njom pošao njezin brat A., da je pitala ko je i da je čula sa vana glas: „Policija“. Navodi da je otvorila vrata i da je ispred vrata stajao jedan policajac, a iza njega na pola metra pozadi stajala u dvojica policajaca, ukupno ih je bilo trojica. Padala je sitna kiša.Svi su imali po pušku u rukama. Navodi da ni jednog od te trojice policajaca nije poznavala, niti je ranije vidjela. Prvi policajac ju je pitao da li je ona A., a onda joj je rekao da ode da se spremi i da mora poći sa njima, a nije rekao zbog čega je vode. Navodi da se vratila nazad u stan,obukla crnu haljinu, crne čizme, a ispod je imala gačice i potkošulju, nije imala blushalter, na rukama je imala četiri zlatna prstena. Sa sobom nije ništa ponijela. Navodi da su je policajci odveli do auta, smjestili da sjedi pozadi, sa jednim policajcem a naprijed su sjedila dvojica. Bio je mrak pa ih nije mogla dobro da zagleda, a onoliko koliko je mogla da ih vidi ni jednog od ranije nije poznavala. Dovedli su je do policijske stanice, uveli u zgradu i to u glavnu zgradu jer pored te glavne zgrade ima još jedna te da su je ostavili da sjedi na nekom hodniku gdje je ugledala i svoju kolegicu koja se zove Dž.. Da je tu sjedila oko 10 minuta, a onda je neki mladić došao do nje i rekao da pođe sa njim i odveo je sa prizemlja na prvi sprat u jednu sobu. U toj sobi je bilo 10-15 osoba i svi su bili obučeni u šarene uniforme. Jedni su bili u zelenosmeđim uniformama a neki u plavosmeđim šarenim uniformama, te da su je počeli ispitivati gdje joj je otac, gdje joj je mati, živi li sama, da su je nudili da pije i to iz čaše od 2 deci. Tu je bila jedna flaša na kojoj je pisalo „Votka“. Svjedok navodi da je rekla da ne pije, pa ju je onda jedan od tih prisutnih policajaca udario čizmom od kojeg udarca je pala, a onda je morala da popije jednu čašu tog pića. Navodi da je stajala mirno među tim policajcima, a

onda su je ponudili da sjedne pa je poslije toga počela da plaće, da su joj tom prilikom svašta govorili i ispitivali, da je u toj kancelariji bilo upaljeno svjetlo i da je mogla dobro da vidi sve te likove policajaca u kancelariji, ali da među njima nikoga nije poznavala od osba koje je ranije znala, tako da tada nije znala ko su ti policajci bili. Navodi da su je ponovo odveli dole na hodnik, gdje je sjedila jedno vrijeme, a onda su je ponovo vratili nazad u istu prostoriju gdje ju je jedan policajac uhvatio za ruku pa ju je onda tukao. Ponovo su je tjerali da pije. Tada se na vratima pojavio neki vojnik koji je takođe imao šarenu uniformu i u ruci je držao krvav nož te svjedoku rekao da se pozdravi sa životom i da će joj biti isto kao sa njezinom drugaricom. Tu je bio jedan prozor pa svjedok izjavljuje da je htjela da se baci kroz prozor, da je krenula prema prozoru, a onda ju je jedan od tih prisutnih policajaca uhvatio i počeo da tuče a onda je izveo napolje iz prostorije, odveo dole na hodnik i rekao joj da skine prstenje, što je ona uradila i prstenje bacila u jednu korpu. I prvi put, a i drugi put, svjedok izjavljuje, kada je odvođena u tu prostoriju gdje je bilo tih 10-15 policajaca, da su se oni oslovljavali sa imenima „P.“, N., onda T., pa onda M. i sve tako, te da je svjedok tom prilikom mogla da razabere kad spominju ta imena na koje se osobe to odnosi od njih prisutnih. Svjedok navodi, da tu među ovim osobama je bio prisutan i optuženi Tomo Mihajlović koji sjedi u sudnici na klupi, i da su optuženog tamo u toj prostoriji kada su se nazivali sa imenima optuženog oslovljavali sa Tomom. Navodi da je optuženog Tomu Mihajlovića vidjela u toj prostopriji oba puta kada su je uveli u tu prostoriju gdje je bilo 10-15 policajaca, i da je za ta dva puta što su je doveli u tu prostoriju, ispitivali i tukli, da je popila oko 5-6 čaša“Votke“ a čaša je od 2 deca.Navodi da nije osjećala nikakvu ošamućenost ali je osjećala veliki umor te da je nakon drugog puta što je bila u toj prostoriji ponovo vraćena dole na hodnik. Tu je na hodniku sjedila a onda je došao jedan policajac po svjedoka i odveo je u jednu malu prostoriju, a ta je prostorija po dimenzijama mogla biti 3x4 m2. U prostoriji je bilo upaljeno svjetlo. Kad ju je taj policajac uveo u tu malu prostoriju, prostoriji je već bilo 5 policajaca, a među tih pet policajaca bio je prisutan i optuženi Mihajlović Tomo koga je prepoznala. U toj prostopriji bio je samo jedan sto i stolica. Svjetlo je bilo upaljeno. Jedan od prisutnih policajaca, a to nije bio optuženi, naredio je svjedoku da se skine. Skinula je čizme i skinula je gačice. Haljinu nije skidala, ni bluzu. Svjedok dalje navodi da je jedan od onih policajaca, a to nije bio optuženi Tomo Mihajlović, naredio svjedoku da legne na sto, da je svjedok odbila par puta da to učini, govoreći :“Bolje me ubite, nego da mi to radite“. Jedan od policajaca, a to nije bio optuženi Tomo Mihajlović,onda je udario svjedoka i to šamarom, a onda je uhvatio za ramena preko njezinih ruku, podigao je i stavio na sto, i položio je na leđa da leži tako na leđima na stolu. Dalje svjedok navodi da je njoj prvi prišao optuženi Mihajlović Tomo, da je otkopčao hlaće, a onda svjedoku rastavio noge i onda izvršio snošaj sa svjedokom. Svjedok izričito navodi da je optuženi Mihajlović Tomo bio prvi koji je to uradio i da je prodro svojim penisom u njezinu vaginu, da nije svršio unutar tijela svjedoka, nego je svršio napolje. Svjedok navodi da ne može da opredjeli vremenski koliko je to trajalo sa optuženim Tomom Mihajlovićem. Kada se optuženi odmakao od svjedoka, svjedok dalje navodi, da je prišao jedan mlađi policajac i isto to učinio kao i optuženi i da se njih dvojice dobro sjeća, i da ih nikad neće zaboraviti, ni njih niti njihove likove. Svjedok dalje navodi, da ne zna šta se sa njom dalje dešavalo jer se bila potpuno izgubila, da poslije optuženog i onog mlađeg policajca, da poslije ove prve dvojice, dalje uopšte ne zna šta se dešavalo sa njom,a ne zna čak ni da li je tada izgubila svijest.Navodi da kada se pribrala i došla ponovo sebi da se tada već nalazila u svojoj kući u spavačoj sobi i da je pokraj nje bio njezin bivši momak M. I i njezin brat A.. Navodi da joj je bivši momak M. I. kazao da ju je našao na trotoaru ispred kuće, ali svjedok se toga detalja ne sjeća. Svjedok takođe navodi da jedan od one trojice koji su je odveli od kuće je jedan bio Mihajlović Tomo i da je on vozio auto. Navodi da optuženog Tomu Mihajlovića ranije nikad nije poznavala, da je tek u policiji kada su se policajci međusobno oslovljavali imenima saznala da se on zove Tomo Mihajlović i da tada nije poznavala nikakvu drugu osobu po

imenu Tomo Mihajlović. Navodi da nakon što ju je onaj policajac rukama digao i položio na sto leđima, da je vidjela kako joj prilazi prvi optuženi Tomo Mihajlović, da prilikom dolaska prema svjedoku optuženi nije ništa govorio, nego je samo rukama raširio joj noge, te da ni u toku čitavog seksualnog čina optuženi svjedoku nije ništa govorio, i da je tom prilikom svjedok pružala otpor tom seksualnom činu tako što je vrištala, batrgala nogama i rukama, ali da na taj njezin otpor optuženi Mihajlović Tomo nije ničim reagovao, nego je završio svoj seksualni čin, dok su ostali prisutni policajci, a bilo ih je 5-6 na taj njezin otpor reagovali na način da su se samo smijali. Takođe svjedok navodi da osim što je čula da optuženog u policijskoj zgradi oslovljavaju sa Tomo da su ga oslovljavali i sa „K.“. Svjedok navodi da nije imala vidnih povreda na licu poslije ovog događaja, na rukama ili nogama, i da se ne sjeća da li je ispod haljine imala neke povrede, da je moguće da je imala, ali da se toga ne sjeća. Kada je došla sebi i vidjela da se nalazi u svojoj kući da je tada bilo oko 09,00 sati do 10,00 sati, da je plakala, da ju je njen bivši momak M. I. pitao šta joj je, da mu je ona rekla da je silovana, ali da mu nije ispričala detalje oko toga kako je silovana niti gdje, a da su tu bili prisutni njezin brat A. i sestra A.. Svjedok navodi da je u toku rata dva tri puta privođena u policijsku stanicu Teslić te ispitivana u vezi svog oca ali da je samo ovaj jedan put bila silovana kada je bila privedena o čemu je naprijed govorila. Navodi da se nije javljala ljekaru zbog silovanja iako je imala potrebu da se javi ljekaru, jer ju je duže vrijeme bolio kompletno stomak, a kada je bila kod kuće da je bila krvava po nogama i da pretpostavlja da joj je ta krv curila iz vagine, jer nije imala nikakvih povreda na samim nogama. Prema sjećanju ovog svjedoka, njezin momak oprao je od krvi koja je bila po nogama, da joj je momak prao vaginu, pa je mogao primjetiti ako je bilo povreda po nogama ili krvarenja iz vagine. Što se tiče iskaza drugih svjedoka, izjave njezine sestre A. kako joj nije direktno rekla da je silovana, svjedok izjavljuje, da vjerovatno njoj i nije tako direktno rekla, ali da je to mogla saznati i da ostaje pri svojoj izjavi da je toga dana rekla da je silovana i to momku I., bratu A. i sestri A.. Navodi da je prije ovog silovanja inače imala redovne spolne odnose sa bivšim momkom M. I.. Navodi da nije tačna izjava njezinog momka I. da se vratila isto veče oko 1 sat iza ponoći, već da se to desilo, kako je naprijed navela oko 09,00 časova ujutro, tačnije, da ne zna kada je dovezana na trotuar pored kuće, zna samo da je u to vrijeme došla svijesti i spoznala gdje se nalazi. Što se tiče haljine koju je imala na sebi navodi da se ne može tačno sjetiti ali da je ista bila negdje pocijepana, a to moglo biti i na ramenu. Navodi da ne zna zbog čega njezin bivši momak M. I. tvrdi da mu nije ispričala da je silovana. Navodi da to veče kada će se silovanje desiti da u njezinoj kući nije bio njezin momak. Navodi da ne postavlja odštetni zahtjev u odnosu na optuženog Mihajlović Tomu i moli sud da je više ne poziva. Navodi da ljekarsku pomoć nije zatražila poslije ovog događaja iz razloga jer nije imala zdravstvenu knjižicu a nije imala ni novca, da ovaj događaj nije prijavila policiji, tužilaštvu niti bilo kome drugom jer ju je bilo strah, a da je pred sam kraj rata protjerana u Tešanj i da je tada prvi put dala pismenu izjavu u policiji. U vezi prostorije u kojoj je bila silovana, svjedok navodi da se ta prostorija nalazi na prvom spratu na lijevoj strani, da su stepenice spiralne i vode iz prizemlja na sprat i da se na lijevoj strani nalazi ta mala prostorija na prvom spratu, a na desnoj strani se nalazila ona veća prostorija u kojoj se nalazilo oko 15-stak policajaca, o kojoj je ranije govorila. Navodi da ranije nije poznavala Tomu Mihajlovića niti ga je kada viđala u gradu ili kom drugom mjestu, a na pitanja optuženog koje je postavljao, izgovorila je riječi: "To si bio ti. Nek te bude sram". Ovaj svjedok je na glavnom pretresu od 29.04.2003.godine takođe optuženog Mihajlović Tomu identifikovala kao izvršioca silovanja nad svjedokom, i u iskazu na tom glavnom pretresu u osnovnom toku događaja, izjavljuje kao i na glavnom pretresu od 22.11.2004.godine.

Svjedok I. A. dao je iskaze na glavnom pretresu od 21.05.2003.godine i 22.11.2004.godine. U svome iskazu na glavnom pretresu od 22.11.2004.godine navodi da se ne sjeća koje je to

godine bilo da li 1993. ili 1994. godine (u iskazu iz istrage od 23.09.1998. godine navodi da je to bilo u junu 1992. godine), ali se sjeća da je bila jesen ali ne zna koji je bio mjesec, kada se jedno veće nalazio u svojoj porodičnoj kući zajedno sa sestrom A., te sestrom A. i A., a sa njima je tada bio i tadašnji momak od njegove sestre A. koji se zove M. I.. Bilo je negdje oko 23,00 sati kada su svi ležali u spavaćoj sobi kada se začulo kucanje na ulaznim vratima . Do ulaznih vrata otišli su svjedok, njegova sestra A. i A. te M. I.. Ne sjeća se ko je vrata otvorio. To veće nije bilo svjetla. Ne sjeća da li je neko nosio svijeću. Kada su se vrata otvorila svjedok navodi da je ispred vrata vidio optuženog Tomu Mihajlovića za kojeg kaže da je istoga poznavao od ranije sa „Otpada“ i da dobro poznaje Tomu Mihajlovića i da ga je dobro vidio tu na vratima, i da je to bio on optuženi Tomo Mihajlović i da je isti na sebi imao uniformu šarenu sa oznakom milicije. Navodi da je sa Tomom Mihajlovićem bila još jedna osoba za koju misli da je bio „P.“ jer ga svjedok poznaje pod tim nadimkom a kako je istome ime ne zna. Na vratima su razgovarali Mihajlović Tomo i najstarija sestra od svjedoka I .A., ali navodi da nije čuo o čemu razgovaraju. Ne sjeća se u čemu je A. bila obučena kada je izašla na hodnik a da je kasnije ista izašla iz kuće. Svjedok navodi da je napolju vidio jedno parkirano putničko vozilo „Golf 2“ . Navodi da se M. I. bio naljutio pa je šakom razbio prozor na kuhinji i izišao iz kuhinje a da je svjedok ostao sa ostale dvije sestre u kući. Navodi da se njegova sestra A. vratila kući ujutro tek oko 04,00 ili 05,00, a M. I. koji je u toku noći bio izišao napolje iz kuće u toku noći se vratio nazad i već je bio u kući kada je to jutro u kuću došla I .A.. Navodi da je njegova sestra I. A. bila uplakana i kosa joj je bila razbarušena. Ne sjeća se da li je na sebi imala kakvih povreda . Navodi da nije vidio da na njoj ima bilo kakve krvi na nekim dijelovima njezinog tijala. Izgledala je kao da je pijana. Navodi da nije vidio nikakvu krv na njezinu licu, rukama ili nogama. Sestra, I. A., svjedoku nije ništa rekla šta joj se desilo. Razgovarala je sa svojim momkom M. I., a svjedoku je kasnije I. rekao da mu je I. A. rekla da je silovana i da ju je silovao Tomo Mihajlović zvani „Kuka“. Svjedok navodi da ne može da se sjeti da li je sam sa sestrom lično razgovarao u vezi tog silovanja, moguće je da jeste, a moguće je i da nije da se detalja oko svega ovoga ne sjeća jer pokušava to sve zaboraviti. Za optuženog Mihajlović Tomu navodi da ga poznaje iz vremena kada je radio na „Otpadu“ jer je svjedok tamo prodavao otpad i to više puta, ali da ne može njegov lik da opiše iz tog vremena, te da je optuženog to veće vidio na sredini ulaznih vrata od kuće i da ga je vidio iz profila i da je potpuno siguran da se radi o optuženom Mihajlović Tomi, da je tada imao bradu ali ne može da opiše kakva je bila da li mala ili velika, niti može da opiše boju te brade, ali da je to bio sigurno optuženi Tomo Mihajlović. Ovaj svjedok je izjavio da što se tiče silovanja da mu je za to rekao M. .I, a da mu to nije direktno rekla njegova sestra I. A. i da ostaje kod te tvrdnje date na ovom glavnom pretresu, te da mu je M. I. rekao da se ovo silovanje desilo u stanu ili u Policijskoj stanici Teslić, ali ne može sada tačno da se sjeti šta mu je tačno rečeno. Navodi da ne zna gdje je otišao M. I. kada je razbio staklo na prozoru u kuhinji. U vrijeme rata navodi da je Tomu Mihajlovića vidio samo onu veće kada je došao po njegovu sestru I .A., a ne sjeća se da li je kasnije dolazio optuženi Tomo Mihajlović njegovoj kući. U svome iskazu datom na glavnom pretresu od 21.05.2003. godine ovaj svjedok je naveo da mu je za silovanje rekla lično njegova sestra I. A. i da mu je ista rekla da ju je prvi silovao Mihajlović Tomo ali da sestru o detaljima nije pitao. U vezi ove razlike u iskazu svjedok je izjavio da je njegova izjava ono što je dao u vezi toga na glavnom pretresu od 22.11.2004. godine.

Svjedok I. A. iskaze je dala na glavnim pretresima 25.04.2003. godine i 08.10.2004. godine. U svome iskazu datom na glavnom pretresu od 08.10.2004. godine ovaj svjedok navodi da je to bilo u jesen 1993. godine, ne sjeća se bližeg datuma, kada se jedno veće negdje oko 23,00 sati, nalazila u svojoj kući zajedno sa svojom sestrom I .A., bratom A., a koliko se sjeća tu je bio i M. I., momak od njezine sestre I .A.. Sestra A. je tada spavala, dok su ostali bili budni i

nalazili se u dnevnoj sobi, kad su čuli da neko povlači za kvaku od ulaznih vrata od kuće . Navodi da su svi došli do vrata da je neko od njih otvorio vrata i da je ispred vrata vidjela dvije osobe, i da je jedan od te dvojice bio Tomo Mihajlović, a to je optuženi koji sjedi na klupi, te da je isti bio obučen u jednobojnu plavu policijsku uniformu. Sa optuženim Tomo Mihajlovićem bio je još jedan čovjek, takođe u uniformi istoj kao i optuženi. Svjedok navodi da se tom prilikom Tomo Mihajlović obratio njezinoj sestri I. A. i rekao: „Ideš s nama u policijsku stanicu“, da je A. pitala zbog čega, a da je optuženi rekao da se ona samo spremi i da krene, i da je njezina sestra I. A. odvedena odmah i to u prisustvu svjedoka, njezinog brata A. i M. I. i da su je odvezli sa autom, i da je svjedok sve to vidjela svojim očima i da su to vidjeli i I. A. kao i M. I.. Svjedok se ne sjeća da li je neko od muških, njezin brat A. ili M. I. bio izišao napolje da traži sestru A. i ne može da se sjeti da li je to bilo to veće. Sutradan ujutro između 08,00 i do 08,30 sati, svjedok navodi, da je bila budna kao i njezin brat A. i M. I., i da su se nalazili u dnevnoj sobi, kada je svjedok vidjela kroz prozor da ide isto ono auto kojim je odvezena njezina sestra i da je svjedok povikala : „Evo A.!“. Da su izašli napolje i vidjela je svoju sestru A.kako je izašla iz onog auta i da je u tom autu vidjela optuženog Tomu Mihajlovića i sa njim je bio još jedan čovjek, koji su potom otišli sa autom. Navodi da je njezina sestra A. bila uplakana, da se osjetila na alkohol, a svjedok misli da je bila i malo pijana, imala je crvenilo u licu, ali da na A. nije vidjela nikakve povrede. Da li je njezina sestra A. imala neke povrede na tijelu ispod odjeće, svjedok izjavljuje da ne zna, ali da joj je kasnije sestra ispričala da je imala neke modrice po tijelu u vidu ogrebotina, ali da joj to sestra Aa nije nikad pokazala niti je to svjedok vidjela svojim očima. Navodi da nije vidjela ni da je odjeća na A. bila poderana, ali da je njezina sestra A. bila nekako neuredna, ali da ne zna kako to bliže da opiše. Navodi da je njezina sestra A.plakala ali da ništa nije rekla, a kada su ušli u kuću da se zagrila sa svojim momkom M. Iom, plakala je i dalje i nešto je govorila M. I. nije čula šta mu govori, ali da je pretpostavila da je njezina sestra A.silovana. Navodi da njezina sestra A. svjedoku nije direktno rekla da je silovana, ali nešto je govorila M. I., i da se I. zatim nešto naljutio i da je udario šakom u prozor u kuhinji i razbio prozor. Iz svog tog ponašanja i izgleda sestre A. svjedok je pretpostavila da je ona silovana. Navodi dalje, da je svjedoku njezina sestra I. A., tek nakon nekih tri mjeseca nakon ovoga događaja ispričala da je to veće bila silovana, da joj je to ispričala u kući u Tesliću kada su bile njih dvije same da je to veće dovedena u policijsku stanicu gdje je vidjela i K. Dž., da su je u policijskoj stanici tjerali da pije, te da je tu bio i Tomo Mihajlović, i da je svjedoku sestra A. rekla da ju je silovao Tomo Mihajlović i da nije spominjala neka druga lica da su je silovala osim Tome Mihajlovića. Ovaj svjedok u svome iskazu dalje je naveo da je tačno da u svome iskazu koji je dala u istrazi od 06.02.1998.godine nije ništa spominjala u vezi ovog silovanja, nego je govorila o nekim drugim stvarima, da je tačno da ju je istražni sudija pitao da li zna šta o navedenom silovanju, ali da ona istražnom sudiji nije htjela ništa u vezi toga da kaže jer joj je bilo neprijatno i da je ovo silovanje prvi put spomenula na pretresu od 25.04.2003.godine, ali da ne zna zašto je baš tada to prvi put spomenula. Navodi da ono jutro kada se A. vratila kući nije primjetila da često odlazi da se pere i slično a da svjedoku nije pričala o tome da je bila nevinna niti ju je svjedok tako nešto pitao. Što se tiče optuženog Tome Mihajlovića navodi da ga prije ovog događaja nije poznavala, a da se radi o Tomi Mihajloviću čula je od svoga brata.

Što se tiče ostalih tačaka optužnice ovaj svjedok navodi da je čula od A. da je Tomo Mihajlović silovao i njezinu majku H. G., jer joj je to A.spričala, a po toj priči Tomo Mihajlović je dolazio njihovoj kući, a A. je pobjegla kroz prozor.

Svjedok M. I. dao je iskaze na glavnim pretresima od 21.05.2003.godine i 08.10.2004.godine. U svome iskazu navodi da se sa I. A. počeo da se zabavlja još u drugom razredu srednje škole, a to je bilo 1987 ili 1988.godine, i da su bili stalno zajedno sve do u 1993.godinu kada je ona otišla u Srbiju kod svoje tetke kada js prestali da se zabavljaju i budu zajedno. Odmah nakon početka zabavljanja, nakon 3 ili 4 mjeseca, imali su spolne odnose koje su kasnije normalno održavali. Navodi da u 1992.godini ne može da opredjeli bliže vrijeme, mjesec ili kvartal u toj godini, jedno veće bio zajedno sa I. A. u njezinoj kući gdje su bili A. A., njezin brat A. i njihova mala sestra A., i da to veće nije bilo struje u Tesliću i bio je policijski sat, da su sjedili u sobi, a onda su svi zajedno u toj prostoriji legli da spavaju, negdje oko 22,00 sati. Navodi da je nakon izvjesnog vremena neko zakucao na vrata i da je ustala A. ili njezina sestra, otišla iz sobe u hodnik, otvorila vrata i da je nakon toga čuo neki muški glas kako kaže A. da se spremi i da krene s njim, da se A. poslije toga presvukla pa je obukla crnu haljinu u kojoj je i otišla. Svjedok navodi da nije vidio ko je došao po nju niti mu je poznato da li je bilo jedno ili više lica, da nije ustajao niti izlazio napolje da vidi ko to odvodi njegovu djevojku I. A., a da to nije učinio iz straha, jer su u to vrijeme u grad Teslić bila došla formacija tzv. "Miće" koji su svašta radili po Tesliću. Svjedok navodi da A. nije izlazio na hodnik da vidi ko to odvodi A. i da je to jedino mogla vidjeti A., ako je ona izlazila da otvori ulazna vrata, jer se svjedok ne sjeća da li je to učinila A. ili A.. Nakon što je A. odvedena, svjedok navodi, da su svi oni ostali u kući u mraku i čekali da se ona vrati i da A. nije bilo oko tri sata, da je odvedena negdje oko 22,00 sati do 22,30 sati, a da se kući vratila iza 01,00 sati. Navodi da je A. sama ušla u kuću i u sobu gdje su svi ostali bili, da ulazna vrata nisu bila zaključana, nakon što je ona bila odvedena, da u sobi nije bilo svjetlo, da su imali svijeću ali nisu palili, te da je A. bila uplakana a haljina joj je bila malo poderana na ramenu, ali se ne sjeća na kojoj strani. Ovaj svjedok dalje navodi da je A. rekla da su je ispitivali u policiji i nije ništa posebno o tome pričala, i da je tom prilikom samo plakala. Na sebi nije imala nikakvih vidnih fizičkih povreda, nije spominjala nikakvo silovanje, da je tu bila prisutna i A. koja je takođe bila budna, kao i svi drugi, a da su onda legli da spavaju, a tek sutradan da je A. ispričala svjedoku da ju je tu veće odveo Đ. zv. „B.“ i još jedan policajac, neki K. iz Doboja, i da ni to jutro A. nije spominjala nikakvo silovanje. Svjedok dalje navodi da za svo ovo vrijeme, koliko je bio zajedno sa A., ona svjedoku nije nikad spominjala da je silovana u Policijskoj stanici Teslić, da nije nikad spominjala ni ime Tome Mihajlovića. Navodi svjedok dalje, da inače, optuženog Tomu Mihajlovića poznaje ranije iz Teslića, jer je odlazio i prodavao staro željezo na „Otpadu“ gdje je Tomo Mihajlović radio i da ga od tuda poznaje. Navodi da A. sestra A. svjedoku nije takođe spominjala da je njezina sestra A. silovana. Svjedok takođe navodi, da je ovo bilo jedino privođenje A. u policiju, za koje svjedok zna dok je on bio sa A. i živio sa njom u njezinoj kući, a za nikakvo drugo privođenje osim navedeno, ne zna. Navodi dalje, da za čitavo vrijeme boravka i življenja u kući svoje bivše djevojke I. A. u Tesliću, u periodu od 1992. i 1993.godine, dok se nisu rastali, nije niti pred njenom kućom, niti u njezinoj kući nikad vidio optuženog Mihajlović Tomu, niti da je bilo kada u A. kući spominjano ime Tome Mihajlovića. Navodi da je te kritične večeri, kada je A. odvedena, na mjestu gdje je ležao u kući svjedok, mogao vidjeti kroz mali prozor cestu pokraj kuće, ali pošto je bila noć ništa nije primjetio, pa tako nije vidio nikakvo vozilo da je dolazilo, a da mu A. nije govorila na koji način je odvedena do zgrade policijske stanice i na koji način je vraćena ponovo kući. Navodi da, nakon što se A. vratila kući da su legli na pod i da je ona bila uplakana, da je rekla da je bila u policijskoj stanici i da više ništa nisu pričali o tome, da nije osjetio nikakav zadah na alkohol ili bilo što iz njezinih usta i da mu A. uopšte nije djelovala pijana. Svjedok tvrdi da što se tiče prozora na Ainoj kući da ni jedan prozor nije razbio, pa ni u kuhinji, ali da se sjeća da jeste jedne prilike, poslije svađe sa A., zato što se ona ofarbala, jeste udario u jedan prozor, ali taj prozor nije razbio. Navodi da je sa A. prekinuo vezu u toku 1994.godine kada je našla drugog momka, tačnije kada se počela zabavljati sa

prijateljem od svjedoka. Što se tiče haljine koja je kritične večeri na A. bila poderana svjedok navodi da A. nije pitao od čega je i kako je ta haljina na njoj poderana. Takođe navodi da ni I. A., brat od A., svjedoku nikada nije spominjao ime Tome Mihajlovića, niti da je Tomo Mihajlović odvodio A. u policiju. Navodi da za optuženog Tomu Mihajlovića nikad ništa loše nije čuo.

Na glavnom pretresu od 12.10.2004.godine, izvedeni su dokazi čitanjem, uz saglasnost stranaka, iskaza svjedoka koje su dali na ranijim glavnim pretresima i to: P. I., B. S., P. A., A. S., S. S., B. M., B. M., I. O., S. H., S. S., Š. I., B. E., Š. D. i J. E. Obzirom da navedenim svjedocima nije ništa lično ni konkretno poznato u vezi radnji izvršenja djela, koja su predmet optužbe, a koje radnje su stavljene na teret optuženom Mihajlović Tomi, to ovaj sud iskaze ovih svjedoka nije uzeo u obzir, jer navedeni iskazi nisu bili relevantni za donošenje odluke o počinjenju krivičnog djela i krivične odgovornosti optuženog Mihajlović Tome, niti za bilo koju drugu odluku koja je predmet ove presude. Zbog toga sadržina iskaza ovih svjedoka ne navodi se u obrazloženju ove presude.

Tužilac, branilac optuženog Tome Mihajlovića i optuženi završne riječi dali su na glavnom pretresu od 27.05.2005.godine. U završnim riječima, optužba i odbrana, dala je analizu niza pojedinsoti u vezi izvedenih dokaza, koje nije bilo moguće iznijeti u sažetom obliku, pa se u obrazloženju ove presude završne riječi prenose u integralnom tekstu.

U završnoj riječi tužioca isti je izložio slijedeće: „Nakon provedenog ponovnog postupka u kom je održano 30 ročišta, na kojima je saslušano preko 30 svjedoka, pročitane izjave 20-ak svjedoka, te izvedeni materijalni dokazi, smatram nedvojbeno dokazanim da je optuženi Mihajlović Tomo počinio krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 154 stav 1 KZ FBiH u mjestu, vremenu i na način opisan u izmjenjenoj optužnici, jer je to opće poznata stvar. Činjenicu da je u vrijeme koje je obuhvaćeno ovom optužnicom trajala agresija na Bosnu i Hercegovinu, koja je dakle imala karakter Međunarodnog oružanog sukoba – rata, nije trebalo posebno dokazivati, jer je to opće poznata stvar. Također i pripadnost optuženog jedinici rezervnog sastava policije Službe javne bezbjednosti Teslić, kao jednom segmentu oružanih formacija koje su u to vrijeme učestvovala u agresiji na Bosnu i Hercegovinu je dokazan i to izjavama svjedoka, priznanjem samog optuženog, listom rasporeda obavljanja službe policajca za period maj-oktobar 1992.godine na ime optuženog, kao i službenom legitimacijom i uniformama koju je sam optuženi priložio kao dokaz. O ovoj uniformi kasnije ću reći nešto više. Tako je dakle, optuženi u ovim uvjetima i u svojstvu u kom je bio, koristeći se dakle, činjenicom da je pripadnik formacije rezervnog sastava policije, u uniformi i pod naoružanjem činio prema civilima nečovječne postupke, vrijeđao njihovo dostojanstvo uvredljivim i ponižavajućim postupcima, narušavao tjelesni integritet fizičkim maltretiranjem i mučenjem, učestvovao u svim vidovima zastrašivanja i odvođenja civila, a povrede dostojanstva ličnosti činio silovanjem žena. Tako se po započinjanju operacije tzv. „čišćenje terena“ odnosno pretresu stanova i kuća radi navodnog pronalaska oružja u Tesliću i okolnim selima, posebno isticao surovim postupcima prema civilima, premlaćivanju i odvođenju istih od kojih se većina nikada nije vratila svojim kućama.

07.06.1992.godine učestvovao je optuženi kao rezervni policajac u pretresu kuća i stanova Bošnjackog stanovništva u Tesliću i selu Irice. Kao je tada izgledao, čime je bio naoružan i u kakvu uniformu odjeven Sudu su slikovito opisali: H. H., G. I., R. M., a svjedok P. R. koji je sa optuženim učestvovao u pretresu sela Irice opisao je pored izgleda uniforme i sastav grupe koje su vršile pretres, broj policajaca u grupama i način na koji su pretresi vršeni. Svjedokinja Š. S., majka trojice sinova i supruga muža u čijem je odvođenju od kuće učestvovao optuženi

i koji se nikada nisu vratili, opisala je način na koji je to učinjeno u tri svoje izjave date u ranijem postupku protiv istog optuženog, a čije su izjave pročitane. Indikativno je da ova svjedokinja koja je prisustvovala odvođenju i premlaćivanju trojice sinova i muža, a u kome je aktivno učestvovao optuženi, uprkos bolu kojeg je preživjela daje slikovit opis događaja u pročitanoj izjavi datoj pred Vijećem u ranijem postupku 26.12.2002.godine. Kada je ponovo pozvana pred isto vijeće 28.03.2003.godine nije mogla da se pribere od duševnog bola i lijekova za umirenje pod čijim je uticajem bila, tako da Sud sa njom nije mogao uspostaviti kontakt, pa je te prilike sumnjajući u njenu uračunljivost odnosno sposobnost da bude svjedok pred Sudom, Vijeće naredilo provođenje neuropsihijatrijskog vještačenja Š. S., da bi se utvrdilo da je ista sposobna svjedočiti pred Sudom. Stalni sudski vještak prim. Dr. neuropsihijatar Muhamed Šestić je nakon vještačenja dao Sudu odnosno Vijeću u ranijem postupku, nalaz koji je također pročitao, u kom je zaključio nakon pregleda i razgovora svjedoka Š. S., da je ista i pored duševnog bola kojeg je preživjela i kojeg još preživljava sposobna svjedočiti pred Sudom odnosno da nema kod iste trajne niti privremene duševne zaostalosti. Činjenica da je ova bolom skrhanu ženu morala ponoviti svoje svjedočenje pred Sudom u ranijem postupku na glavnom pretresu dana 27.05.2003.godine i ova izjava je pročitana u ovom postupku, te da je suština opisa događaja o kojem je svjedočila gotovo identična ranijem, govori o tome da je ona prezentovala događaje koji su se stvarno zbili i u kojima je bila neposredni svjedok. Ne pozivati po četvrti put ovu jadnu ženu kao svjedoka i time poštediti da ponovno prođe kroz užas koji je doživjela, nego pročitati njene izjave bila je humana odluka ovog Vijeća. Tijela trojice njenih sinova F., H. i S.zvanog „,“ naknadno su pronađena, ekshumirana i identifikovana, a njen muž M.se i dalje vodi kao nestao, o čemu je tužilaštvo vijeću predalo dokaze potvrdu Državne komisije za nestale osobe BiH za Š. M. i zapisnik o ekshumaciji, identifikaciji sudsko-medicinskoj ekspertizi za F., H. i S.zvanog „,“.

Aktivno učešće optuženog u pretresu bošnjačkih kuća i odvođenju civila iz sela Irice slikovito su opisali svjedoci G. I. koji je opisao kako ga je Mihajlović Tomo udarao kundakom puške, a da je dok ga je ovaj tukao morao stajati sa visoko podignutim rukama iznad glave i sa ispružena tri prsta, te R. M. opisujući način kako je batine od optuženog bez ikakvog razloga dobio drvenom letvom po glavi i leđjima i da mu je dok ga je tukao optuženi psovao „majku balijsku“. Obzirom da su ova dva svjedoka u momentu kada su izvedeni iz svojih kuća i tučeni od strane optuženog, bili blizu jednog drugog, G. I. je vidio i posvjedočio kako Tomo Mihajlović nakon njega tuče i njegovog tetka R. M.. Svjedok H. I. je pred sudom opisao kako je njegovoj kući u kojoj je bio njegov sin H. M.. došao i ušao u istu Tomo Mihajlović, kako je čuo udarac, te da mu je sin rekao da ga je Tomo udario u stomak i izbio mu zrak. I njegov sin M. je taj dan odveden i od tada se vodi kao nestao u čemu smo dokaz-potvrdu predali Vijeću. Majka, tom prilikom odvedenog, H. E.,u izjavi datoj u ranijem postupku 22.09.2003.godine, a koja izjava je pročitana u ovom postupku, jasno je izjavila da je prilikom odvođenja njenog sina u dvorištu svoje kuće vidjela Tomu Mihajlovića, te da im je on te prilike psovao „majku balijsku“. G. I. je također posvjedočio kako je optuženi tukao njegovu braću J., F. i R., te da ih je sve izveo iz kuće i zajedno sa njihovim tetkom R. M., sproveo sa ostalim policajcima do glavne ceste gdje su izdvojena lica G. R., H. M., H. E., G. A., G. F. i G. Đ., te odvedeni u nepoznatom pravcu, da bi naknadno tijela G. R., G. F. i G. Đ. bila ekshumirana i identifikovana, a H. M., H. E. i G. A. se vode kao nestali. O ovome je tužilaštvo Sudu predalo materijalne dokaze potvrde državne komisije za traženje nestalih BiH kao i zapisnik o ekshumaciji i identifikaciji odnosno sudsko-medicinskoj ekspertizi.

Uslovi koji su vladali u logoru u zgradi Teritorijalne odbrane u Tesliću, te odnos čuvara prema logorašima, najbolje je opisao u svojoj izjavi svjedok M. I. Neljudski uvjeti gdje su ljudi smješteni u jednoj prostoriji poredani kao sardine, bez WC-a, bez vode, maltretirani i

tučeni prilikom traženja da izadju izvršiti veliku nuždu, gdje su malu nuždu vršili u plastične kanistere, gdje im je voda davana na kapljice, a sledovanje hrane u vidu šnite kruha i komada slanine ubacivano medju njih kao medju pse, odakle su ljudi svako veče izvodjeni u stražarske prostorije te premlačivani, bilo je okruženje u kom je kao čuvar bio angažovan optuženi Tomo Mihajlović. I u ovim uslovima, dakle kao čuvar-policajac svojim neljudskim postupcima prema zatvorenim civilima posebno se isticao optuženi koji je ove jadne, izmučene i izgladnjele ljude tjerao da pjevaju srpske nacionAlitičke pjesme, izvodio noću iz prostorije u kojoj su bili zatvoreni, mučio podnošenjem noža pod grlo, tjerao da stoje oslonjeni rukama sa tri prsta uz zid, te ih na razne druge načine fizički i verbalno maltretirao. Ovo potvrđuju izjave svjedoka zatvorenika, logoraša M. H., K. M. i Š. I. M. H. i K. M. opisuju kako su odmah po dovoženju u ovaj logor zajedno sa R. E., čim su izašli iz kombija dočekani udarcima od strane optuženog Tome Mihajlovića, koji ih je udarao drvenom letvom i gumenom palciom po glavi, rukama, nogama, kako ih je sve trojicu postrojio uza zid, najterao da stoje oslonjeni sa rukama sa ispružena tri prsta uza zid i da, dok ih tuče, pjevaju: „Ko to kaže, ko to laže Srbija je mala“, navodeći kako su im od ovih udaraca ostale povrede u vidu krvnih podliva, posjekotina i modrica po glavi, leđjima i nogama. M. H. u svojoj izjavi slikovito opisuje kako mu je optuženi, nakon što je u novčaniku koji j oduzeo od njega pronašao hrvatski novac prijetio nožem koji mu je podnio pod vrat, ispitujući ga tom prilikom o porijeklu ovog hrvatskog novca. Svojih 20 dana boravka u ovom logoru slikovito je opisao i svjedok Š. I., posebno odnos optuženog prema njemu. Ovaj svjedok je opisao kako ga je jedno veče poslije ponoći, dok je na dužnosti čuvara logora Tomo Mihajlović prozvao da izadje iz prostorije gdje je boravio s ostalim logorašima, te kako ga je, kada je izašao optuženi počeo udarati sa obje sastavljene šake po glavi. Navodi kako je dobio 5-6 snažnih udaraca od kojih i danas osjeća posljedice, nakon čega ga je optuženi provocirao pitanjem da li je čitao „Islamsku deklaraciju“ od Alije Izetbegovića, i pri tom izvadio nož, stavio muga pod grlo, tako što je oštricu okrenuo na kožu, te mu prijetio da će ga „zaklati ovim ustaškim nožem“, te opisuje kako je to sve psihički podnio.

Kako je optuženi Tomo Mihajlović zloupotrebljavao svoj položaj i svojstvo pripadnika rezervnog sastava policije opisale su silovane žene H. G. i I. A..Kod obje je gotovo na identičan način došao naoružan i u uniformi na vrata u noćnim satima dok je trajao policijski sat kucao predstavljajući se kao policajac i tražio da mu se otvore vrata. H. G. opisuje kako je nakon što je otvorila vrata i vidjela optuženog sa još jednim policajcem, isti rekao da će se vratiti za pola sata bez obzira na to što se u stanu nalazio njen polubrat i četvero djece. To je optuženi i učinio, ne obazirajući se na molbe oštećene, niti na upozorenja svoga kolege, te je i pored činjenice da se u stanu, u drugoj sobi nalazi polubrat oštećene i četvero djece ipak ušao u stan i kako je svjedokinja opisala ugurao ju je u drugu sobu, spustio pušku, te je silovao. A nakon svega joj zaprijetio da nikom ništa ne smije pričati, jer će joj odvesti sina koga više neće vidjeti, a mislio je na starijeg sina G. kome je tada bilo 15 godina. Svjedokinja iz straha zbog ove prijetnje nije ni smjela prijaviti ovaj slučaj, nego su to za nju učinili bračni par- njeni susjedi kojima je G. ispričala šta joj se prethodne večeri desilo, dakle, kada su oni slučaj prijavili policiji provedena je jedna vrsta policijske „istrage“. Naime, policajci su je vodili na pregled u Dom zdravlja u Tesliću kod ginekologa dr. C Re, koji je nakon pregleda razgovara sa policajcima, ali im nije dao nikakav pismeni nalaz. Oštećena dalje navodi da ju je pozvao i s njom obavio razgovor komandir u policiji izvjesnik P. ili P. koji joj je saopštio da se to više neće ponoviti, a tada je u policiji zvanično dala izjavu o ovom događaju i tom prilikom je sačinjen zapisnik. Ova svjedokinja je bila izričita kada je u sudnici pokazala na optuženog i pri tom tvrdila da je to taj čovjek koji ju je silovao. Svjedokinja H. A., inače kćerka silovane G. također u svojoj izjavi opisuje kako se desio konkretni događaj, te kako je tada imala 16 godina i da je nakon što je optuženi po drugi put došao u njihov stan, a kada je čula kako mu

njena majka govori da je trudna i da je ne dira, iz straha pobjegla kroz prozor i sakrila se kod susjede R. B. kojoj je ispričala zbog čega je pobjegla i kod koje je tu večer prenoćila. Svjedokinja R. B. je potvrdila da je kod nje prespavala H. A. G. kćerka, te da joj je rekla kako joj je majka noć prije silovana, da je to učinio Tomo Mihajlović, te da se boji da se to ponovo ne desi. Svjedok N. R. koji je u to vrijeme bio redovni policajac u Policijskoj stanici Teslić, takodje je govorio u ovom događaju, te je izjavio da je nakon što je prijavljeno silovanje G. dobio podatak da se za isto sumnjiči Tomo Mihajlović, da je taj podatak dobio od onog ko mu je dao zadatak da uzme izjavu od B. M. G. polubrata, a vezano za predmetno silovanje. Navodi da je ovo naredjenje bilo usmeno, a da se ne sjeća da je o događaju razgovarao sa H. G.. Ovaj svjedok koji je u to vrijeme obavljao dužnost redovnog policajca je dalje istakao da u vrijeme kada je H. G. prijavljivala krivično djelo silovanja nije bila obaveza da se to u policiji i evidentira kroz protokol, da je on „odradio“ ovu izjavu sa B. M. i da se više nije interesovao šta je bilo s tim predmetnom ističući da je M. prilikom davanja izjave izgledao nezainteresovan za ovaj događaj i izjavio da ništa nije čuo. Za optuženog Tomu Mihajlovića ovaj svjedok je istakao da ga dugo poznaje, da su odrasli zajedno, ali da sa njim nije razgovarao u ovo vrijeme kada je saznao za šta ga tereti H. G., dakle da o ovome sa njim nije razgovarao. Ovaj svjedok je takodjer opiaso uniformu kakve je tada nosila rezervna policija, navodeći da je tada i redovni rezervni sastav imao iste uniforme odnosno da je neko nosio plave, neko plave maskirne, a da je bilo i zelenih maskirnih uniformi sa oznakama „milicija“, navodeći pri tome da se lično ne sjeća kakvu je od ovih uniformi u 1992. godini nosio optuženi tomo Mihajlović. U izjavi ginekolog dr C Ro je naveo da je on u toku rata 1992. godine radio u Domu zdravlja u Tesliću kao spcijAlita ginekolog, te da su u to vrijeme od strane policije dovodjene žene koje su bile silovane tokom rata i da je dovodjenje počelo još u 1992. godini, da se ovi slučajevi nisu svi upisivali u protokol odnosno da je po njegovoj procjeni pola slučajeva bilo upisano, pola nije, dalje navodi da je nalaze radio u jednom primjerku, isti davao policajcima, a da nije ostavljao kopije, te da su silovane žene u pratnji policije dovodjene većinom popodne, dakle, van radnog vremena. Ovaj svjedok se doduše nije mogao sjetiti konkretnog slučaja H. G., ali ipak je ostavio mogućnost da je i ona dovodjena kod njega na pregled.

Oštećena I. A. je pred Sudom iznijela do u detalje način na koji je silovana i to od momenta kada je optuženi došao sa još dvojicom lica u uniformama u večernjim satima, dakle, u vrijeme policijskog sata i odveo je iz njene kuće u policijsku stanicu. Oštećena je dalje iznijela potresno svjedočenje o iživljavanju uniformisanih lica nad njom u prostorijama Policijske stanice Teslić, gdje je tučena nogama, šamarana, gdje joj je pokazivan krvav nož i gdje je čak pokušala da se baci kroz prozor kako bi se oslobodila muka u kojima je bila. Sve ovo se dešavalo u prisustvu optuženog koji je prvi, kada je slomljen njen otpor, izvršio ono zbog čega je oštećenu i doveo u stanicu, dakle silovao je, a onda prepustio drugima da se i oni iživljavaju nad ovom nemoćnom djevojkom koja je u to vrijeme imala 18 godina. Navode oko načina na koji je odvedena od kuće potvrdila je A. sestra A. i brat A. A. tadašnji momak I. iako nije direktno pominjao Tomu Mihajlovića kao aktera odvođenja ipak je posvjedočio o tome da je ona kritične noći odvedena u Policijsku stanicu, te da je po povratku vidio da joj je poderana haljina. Razlozi da se izjave oštećene A., te njene sestre A. i brata A. razlikuju u detaljima pogotovo oko vremena kada se ovaj događaj desio, te oko boje i izgleda uniforme optuženog samo potvrđuje činjenicu da zbog godina koje su tada imali A. 16, A. 17, a A. 18, ratnog stanja i okruženja u kom su boravili sami, bez roditelja sa još jednom najmlađom sestrom od 3 godine, nisu mogli biti precizni kod ovih, pa rekao bih i nebitnih detalja. S toga i čudi insistiranje optuženog i njegovog branioca na detaljima oko boje i izgleda uniforme koju je optuženi nosio u situacijama za koje je optužen. Za civile koji su u ovom slučaju žrtve, i koji žve u okruženju gdje razne vojne, paravojne, milicijske i policijske snage haraju i kada

policijski sat nije na snazi samo tri sata u toku dana od 08,00 do 11,00 prije podne, kada svaki uniformisani i naoružani pripadnik neke od vojnih formacija može doći, odvesti, prebiti, silovati pa i ubiti nekog od njih, svaka uniforma je ista, bila ona jednobojna, plava, sivo-maslinasta, šarena, plavo-bijela, smeđe-plava ili crvena, dakle svaka predstavlja opasnost. Zato je najmanje bitno u kakvoj je uniformi bio optuženik kada je činio zločin za koji je optužen, jedino je bitno da je on taj koji je to počinio. Ovo su nedvosmisleno potvrdili svi svjedoci koje sam naveo i niko od svjedoka nije osim izgleda uniforme ili sredstva kojim je optuženik tukao civile, bio nesiguran kada je u pitanju izgled odnosno identitet optuženog kao aktera.

Optuženik je dakle osim situacije gdje je djelovao sam na način opisan u optužnici, posebno, prilikom odabira i odvođenja civila koji su kasnije likvidirani ili nestali, djelovao kao pripadnik grupe i svojim učešćem pomagao i podsticao na zločin, što znači da je samim tim on krivično odgovoran za smrt i nestanak ljudi, jer je on svojim samim prisustvom u predmetnim događajima i aktivnim učešćem u istima pružao podršku i podsticao ostale članove grupe koji su bili direktni izvršioци ubistva civila, dakle, da im je pomagao u tome. Ovo se odnosi na ubistvo šest lica navedenih u optužnici za koje sam Sudu predao dokaze da su isti ekshumirani i identifikovani, kao i za četiri lica koja se još vode kao nestala, za koje sam također Sudu predao dokaze. Također se ovo, dakle, prisustvo optuženog kao čuvara u logoru gdje su vršena mučenja, pa i ubijanja ljudi, osim za zločin koji je sam činio, može uzeti kao podrška i podsticanje ostalim članovima odnosno uposlenicima, čuvarima i ostalom osoblju u logoru koji su direktno činili zločin, dakle da je i ovima pomagao. Nakon svega proizilazi nepobitno dokazanim da je osumnjičeni počinio krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva kako je opisano ovom optužnicom, zbog čega tražim od Suda da istog oglašim krivim, te da mu cjeneći sve okolnosti izrekne adekvatnu kaznu „.

U završnoj riječi branioca isti je izložio slijedeće: "Analizom izvedenih dokaza u ovom krivičnom predmetu, odbrana nalazi suprotno izmjenjenoj optužnici Kantonalnog tužilaštva, da u toku ovog sudjenja tužilaštvo nije dokazalo da je moj branjenik izvršio krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 154. stav 1 KZ FBiH. Dakle, odbrana nalazi da je ovaj krivični predmet specifičan posebno po neposrednoj činjenici, da se radi o maratonskom krivičnom predmetu, koji se ne dokazuje ni na jednom objektivnom-materijalnom dokazu, koji bi teretio mog mog branjenika za izvršeno krivično djelo iz člana 154 stav 1 KZ FBiH. Na ovu važnu činjenicu odmah na početku ove završne riječi skrećem pozornost uvaženom sudskom vijeću kako bi se ova činjenica posebno cijenila sa aspekta krivične odgovornosti mog branjenika, jer su zapravo u ovakvom složenom procesu materijalni dokazi presudni za utvrđivanje materijalne istine. Dakle, materijalna istina se u ovom procesu ne bi mogla utvrditi isključivo takozvanim prividnim dokazima kojim se mogu tretirati konfuzni i proturječni iskazi manjeg broja saslušanih svjedoka koji pokušavaju u svojim iskazima neosnovano teretiti optuženog, što će mo posebno analizirati u daljem izlaganju ove završne riječi. Prema činjeničnom djelu optužnice, a i pravnoj kvalifikaciji krivičnog djela za koje se tereti moj branjenik, radi se zapravo o složenom krivičnom djelu, sa široko inkriminisanim radnjom izvršenja koja u činjeničnom djelu optužnice, po svim tačkama, nerazumljivo i suprotno izvedenim dokazima konkretizira biće krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 154 stav 1 KZ FBiH, koje tužilac stavlja na teret mog branjeniku, te zbog toga precizirana optužnica ne dokazuje konkretne inkriminisane radnje. Naime, svjedoci, S. S., J. E., G. E., K. M., B. M., B. S., P. A., A. S., K. A., Š. G. D., G. H., I. A., K. A., D. S., B. S., P. R., N. R., R. B., M. I., B. P., K. D., M. P., A. S., M. Š., Š. M., H. M., S. H., H. H., K. V., H. M., H. A., K. M., ne terete mog branjenika da je počinio krivično djelo koje mu se optužnicom stavlja na teret. S tim u vezi odbrana posebno ukazuje

na neka vrlo bitna i karakteristična svjedočenja po tačkama optužnice kako slijedi:Što se tiče tdačke 1.1. izmjenjene optužnice kojom se stavlja na teret optučenom odvodjenje Š. M. i njegova tri sina F., S., zvani „M.“ i H., svjedok Š. S., supruga Š. M., odnsono, majka nastradalih tereti optuženog da ih je on odveo, da je tukao F. kundakom puške i da ga je tukao ispred policije nakon čega je ubacio F. i još 6-7 ljudi u kamion. Tvrdi da je Tomo kamion vozio na Borje na Bebe. Nažalost, tužilac bez ikakve kritične osnove prihvata ovaj sikaz svjedoka, bez i jednog drugog dokaza i za ovaj događaj apsolutno bez osnova tereti mog branjenika. Podsjećamo sud da je ova svjedokinja u toku istrage potpuno različito kazivala,, a i na glavnom pretresu koji je održan 28.03.2003.godine, različito je kazivala u odnosu na istragu, teško se koncentrisala, kontakt sa svjedokinjom je teško bilo uspostaviti, pa je iz tog razloga sud odložio njezino saslušanje, a nakon konsultacije sa neuropsihijatom, sud je ovu svjedokinju saslušao na glavnom pretresu 27.05.2003.godine.U istrazi je ova svjedokinja tvrdila izmedju ostalog, da je vidjela optuženog koji je imao automatsku pušku u rukama, držao je za cijev a kundakom te puške pojedinačno svakog Bošnjaka, koji je stajao uz tu žicu, udarao po nekoliko puta po ledjima. U večernjim satima je ušla u zgradu SUP-a i tamo je vidjela svog sina M. (misli na sina S.) kojem je upravo u tom momentu optuženi skidao zlatni prsten i sat sa ruke i izvukao mu kožni kajiš iz pantalona. Kada je vidio Mihajlović Tomo da ona to gleda namignuo joj je, odveo je njenog sina u podrum te zgrade, nakon čega je odmah čula intezivne krike sina, što je razumjela da ga on tamo surovo tuče. Nakon dva dana vidjela je u večernjim satima sa udaljenosti od policije 70 metara, da su njezinog muža i sinove prisilno utovarili u vozilo i da ih je tada optuženi nemilosrdno tukao jednim drvenim maljem i da su odveženi tim vozilom, ali ne zna gdje. Ni jednu od ovih teških kvalifikacija nije pomenula na glavnom pretresu, zbog čega odbrana potpuno osporava pouzdanost i validnost ovog svjedočenja. Na glavnom pretresu ova svjedokinja je demantirala svoj iskaz iz istrage izjavivši da njezine sinove i muža niko nije tukao kada su stajali uz žicu ograde Preduzeća „Otpad“. Kazuje da nije vidjela da optuženi tuče njezinog muža i sinove drvenim maljem. Iz odbrane moga branjenika, iskaza svjedoka K. V., Š. M., M. I. i ostalih svjedoka, nedvosmisleno se utvrđuje da optuženi nije imao apsolutno nikakav kontakt sa porodicom Š. i da ne psotoje dokazi za terećenje optuženog za slučaj stradanja Š.. Posebno su značajni iskazi svjedoa Š. M. djevera Š. S., koji apsolutno isključuje bilo kakav kontakt optuženoga sa porodicom Š.. Ovaj svjedok na glavnom pretresu održanom 27.01.2005.godine, pred ovim sudskim vijećem svjedoči citiram „tu gdje smo nas trojica bili misli, ispred PS Teslić, nisam vidio Tomu Mihajlovića. Nisam vidio da je neko M. ili F. udarao sa puškom, kundakom puške ili nekim drugim dijelom ili kakvim predmetom. Nisam tada vidio Š. S. da je tu bila. U toj grupi koja je udarala nogama M. i F. nisam vidio Tomu Mihajlovića, nsiam vidio da ih je udarao Tomo Mihajlović. Taj dan kada se ovo sve dešavalo uopće nisam vidio Mihajlović Tomu“ zatvoren citat. Svjedok M. I. koji je inače po zanimanju profesor, na glavnom pretresu održanom 24.09.2004.godine izjavi da Mihajlović Tomu nije vidio kada je on priveden u policijsku stanicu u Teslić, niti zna ko je priveo Š., niti je vidio čime su tukli Š.. Svjedok K. M. je na glavnom pretresu održanom 22.09.2004.godine izjavio da mu nisu poznate okolnosti (bio zaposlen u SJB Teslić) prije dovodjenja Š., ali kada su dovedeni Š., otac i njegova dva sina, dovedeni su u prostorije gdje on već bio zatvoren i bili su zajedno u tim prostorijama, bilo ih je zatvorenih oko 30. Optuženoga ovaj svjedok nije vidio dok je on bio zatvoren u ovim prostorijama u SJB Teslić, a nije ga vidio ni kasnije u zgradi TO gdje je ovaj svjedok bio prebačen. Svjedok K V na glavnom pretresu održanom 22.09.2004.godine, je izjavila kada su odvezeni Š. M., Š. M. i njegovi sinovi M., Husein i F., ja tu kod otpada niti na bilo kojem drugom mjestu u tom krugu nisam vidjela Tomu Mihajlovića. Također, tvrdi, da nikada ni od svojih komšija ili nekih drugih osoba, nije čula da je Tomo Mihajlović bio prisutan na tom mjestu kada su odvezeni ovi ljudi. Dakle, navedenim iskazima svjedoka odbrana potpuno oopovrgava činjeničnu konstrukciju iz tdačke 1.1. izmjenjene optužnice. Zbog istaknutih

činjenica odbrana je na glavnom pretresu održanom 24.09.2004.godine u cjelosti prigovorila iskazima svjedoka Š. S. iz razloga što su iskazi potpuno proturječni, proizvoljni, neistiniti i konstruisani i kao takvi usmjereni su u cilju neosnovane krivične odgovornosti moga branjenika, a posebno iz razloga što ovaj iskaz nije potvrdio ni jedan saslušani svjedok. Posebno nalgašavamo da svjedočenje ove svjedokinje dovodi u pitanje i vještak neuropsihijatar koji na glavnom pretresu održanom 21.05.2003.godine (strana 79 zapisnika sa glavnog pretresa) izjavi, citiram “ napominjem da zbog karakteristika njene ličnosti navedene hipomaničnosti pored osnovnih elemenata u njenom sjećanju svjedok u svojim kazivanjima pridodaje i neke situacije koje je čula od drugih, a da i sama nije bila prisutna određenim događajima. Zbog svih istaknutih bitnih činjenica ovaj svjedok nema kredibilitet za validno svjedočenje po tački 1.1. optužnice, radi čega odbrana na osnovu izloženih činjenica potpuno osporava tačku 1.1. iz izmjenjene optužnice, i smatra da se optuženi neosnovano tereti po ovoj tački optužnice.

Po tački 1.2. izmijenjene optužnice svjedok R. M. na glavnom pretresu u svom iskazu tereti moga branjenika tvrdnjama da je istjerao iz njegove kuće koja se nalazi u Iricama, 07.06.1992.godine. Ispred kuće je otkinuo jednu letvu i sa njom ga počeo da tuče po ledjima i to ispred kuće G. I.. Ovaj svjedok na glavnom pretresu izjavljuje mene je Tomo istjerao iz kuće naredio mi da podignem ruke i oslonim se na zid kuće G. I.. Kada me Tomo tukao tako oslonjen na kuću G. I., G. I. je stajao pored mene takodjer ruku podignutih o zid. Ovaj svjedok nije vidio da je Tomo tukao G. I.. Nakon toga R. tvrdi Tomo je otišao u moju kuću. Na upit suda da li i danas ima te ožiljke odgovorio je potvrdno, pa kada je u sudnici skinuo odjeću vidjelo se da nema nikakvih krvnih podliva niti ožiljaka, osim jednog ulegnuća u mišiću ispod lijeve plečke. Objašnjava da je njega posebno tukao S.M. i da tada nije bilo optuženog. Objasnio je sudu da se liječio u Danskoj u 1993.godini ali nije podnio na uvid medicinsku dokumentaciju iz koje bi se utvrdilo da li se njegov iskaz može dokazati tim ljekarskim nalazima kao objektivnim dokazima. Posebno bi ovi ljekarski nalazi bili važni i bitni u odnosu na činjenicu da na ledjima svjedoka ne postoje vidljivi tragovi povreda o kojima je on kazivao. Nadalje, iskaz ovoga svjedoka odbrana posebno osporava jer po mišljenju moga branjenika smišljeno usmjeren da ga optužuje, radi izvjesnih prijetnji od strane R. A., sina ovoga svjedoka, da će baciti eksploziv na kuću optuženog, što mu nije uspjelo, kojom prilikom je od eksplozije koja je bila usmjerena prema kući optuženog, R. A. izgubio ruku. Medjutim, svjedok G. I. na glavnom pretresu koji je održan 27.01.2005.godine, svjedoči citiram „ja sam bio od zida svoje kuće udaljen 5-6 metara, kada me Tomo Mihajlović tukao i tada sam imao podignute obje ruke u visini glave sa ispružena tri prsta. Ja tada nisam bio naslonjen na zid moje kuće. Tomo Mihajlović nije naredjivao da stanem uza zid svoje kuće sa rukama podignutim u zrak i oslonjenim na zid, niti sam vidio da je naredjivao R. M. da podigne ruke na zid moje kuće. Tom prilikom M. R. se nalazio ispred svoje kuće na udaljenosti od oko 10 metara od mjesta gdje sam ja stajao.“ Zatvoren citat. Pored toga on ne vjeruje da je Tomo ulazio u kuću njegovog tetka R. M.. Dakle, očigledno su ova dva iskaza u dijametralnoj suprotnosti jer iz naprijed navedene analize jasno proizilazi da su kod ova dva svjedoka očite kolizije u važnim činjenicama i zbog toga su njihovi iskazi nepouzdati i kao takvima ne može im se pokloniti vjera. Pored toga, kada se ovome doda i činjenica da se radi o svjedocima srođnicima, jer je R. M. tetak G. I., odbrana zaključuje da ovi iskazi nisu validni niti pouzdani radi objektivnog utvrđivanja materijalne istine, pa se po mišljenju odbrane iz navedenih razloga na njihovim iskazima ne može zasnivati krivična odgovornost optuženog. Ovo posebno iz razloga što je svjedok R. M. prilikom svjedočenja izjavio da je njega tukao S.M. i još neki, te da mu se kasnije S.M. izvinjavao. Svjedok H. I. na glavnom pretresu je izjavio, mene Tomo Mihajlović nije tukao, niti sam vidio da je nekog drugog tukao i maltretirao, izuzev što mu je njegov sin M. ispričao da ga je Tomo dok je bio u kući udario

jedanput u stomak. Nije mu sin rekao da li ga je u stomak udario rukom, nogom ili kakvim predmetom. Odbrana nalazi da je ovaj iskaz svjedoka nejasan i neargumentira razloge zbog kojih bi to optuženi učinio, niti kako je i čime to učinio, i ko je to vidio. Ovo posebno zbog tvrdnje ovoga svjedoka da on optuženoga nije vidio kada je vršen pretres u mjestu Irice. Nadalje, neutemeljena je izmijenjena optužnica u činjeničnom dijelu tvrdnje "a potom sa ostalima izdvojio lica G. R., H. M., H. E., G. A., G. F. i G. Đ., koji su odvedeni u nepoznatom pravcu od kada im se tvrdi svaki trag" ... Dakle, iz ovakvog činjeničnog supstrata očigledno je da je optužnica nerazumljiva, jer ne konkretizira ko je tačno izdvojio ove osobe, ko su ostali koji su izdvojili ove osobe, gdje su izdvojeni, i na koji način. Prema tome, potpuno neutemeljeno optužnica optužuje moga branjenika za sudinu navedenih osoba.

Po tački 1.3. optužnice, svjedok Š. I., izjavio je, da poznaje optuženog od prije rata, i tereti moga branjenika da ga je u zgradi TO udario momački na način da je sastavljao svoje ruke i onda ga snažno udario sa jedne, a zatim sa druge strane glave, a zatim da mu je nož stavljao pod grlo. Tvrdi, da njemu nije to prvo batinjanje, ali da ga kasnije nije tukao optuženi. Ovakav iskaz optuženog nije potvrđen ni jednim drugim dokazom, niti iskazom drugih svjedoka, a posebno je ovaj iskaz konstruisan u pogledu prijetnji koje je navodno optuženi vršio nožem, jer uopće nije dokazano da je on imao nož prilikom obavljanja poslova rezervnog policajca, niti je nož dužio, a svjedok na traženje suda nije mogao taj navodni nož opisati. Nadalje, ovaj svjedok nije mogao da odgovori na pitanje, koliko je vremenski trajalo držanje noža sa oštricom na vratu. Ovakva izjava svjedoka je nelogična, posebno iz razloga što ovaj svjedok detaljno objašnjava navodna maltretiranja od strane optuženoga, pa je zbog toga nelogično da se ove važne činjenice ne može sjetiti. Ovaj svjedok je na glavnom pretresu od 12.06.2003.g, prilikom svjedočenja, na str.89.zapisnika sa glavnog pretresa, između ostalog, izjavio, Tomo je stajao ispred stola korpulentan, imao je uniformu, ne mogu opredijeliti kakva je bila da li: maskirna ili uniforma bivše JNA, ali svakako uniforma. Pored toga, ovaj svjedok nije mogao opisati Tomu Mihajlovića iz kritičnog vremena. Na traženje tužioca ponovo je ovaj svjedok saslušan na glavnom pretresu koji je održan 19.11.2004.g, iako je uz saglasnost stranaka iskaz ovoga svjedoka pročitan na glavnom pretresu koji je održan 12.10.2004.g. Dakle, prilikom ponovnog saslušanja ovoga svjedoka izjavio je da je u zgradi TO kada je vidio optuženoga i bio je obučen u uniformu rezervnog policajca koja je svjetlo plava i bio je sa još dvojicom ili trojicom stražara. Zaista je indikativno kada se sada svjedok sjeća uniforme u kojoj je bio optuženi, a na glavnom pretresu održanom 12.06.2003.g, objasnio je da je tomo stajao ispred stola korpulentan, imao je uniformu, ne mogu opredijeliti kakva je bila, da li maskirna ili uniforma bivše JNA, ali svakako uniforma. Posebno je na zahtjev odbrane pojasnio na glavnom pretresu da je Tomo Mihajlović u kritično vrijeme bio u plavoj uniformi rezervnog policajca, a u kojoj su uniformi bili drugi stražari koji su tu bili to nije mogao objasniti jer se ne sjeća. Dakle, zaista je indikativno i čudno da se sada ovaj svjedok sjeća uniforme u kojoj je bio optuženi i da ne poznaje ni jednog drugog stražara, osim optuženog. Na traženje da se izjasni zbog čega različito svjedoči u pogledu uniforme u kojoj je bio moj branjenik izjavljuje da je o toj uniformi i nožu posebno razmišljao pa se sjetio da je tomo Mihajlović bio u svjetloplavoj uniformi rezervnog policajca. Nadalje, ovaj svjedok izjavljuje da ne zna ko je prozivao zatočenike u tu prostoriju u kojoj je bio optuženi sa još dva ili tri stražara, iako je na glavnom pretresu od 12.06.2003.g, potpuno različito izjavio (str.87). Tada je izjavio, kada se tiče neposredno Tome Mihajlovića, on je jedne večeri izveo 4 ili 5 ljudi u jednu prednju prostoriju povezani sa ovom salom u kojoj smo bili smješteni, tako je onda pozvao i mene da uđem u tu prostoriju, kada ulazi m tamo vidim da su osim njega prisutna, sada kaže 3 ili 4 stražara, s puškama i čim sam ja ušao u prostoriju oni su puške uperili prema meni. Posebno ističemo da ovaj svjedok nije tvrdio ni u jednom svom iskazu da je njega optuženi pitao da li je čitao „Islamsku deklaraciju „ od Alije Izetbegovića, pa je iz tog

razloga nerazumljiva ova konstatacija u izmijenjenoj optužnici. Dakle, obzirom na navedene kontradiktornosti ovoga svjedoka, i obzirom da ovaj iskaz nije potvrđen drugim iskazima saslušanih svjedoka, niti materijalnim dokazima, odbrana nalazi da njegovi iskazi nisu istiniti i da se na njima ne može dokazati navedena tačka iz izmijenjene optužnice koja se odnosi na ovoga svjedoka. Što se tiče svjedoka M. H. i K. M., odbrana nalazi da su ova dva svjedoka prilikom zajedničkog dolaska u istom automobilu na Kantonalni sud u Zenicu, na glavni pretres koji je održan 27.01.2005.g, međusobno dogovarali kako će na sudu svjedočiti i teretiti optuženoga. Ovu činjenicu je potvrdio svjedok M. H. koji je na postavljeno pitanje da li je sa svjedokom K. M. dogovarao kako će svjedočiti ovaj svjedok je odgovorio da je tačno da je on sa K. M. razgovarao o svemu onome šta se kome desilo, te je izjavio i da su dogovarali šta će svjedočiti. Obzirom da ova riječ da su „dogovrali šta će svjedočiti“ nije izdiktirana na zapisnik o glavnom pretresu, ovaj branilac je zbog toga na zapisnik o glavnom pretresu istakao primjedbu na iskaz ovoga svjedoka i svjedoka K. M.. Nakon traženja odbrane da svjedok M. H. opiše optuženog iz kritičnog vremena, ovaj svjedok je sasvim jasno izjavio da je optuženi tada bio u šarenoj vojnoj uniformi. Dakle, u uniformi u kojoj optuženi nikada nije bio, niti ima bilo kakvih dokaza da je ikada dok je bio rezervni policajac imao ovakvu uniformu. Pored toga, ovaj svjedok izjavljuje da optuženi kod sebe nije imao policijsku palicu, dok svjedok K. M. tvrdi suprotno da je imao policijsku palicu i da ih je tukao policijskom palicom. Svjedok K. M. je ranije izjavio da je Mihajlović Tomo bio rezervni policajac, da je nosio plavu uniformu, nešto kao maskirnu, sa posebno malo šara, dok je na glavnom pretresu održanom dana 27.01.2005.g, izjavio da je optuženi bio isključivo u plavoj uniformi. Na ove razlike svjedok se izjasni tvrdnjom, ne mogu tvrditi ili ova ili ona uniforma, znam samo da je bila plava uniforma i mislim da je bila plava uniforma rezervne policije. Zaista, je ovo objašnjenje sračunato i unaprijed pripremljeno sa ciljem da se moj branjenik tereti, odnosno da se opis njegove uniforme onakve u kakvoj je on doista i bio. Na glavnom pretresu održanom 26.03.2003.g, ovom svjedoku je predložen njegov iskaz iz istrage, drugi pasus na 3 str, pa on izjavi, ja to nisam rekao, to je rekao neko ko piše romane. Pored toga ovaj svjedok je izjavio, između ostalog, neko je glavno od ovih policajaca rekao „Pjesma“. Dakle, ovaj svjedok nije tvrdio kako to optužnica tvrdi da je optuženi naredio da se pjeva pjesma čiji je naziv naveden u optužnici. Ovaj svjedok na ovom glavnom pretresu nije izjavio ništa u vezi prijetnje nožem M. H., niti o hrvatskim parama „kunama“ kojih u vrijeme iz optužnice uopće nije bilo. S tim u vezi, na glavnom pretresu održanim 27.01.2005.g, pojašnjava da o tome nije svjedočio, jer ga o tome nije niko pitao. Dakle, nesporno je, da je ovaj svjedok detaljno pitan o svemu što je njemu poznato u vezi dešavanja u TO, ali ni riječ nije kaozao u vezi navodne prijetnje nožem M. H. i o navodnom ispitivanju u vezi hrvatskog novca „kuna“. Pogotovo o ovim prijetnjama ovaj svjedok ni u toku istrage ništa nije izjavio, ali je opisao letvu na zapisniku iz istrage od 14.11.1997.g, i tada je izjavio citiram:“ Mene je, a i imenovanu dvojicu udario Mihajlović Tomo, i to jednom drvenom letvom, dugačkom 80 cm u prosjeku pravougaonom, sa stranama 4x5 cm. On nas je svu trojicu toliko izudarao dok se jednostavno nije umorio da nas više zbog umora nije mogao udarati. To udaranje je trajalo čitav sat i kad je on umorio njega je u tom zvjerstvu zamijenio neki R...ne znam mu ime“. Na glavnom pretresu, od 26.03.2003.g, nakon što mu se glasno pročitala ova rečenica svjedok je reagovao tako što se nasmijao, pa kada ga predsjednik vijeća pitao šta to znači, uz dodatnu grimasu smijeha dodaje :“Ništa“. Zaista je kod ovakvog činjeničnog stanja izlišan bilo kakav komentar, a elaborirane činjenice definitivno dokazuju konstruisanje ovih iskaza i njihovu neistinu, i potvrđuju tezu da su se ovi svjedoci dogovarali kako će svjedočiti pred ovim sudom i lažno teretiti optuženog. Zbog toga tužilaštvo nije van svake sumnje dokazalo svaku tačku optužnice, jer za tačku 1.2. i tačku 1.3. iz optužnice nije ponudilo ni jedan od sljedećih materijalnih dokaza: ljekarske nalaze o utvrđenim povredama sa kvalifikacijom tih povreda, nalaza medicinskog vještačenja porijekla eventualnih tjelesnih povreda, i načina njihovog

nastanka, kao ni, nalaza medicinskog vještačenja o težini eventualnih tjelesnih povreda i funkcionalnih oštećenja kod povrijeđenih.

Po tačku 1.4. optužnice, optužba osnovanim ne dokazuje ni radnju izvršenja silovanja H. G.. Njezin iskaz je nejverljiv, proizvoljan, nelogičan i neistinit. Njezin iskaz kao iskaz njezine kćerke H. A. su u potpunoj suprotnosti, što je dokazano i u toku suočenja na glavnom pretresu održanom 15.10.2003.g. H. G. tereti optuženog za izvršeno silovanje, te tvrdi da je saznala od R. B., da je kritične večeri kod nje u stanu bio optuženi. Dakle, ona u vrijeme tog događaja nije znala da se radi o Mihajlović Tomi, taj zaključak izvodi isključivo na osnovu kako ona izjavljuje kazivanja R. B.. Međutim, R. B., apsolutno negira ove tvrdnje, te posebno izjavljuje da njoj H. G. nikad nije ispričala da je silovana, a u to vrijeme nije ni kontaktirala sa G.. Posebno naglašava mene H. G. nikada nije pitala, niti tražila od mene da joj pokažem Mihajlović Tomu. Ovdje posebno naglašavamo činjenicu, da je svjedok H. G. u svom iskazu kojeg je dala kod istražnog sudije, uopće nije pomenula R. B., pa je stoga očigledno da ovaj svjedok konstruiše svoj iskaz. Pored toga, izjavljuje da je tada optuženi bio u maskirnoj uniformi, što je suprotno svim izvedenim dokazima, te da je kada je prvi puta došao u njezin stan komšijama ostavio poruku da će se ponovo vratiti u taj stan za jedan sat, a na glavnom pretresu održanom 11.03.2005. ona izjavi, Tomo Mihajlović nikada nije ostavljao poruku mojim komšijama da će se on vratiti ponovo u moj stan. Na pitanje odbrane, zašto istražnom sudiji nije pominjala R. B., izjavljuje da je nije na te okolnosti ispitivao istražni sudija. Zaista je čudno da ova svjedokinja istražnom sudiji ne izjavljuje ništa u vezi R. B., jer je po njenom svjedočenju, ona je saznala od B. da se radi o optuženome. Nadalje, prilikom saslušanja kod istražnog sudije, izjavila je: "Prijetio mi je da će ubiti i mene i kompletnu moju porodicu", pa na postavljeno pitanje da li je ovo tačno, izjavljuje da to nije tačno. Posebno ukazujemo na iskaz svjedoka R. B. koja je u potpunosti i uvjerljivo u svom iskazu, i u toku suočenja, osporila navode H. G. da je saznala od B. da je u njezinom stanu bio optuženi i da je B. njoj pokazala optuženog kada je prolazio na posao. U ovom pravcu odbrana ukazuje da ne postoji ni jedan materijalni dokaz iz kojeg bi nesumnjivo radnja silovanja bila dokazana. S tim u vezi posebno, važan je akt MUP-a RS od 18.09.2003.g, u kojem se navodi da u PS Teslić nije evidentirana prijava silovanja H. G.. Izvodom iz ginekološkog kartona imenovane iz Doma zdravlja Teslić, koji je dostavljen sudu, utvrđeno je da je imenovana u navedenom periodu bila na ginekološkom pregledu zbog ranije trudnoće, te iz ovog materijalnog dokaza ne potvrđuje svjedočenje H. G.. S tim u vezi odbrana ukazuje da ni svjedok dr C Ro ne potvrđuje tvrdnje H. G., te posebno smatramo značajnom izjavu ovog svjedoka, koji je objasnio da se u opći karton koji se vodio u Domu zdravlja u Tesliću uvode svi podaci o trudnoj ženi, pa i podaci o eventualnoj prijavi silovanja trudnice i nalaz koji tada utvrdi ljekar ginekolog, koji vrši pregled takve pacijentice.

Po tački 1.5. optužnice, svjedok I. A., na izuzetno neubjedljiv način i bez ikakvih drugih argumenata, ističe na glavnom pretresu da mu je njegova sestra rekla da je silovao optuženi u policiji u Tesliću, iako je u istrazi izjavio da su njegove sestre odvođene u neke stanove, a ne u SUP u Tesliću, da su u tim stanovima maltretirane i opijane, i da je njegova sestra I. A. tada u tim stanovima silovana, ali nije tvrdio da je to uradio optuženi. Tvrdi, suprotno svim izvedenim dokazima, da je optuženi bio pripadnik „Crvenih beretki“, te je njemu poznato da je kod T.R. bilo okupljanje „Crvenih beretki“, ali on nije vidio da je kod njega dolazio moj branjenik. Opisuje da je Mihajlović tomo imao bradu i misli da je imao „Golf“ trule višnje, iako u toku ovoga postupka nije dokazano da je Tomo imao ovo vozilo, niti je ikada imao, a niti je dokazano da je imao bradu. Njega moj branjenik nije tukao, već su ga tukli P.M. i Č.D.. Tvrdi, da je u to vrijeme kod njih živio M. .I momak njegove sestre A.. Dakle, ovaj svjedok je u svojim tvrdnjama potpuno neuvjerljiv, jer za svoje tvrdnje nije sudu ponudio ni jedan dokaz.

Njegov iskaz je potpuno kontradiktoran, jer tvrdi da je optuženi bio pripadnik „Crvenih beretki“, kao što tvrdi i njegova sestra A., što je apsurdno i potpuno neistinito, jer ni jedan dokaz u tom pravcu ne postoji, i ni jedan svjedok to nije potvrdio. Tvrdi, da su „Crvene beretke“, se okupljale kod T.R., ali da tamo nikada nije vidio optuženog. Na glavnom pretresu tvrdi da je optuženi imao bradu, ali da se ne sjeća drugih detalja o izgledu moga branjenika, iako je na zapisniku o saslušanju o istrazi dao opis moga branjenika. U toku istrage je izjavio da ga je najviše tukao P.M., M.T. i neki Đ., dok na glavnom pretresu demantuje ovu tvrdnju i ističe da dok je bio zatočen u policiji nije vidio Mihajlović Tomu niti ga je on tukao. Dakle, ovaj svjedok, kao i njegova sestra I.A., neosnovano tereti moga branjenika, što proizilazi iz razloga već istaknutih, kao i neistinitog iskaza svjedokinje I. A., da je silovao prvi optuženi u policiji u Tesliću pred 20 policajaca, vojnih policajaca i pripadnika „Crvenih beretki“, te da je tada na sebi imao plavo smeđu šarenu uniformu, koju nikada nije dužio, niti je u toj uniformi bio.

Na glavnom pretresu održanom 22.11.2004.g, će u ovom dijelu promijeniti svoj iskaz tvrdnjom da je silovana u prostoriji gdje se nalazilo 5 policajaca među kojima je bio i optuženi. Pored toga, na glavnom pretresu 28.04.2003.g, tvrdi da je nju iz kuće izveo optuženi, a na glavnom pretresu održanom 22.11.2004.g, izjavljuje da su nju iz kuće izvela 3 policajca koji su bili obučeni u plavosmeđe šarene debele jakne, a na glavama su imali policijske šapke, one u obliku kačketa, te je svaki od njih u ruci držao pušku. Ni jednog od ta 3 policajca ona nije poznavala. Dakle, potpuno kontradiktorna tvrdnja ove svjedokinje. Da je zaista neistinit iskaz ove svjedokinje, dokazuje i činjenica da ona na samom početku svog iskaza na ovom glavnom pretresu ne zna kada je silovana, te da ne može opredijeliti godinu u kojoj se to dogodilo, pa se sjeća da je bila jesen, da su padale kiše, pa nadalje kaže mogao je biti septembar, i da je to bilo jedne od ratnih godina. Naglašavamo činjenicu da je iskaz ove svjedokinje potpuno proturječan iskazu njezine sestre svjedokinje I. A., o čemu je vrlo detaljno ispitana ova svjedokinja na glavnom pretresu od 22.11.2004.g, ali je i nakon toga proturječnost i konfuzija u ovim iskazima ovih svjedoka postala još očiglednija. Ilustracije radi, A. tvrdi da joj je pričala sestra A. da je prilikom odvođenja dobila batine od optuženoga, A. izjavi na glavnom pretresu da ta izjava njezine sestre nije tačna. Nadalje, A. tvrdi da joj A. nije direktno rekla da je silovana, dok A. tvrdi da joj je rekla, te da je vidjela sljedećeg dana auto pred stanom oko 08,00 sati do 08,30 sati kada je A. vraćena kući, te da je vidjela da je njezina sestra izašla iz auta, a u autu je vidjela Tomu Mihajlovića i sa njim je bio još jedan čovjek i oni su otišli sa autom. Na glavnom pretresu održanom 28.04.2003.g, I .A. potpuno suprotno iskazu svoje sestre je izjavila: „Probudila sam se na trotoaru ispred moje kuće na cesti, tu su me pronašli brat i moj momak“. A u toku istrage A. je izjavila : „Mene je moj momak M .I. pronašao da ležim u dvorištu od te njihove jazbine i odnio me mojoj kući“. Na glavnom pretresu od 28.04.2003.g, potpuno različito izjavljuje i kaže odveli su me na treći sprat kojeg u policiji u Tesliću nema. Nije bila u podrumu, tu vidi kolegicu Đ. koja je pokušala da joj nešto kaže, ali nije uspjela i tada je silovana. Potpuno proturječno tvrdi da svoje prstenje nije nikom predala, već da ih je bacila u korpu za smeće, a u istrazi je izjavila : „Naredili su nam da sa prstiju skinemo zlatno prstenje“, a od zadobijenih batina nama su prsti bili otekli. Posebno je ovaj svjedok naglasio da ovaj događaj nije nikada prijavila policiji, niti je to učinila međunarodnim organizacijama koje su djelovale u BiH.. Dakle, iz navedenih iskaza svjedoka, očigledno proizilazi da su ovi iskazi nelogični, neistiniti, u potpunosti su protivrječni i neuvjerljivi i zbog toga su nepouzdana. Obzirom na istaknute protivrječnosti odbrana smatra da su smišljeno usmjereni na neargumentirano optuživanje moga branjenika, zbog čega smatramo da se na ovakvom iskazu ne može temeljiti bilo kakva odgovornost moga branjenika. Svjedok M. I., izjavi meni uopće .I A. nije pominjala optuženog, već je govorila da ju je odveo jedan čovjek iz „Mića“ iz Doboja, jedan čovjek kome ne smije otkriti

identitet radi vlastite sigurnosti, pa u toku zatvorenog glavnog pretresa za javnosti objasnio je sudu da je to bio M.Đ. zv.“B.“. Obzirom da se njegova djevojka vratila uplakana, zajedno sa svojom djevojkom je otišao kod ljubavnice Đ.i on se sa tom djevojkom svađao zato što je Đ.prethodne noći odveo njegovu djevojku. Tad nije bila kod kuće Đ. ali je kasnije sa puškom došao kući gdje je živio ovaj svjedok da ga traži i da ga ubije. Nikada mu A. nije spominjala ime Tome Mihajlovića, a A. mu je ispričala da je nju kritično veče odveo Đ. M.zv.“B.“. Bez daljeg elaboriranja iskaza ovoga svjedoka, odbrana smatra da je ovaj svjedok istinito svjedočio, jer nema jednog razloga da svjedoči neistinito. Ovo posebno zbog činjenice što je on bio momak A., što nije sporno ni po iskazima ove svjedokinje. Radi toga su nelogične, neuvjerljive, neistinite i nedokazane tvrdnje I. A. i I. A., o silovanju od strane optuženoga. Svjedokinja A. je na glavnom pretresu pojasnila da je tada optuženi bio u zelenoj maskirnoj uniformi, a na glavnom pretresu održanom 08.10.2004.g, izmijenila je ovaj iskaz, tako što je tvrdila da je optuženi bio u plavoj uniformi. Ovo iz razloga što je sama I. A. na glavnom pretresu izjavila da je nju kritične noći odveo M., prezimena se ne sjeća. Pored toga, iz iskaza ostalih saslušanih svjedoka nisu se potvrdile optužbe I. A.. Važno je istaći da o ovom događaju nikakvih saznanja nemaju svjedoci B. P., K. M., K. D. i M. P., koji su vršili dogovorne poslove u tadašnjem SUP-u Teslić. Posebno naglašavamo da u konkretnom slučaju nikakvih drugih objektivnih dokaza nema da je ovo djelo izvršio moj branjenik, pa kada se imaju u vidu sve naprijed istaknute relevantne činjenice, smatram da iz razloga istaknutih, ne postoje dokazi da je moj branjenik počinio ovo djelo, te u nedostatku drugih dokaza po principu in dubio proreo, nedostatak dokaza ide u korist moga branjenika.

Ovom prilikom želim ukazati sudu da se optužnica protiv moga branjenika temelji na nezakonito pribavljenim dokazima koji su rezultat istražnog postupka u kojemu nije učestvovao moj branjenik, niti je da apsurd bude veći, on ikada primio rješenje o sprovođenju istrage, a i njegov branilac nije bio prisutan prilikom preduzimanja istražne radnje od strane istražnog sudije. Na taj način, grubo je povrijeđeno pravo na njegovu odbranu i pravo na pravično i fer suđenje iz čl.6. Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i ljudskih sloboda. Svoje iskaze u istrazi svjedoci su dali pred istražnim sudijom, te su svi svjedoci na glavnom pretresu davali različite iskaze, i nesporno su pred sudećim vijećem izjavljivali da oni nisu izjavljivali sadržaje svojih izjava iz istrage, zbog čega su iskazi nezakoniti. Ovu konstataciju odbrana dokazuje i činjenicom da ni jedan svjedok nije ostao kod imovinsko pravnog zahtjeva, dok su u zapisnicima o saslušanju svjedoka u istrazi konstatirane višemilionske štete koje navodno potražuju svjedoci od optuženog.

U pogledu pravne kvalifikacije djela, odbrana smatra da je posebno važno pitanje službenog položaja optuženog i da li je imao kakvu naredbodavnu ulogu, i kakav je uopće njegov položaj sa stanovišta njegovih ličnih svojstava u pogledu inkriminisane radnje koja mu se optužnicom stavlja na teret. S tim u vezi naglašavamo da je on nesporno bio samo rezervni policajac tadašnje SJB Teslić i da nije imao naredbodavnu, niti je imao kakvu važnu operativnu ulogu u SJB Teslić. Dakle, bio je obični rezervni policajac, bez bilo kakvih posebnih ovlaštenja, u smislu lišavanja slobode, privođenja, i tome slično, te sve poslove koje je izvršavao iste je preduzimao po naredbama i subordinaciji neposrednih rukovodilaca. Pa kako je osnovni elemenat bića ovoga krivičnog djela kršenje pravila međunarodnog prava, postavlja se objektivno pitanje da li je doista u periodu iz optužnice, kada je optuženi bio rezervni policajac, kršio pravila međunarodnog prava i koja pravila je kršio, a koja bi prouzrokovala činjenje teške inkriminacije ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl.154.st.1.KZ FBiH. Smatramo, da on sa ovim svojim svojstvima nije kršio pravila međunarodnog prava kao objektivni elemenat bića ovoga krivičnog djela, niti je kako optužnica pogrešno tvrdi, učestvovao u svim vidovima zastrašivanja i odvođenja civila i

silovanje žena vršio povrede dostojanstva ličnosti. Dakle, ova teza iz optužnice je potpuno proizvoljna i neutemeljena činjenično i pravno, jer ne dokazuje koji su to svi vidovi zastrašivanja i odvođenja civila činjeni od strane optuženoga, na koji način su činjeni, kada su činjeni, kakve su posljedice prouzrokovane takvim činjenjem i prema kome je to činio i koji dokazi to razumno dokazuju. Ovo posebno zbog činjenice da ovakva činjenična konstrukcija ne korespondira sa izvedenim dokazima, odnosno u suprotnosti je sa izvedenim dokazima u toku glavnog pretresa. Dakle, optuženi u svojoj svijesti uopće nije poznao međunarodna pravila u navedeno vrijeme kada je bio rezervni policajac, niti ga je sa tim pravilima bilo ko upoznao, pa je zbog toga ne dokazan i njegov umišljaj u pogledu teške inkriminacije krivičnog djela iz optužnice. Zbog te činjenice, nije dokazan njegov umišljaj u odnosu na krivično djelo koje mu se optužnicom stavlja na teret. S tim u vezi optužnica je nerazumljiva i sa stanovišta vremena izvršenja krivičnog djela od strane moga branjenika, jer je nemoguće i suprotno je svim izvedenim dokazima, da u isto vrijeme izvrši randju iz tački 1.1. i 1.2. optužnice. S druge strane i moj branjenik ne spori, što proizilazi i iz drugih dokaza, da je on 07.06.1992.g. bio samo u mjestu Irice. Dakle, odbrana nalazi na osnovu istaknute činjenične analize i analize izvedenih dokaza, da prema činjeničnom opisu iz optužnice, optužnica nepobitno ne dokazuje ni krivično djelo zlostavljanje u vršenju službe, iz čl.54. tada važećeg i preuzetog KZ R BiH.

Na kraju, poštovani predsjedniče vijeća, poštovani sudije članovi vijeća i uvažene sudije porotnici, želim u najkraćim crtama da istaknem neke bitne činjenice o ličnosti moga branjenika, prije svega želim da ukažem na činjenicu da se radi o jednom prosječnom porodičnom građaninu ove zemlje, koji u spornom vremenu nije imao nikakvu važnu ulogu u Tesliću, a poslove rezervnog policajca je obavljao isključivo po dekretu naredbe. Porodičan je i živi u porodici sa suprugom i dvoje mladb. djece. Nezaposlen je, i ne ostvariva prihode za svoj život i svoje porodice. Kada je saznao da ovaj sud protiv njega vodi krivični postupak dobrovoljno se odazvao sudu i ispoljio je tokom suđenja krajnje poštovanje suda. Vrlo korektno se držao na ovom sudu pred ovim sudskim vijećem, kao i pred ranijim sudskim vijećem. Nije sklon vršenju krivičnih djela, do sada nije osuđivan i protiv njega se ne vodi drugi krivični postupak. Iz razloga istaknutih, predlažem da sud donese presudu kojom će oslobodi od optužbe mog branjenika.

Optuženi Mihajlović Tomo u svojoj završnoj riječi je istakao da se u cijelosti pridružuje završnoj riječi koju je iznio njegov branilac i da želi da doda da se ne osjeća krivim, te da mu nije jasno kako u optužnici mogu da se navode neke činjenice i okolnosti koje nisu potvrđene niti jednim dokazom, a pri tome misli na lica koja su odvedena, jer ni jedan svjedok nije potvrdio niti oteretio optuženog da je učestvovao na bilo koji način u odvođenju tih lica, i da mu nije jasno kako u tački 1.4. optužnice oštećena ne može da se sjeti tako važnog datuma, ako već tvrdi da je silovana, a to se odnosi na tačku optužnice 1.5.

Nakon što je sud izvršio analizu i ocjenu svih dokaza izvedenih na glavnom pretresu, odbranu optuženog Mihajlović Tome iskaze svjedoka i materijalne dokaze, imajući pri tome u vidu navode i optužbe i odbrane iznijete u završnim riječima, ovaj sud nalazi da postoje dokazi da je optuženi Mihajlović Tomo krivičnim radnjama opisanim u izreci osuđujućeg dijela ove presude, iste izvršio i za iste da je krivično odgovoran, čime da je počinio krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 154 stav 1 KZ FBiH, a da nema dokaza da je počinio krivične radnje navedene u izreci oslobađajućeg dijela ove presude, za isto krivično djelo.

Sud je poprimio kao opšte poznatu činjenicu da je u toku 1992. godine bila u toku agresija na Republiku Bosnu i Hercegovinu kao državu, te da krivične radnje koju optužba stavlja na teret

optuženom Mihajlović Tomi, padaju u vrijeme trajanja rata i oružanog sukoba u Bosni i Hercegovini, pa ove činjenice u ovom postupku nisu posebno dokazivane. U toku postupka sud je na nesumnjiv način utvrdio da je optuženi Mihajlović Tomo u navedeno vrijeme bio pripadnik rezervnog sastava policije, Službe javne bezbjednosti Teslić, u periodu od 07.05.1992. do 27.08.1992. godine kako to proizilazi iz iskaza samog optuženog Mihajlović Tome, dopisa Ministarstva unutrašnjih poslova Republike Srpske broj 3868/03 od 01.08.2003.godine, službene legitimacije na ime optuženog broj 02315 koju je izdao Centar službe bezbjednosti Doboj, te dopisa Policijske stanice Teslić broj 164/05 od 21.04.2005.godine, kao i iskaza mnogih svjedoka navedenih u prikazu činjeničnog stanja,.

Optuženom Mihajlović Tomi optužnicom je stavljena na teret radnja izvršenja u krivičnom događaju od 07.06.1992.godine bliže **opisano u tački 1.2.optužnice**, da je prilikom pretresa kuća u selu Irice, općina Teslić fizički zlostavljao i povrijedio tjelesni integritet G, I, udarajući istog snažno 5-6 puta kundakom automatske puške u ledja, R, M, više puta drvenom letvom po glavi i leđima, a H, M, udarcem u stomak izbio zrak, a potom sa ostalim izdvojio lica G. R., H.M., H. E., G.. A., G.F. i G.. Dž., koji su odvedeni u nepoznatom pravcu od kada im se gubi svaki trag, da bi naknadno tijela G. R., G. F. i G. Dž. bila eshumirana i bila identifikovana, a H. M., H. E. i G. A. se vode kao nestali.

Sud je cijenio dokaze izvedene u odnosu na ovu tačku optužnice, date naprijed u prikazu činjeničnog stanja, i sud nalazi da postoje dokazi da je optuženi Mihajlović Tomo izvršio radnju zlostavljanja i povrede tjelesnog integriteta G. I. i R. M., te povredu ličnog dostojanstva R. M. na način bliže opisan u izreci osuđujućeg dijela ove presude **pod tačkom 1**, a iz sljedećih razloga:

Na glavnom pretresu nesporno je utvrđeno da je u selu Irice, općina Teslić, u junu 1992.godine, od strane radnika Policijske stanice Teslić, aktivnog i rezervnog sastava policije, izvršen pretres kuća lica bošnjačke nacionalnosti. To proizilazi iz iskaza samog optuženog Mihajlović Tome i iskaza svjedoka koji su navedeni u prikazu činjeničnog stanja u odnosu na ovu tačku optužnice. Optuženi ne osporava da je bio prisutan u selu Irice kada je vršen pretres kuća, ali navodi da nije učinio ni jednu od radnji koje mu se ovom tačkom optužnice stavljaju na terete. Što se tiče konkretnog događaja, opisanog u ovoj tački optužnice, a koja se odnosi na radnje optuženog preduzete prema oštećenima **G. I. i R. M.** ovaj dvojica svjedoka u svojim iskazima su naveli, da su dana 07.06.1992.godine nalazili se kod svojih kuća kada je započelo vršenje pretresa u njihovom selu Irice Općina Teslić, i da je pred njihovu kuću došao optuženi Tomo Mihajlović u grupi sa još drugim policajcima, a da su od navedenih policajaca svjedoci poznavali još od ranije samo Tomu Mihajlovića. Svjedok **G. I.** je naveo da ga je tom prilikom optuženi Tomo Mihajlović zlostavljao tako što ga je tukao drvenim kundakom od automatske puške i da je svjedoka udario tim kundakom u predjelu ramena ispod vrata sa stražnje strane oko 5-6 puta i u predjelu leđa oko plečki, i da je od zadobivenih udaraca imao na leđima izvjesno vrijeme fleke od udaraca kundakom, a da ozbiljnih povreda od zadobivenih udaraca nije imao lomova rebara ili slično. Ovaj svjedok je takođe posvjedočio da je lično vidio kada je optuženi Mihajlović Tomo tukao njegovog tetka R. M. i to jednom letvom koja je bila duga 80 cm do 1 metar a debela 5x5 cm, kvadratnog oblika i da je optuženi sa tom letvom udarao R. M. po cijelom tijelu počev od glave pa do nogu, a kako je to ovaj svjedok bliže opisao u svome iskazu koji je naveden u prikazu činjeničnog stanja. Svjedok **R. M.** je u svome iskazu naveo da ga je tukao optuženi Mihajlović Tomo po leđima sa letvom i da je od zadobivenih udaraca koje mu je zadao optuženi zadobio tjelesnu povredu u vidu

krvnih podliva i ožiljaka, i da je tom prilikom optuženi svjedoku psovao balijsku majku, što je bliže opisao u datom prikazu njegovog iskaza naprijed u obrazloženju presude.

Sud je poklonio vjeru iskazima ove dvojice svjedoka, kako u pogledu identiteta optuženog Mihajlović Tome kao izvršioca navedenih radnji, jer su oba svjedoka optuženog poznavali od ranije, tako i u pogledu činjenica na koji način je tukao oštećene G. I. i R. M., kao i u pogledu nastupjelnih posljedica, narušavanja tjelesnog integriteta oštećenih koje se ogleda u nanesenim tjelesnim povredama, nanešenih krvnih podliva u predjelu leđa oštećenom G. I., te u vidu krvnih podliva i ožiljaka nanesenih oštećenom R. M.. Tačni su navodi odbrane da u pogledu navedenih tjelesnih povreda koje su zadobili oštećeni, nema nikakve medicinske dokumentacije, da nema nalaza medicinskog vještačenja o porijeklu eventualnih tjelesnih povreda i načina njihovog nastanka, kao ni nalaza medicinskog vještačenja o težini eventualnih tjelesnih povreda i funkcionalnih oštećenja kod povrijeđenih. Međutim, sud nije uvažio ove prigovore odbrane istaknute u završnoj riječi, jer se u vrijeme i u okolnostima kad se događaj odigrao, navedeni oštećeni nisu smjeli javiti ljekaru i to oštećeni G. I. koji se uopšte nije javljao ljekaru, a oštećeni R. M. se ljekaru javio tek u Danskoj u novembru 1993. godine, a događaj se odigrao 07.06.1992.godine. Obzirom da se kod oštećenih radilo o tjelesnim povredama lakše prirode u vidu krvnih podliva i ožiljaka, to su protekom vremena ovi tragovi nestali, pa sud nije bio u mogućnosti da izvrši vještačenje tjelesnih povreda kod oštećenih u smislu istaknutih prigovora od strane odbrane.

Sud je poklonio vjeru iskazima oštećenih G. I. i R. M. i u pogledu povreda za koje su naveli da su ih zadobili od udaraca koje im je zadao optuženi Mihajlović Tomo, a po ocjeni ovoga suda, i sredstva koja su naveli oštećeni, drveni kundak od automatske puške i letva naprijed opisanih dimenzija, kojima su zadati udarci oštećenima G. I. i R. M., podobna su da nanesu upravo onakve povrede koje su naveli oštećeni. Vjerodostojnost i istinitost iskaza ove dvojice svjedoka, G. I. i R. M., ni jednim drugim dokazom nije dovedena u pitanje u pogledu činjenica da ih je tukao optuženi i da su zadobili naprijed navedene povrede, niti je od strane odbrane ukazano na bilo koji motiv zbog čega bi ovi svjedoci lažno svjedočili u pogledu navedenih činjenica. Zbog toga sud nije prihvatio odbranu optuženog Mihajlović Tome da nije tukao navedene oštećene, niti navode odbrane, da su iskazi ovih svjedoka nepouzdati zbog kolizija u iskazima, u pogledu toka događaja, i da im se kao takvima ne može pokloniti vjera, kao ni dokaz odbrane, iskaz svjedoka P. R., koji navodi da je bio u grupi policajaca sa optuženim Mihajlović Tomom kada je vršen pretres kuća u selu Irice, da tom prilikom nije bilo fizičkog zlostavljanja ljudi, jer ovaj svjedok na uopšten način govori o izvršenim pretresima, ne zna ni ne sjeća se ni jednog konkretnog imena ljudi kod kojih je vršen pretres, da za ljude iz ove tačke optužnice nikad nije čuo, pogotovo kad se uz iskaz ovog svjedoka uzme u obzir i iskaz optuženog Mihajlović Tome dat na glavnom pretresu od 27.01.2005.godine povodom iskaza svjedoka G. I., da istoga nije tukao, da lično nije vršio pretres, da su to vršili policajci koji su bili sa optuženim, i da ne može da kaže njihova imena, iz čega proizilazi da prilikom pretresa kuća ni svi policajci iz grupe nisu bili svi u istom trenutku na istom mjestu, pa tako ni svjedok P. R., pa po ocjeni ovoga suda isti nije ni bio u mogućnosti da vidi što svaki pojedini policajac iz grupe čini u datom trenutku, zbog čega je sud iskaz svjedoka P. R. ocijenio kao nepouzdan i neprihvatljiv sa stanovišta utvrđivanja materijalne istine, i da ovim iskazom nije dovedena u pitanje vjerodostojnost i istinitost iskaza oštećenih, svjedoka G. I. i R. M..

Na temelju naprijed navedenih dokaza, analize i ocjene istih zaključak je suda, prvo, da je izvan svake sumnje dokazano da je dana 07.06.1992.godine, u pretresu kuća u selu Irice, Općina Teslić, učestvovao u svojstvu rezervnog policajca optuženi Mihajlović Tomo, i da je tom prilikom zlostavljao i povrijedio tjelesni integritet oštećenih, G. I., tukući istoga drvenim

kundakom puške, i oštećenog R. M., tukući istoga letvom, nanijevši im tjelesne povrede, te R. M. povrijedio lično dostojanstvo psujući mu balijsku majku, i drugo, da je optuženi Mihajlović Tomo krivično odgovoran za navedene radnje, da je bio svjestan da tukući oštećene, pogotovo imajući u vidu upotrebljena sredstva, kundak puške i letva naprijed opisanih dimenzija i oblika, te sadržinom upotrebljene psovke, upravo vrši radnje sa navedenim kvalifikacijama. Zbog toga sud nije prihvatio odbranu optuženog Mihajlović Tome da nije izvršio radnje na način bliže opisan u tački 1 osuđujućeg dijela ove presude i da za iste nije krivično odgovoran, i ocjena je suda da je takva odbrana optuženog sračunata na izbjegavanje krivične odgovornosti.

Sa druge strane, sud nije prihvatio kao dokazanim dio činjeničnog opisa iz ove tačke optužnice koja se odnosi na oštećenog H. M., a da je potom optuženi sa ostalima izdvojio lica G. R., H. M., H. E., G. A., G. F. i G. Dž., koji su odedeni u nepoznatom pravcu od kada im se gubi svaki trag, da bi naknadno tijela G. R., G. F. i G. Dž. bila eshumirana i identifikovana, a H. M., H. E. i G. A. se vode kao nestali, a iz slijedećih razloga.

Činjeničnim dijelom, optužnice iz ove tačke koja se odnosi na oštećenog H. M., optuženom je stavljeno na teret da je izvršio zlostavljanje H. M. na način da je „H. M. vudarcem u stomak izbio zrak“. Ovaj dio optužbe tužilac temelji isključivo i jedino na iskazu svjedoka H. I., oca od oštećenog H. M.. Ovaj svjedok, **H. I.**, u svome iskazu je naveo da se dana 07.06.1992.godine nalazio kod kuće u selu Irice kada je došao optuženi Mihajlović Tomo, koji je svjedoka i njegovu ženu istjerao iz kuće, a sinu od svjedoka H. M. rekao da ostane u kući, da je svjedok sa ženom izašao iz kuće i stajao ispred vrata od kuće, a da je u kuću ušao optuženi koji je vikao na njegovog sina, a da je potom optuženi izašao napolje i otišao od kuće svjedoka. Navodi da optuženi nije tukao svjedoka niti je vidio da nekog drugog optuženi tuće ili maltretira izuzev što je svjedok naveo da je sin od svjedoka, H. M., svjedoku ispričao da je optuženi Mihajlović Tomo dok je bio u kući udario svjedokovog sina jedanput u stomak i izbio mu zrak, ali svjedok ne zna da li je optuženi udario njegovog sina rukom, nogom ili kakvim predmetom, jer mu to sin nije rekao i da je to bio samo jedan udarac u stomak, te svjedok ne navodi da je njegov sin zadobio neke povrede. Navedene tvrdnje i činjenice koje je ovaj svjedok iznio u svome iskazu, a koje nije lično vidio, neprecizne su u pogledu sredstava zadavanja udarca u stomak, rukom, nogom ili kakvim predmetom, te da je to bio samo jedan udarac i da nije naveo da je svjedokov sin zadobio neke povrede, ovaj sud je ocijenio kao nedovoljne za zaključak da je izvršeno zlostavljanje, mučenje ili narušavanje tjelesnog integriteta oštećenog H. M., u smislu propisanih alternativnih oblika izvršenja krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 154 stav 1 KZ FBiH, zbog čega nije prihvatao za dokazanim ovaj dio činjeničnog opisa optužbe.

Ovaj sud takođe nije prihvatio da ima dokaza za tvrdnju iz dijela činjeničnog opisa optužnice iz ove tačke da je optuženi Tomo Mihajlović izvršio i da je krivično odgovoran za odvođenja iz sela Irice lica G. R., H. M., H. E., G. A., G. F. i G. Dž., te za njihovu kasniju sudbinu. Iz dokaza, izvedenih na glavnom pretresu, ne postoji ni jedan koji bi potvrđivao da je optuženi Mihajlović Tomo, na bilo koji način, naredio ili izvršio, podstrekavao ili pomagao, niti da je uopšte znao da će naprijed navedena lica biti odvedena iz sela Irice, niti da postoji bilo kakva uzročna veza između optuženog i konačne sudbine navedenih ljudi. Na ove okolnosti saslušani su svjedoci, čiji su cjeloviti iskazi dati u prikazu činjeničnog stanja, a na ovom mjestu daju se samo izvodi koji se odnose na ovaj dio optužbe. Tako svjedok **H. I.**, koji je neposredni očevidac odvođenja njegovog sina H. M., u svome iskazu navodi da optuženi uopšte nije bio prisutan kada je odveden od kuće H. M., već da je H. M. odveo policajac, izvjesni P., te je ovaj svjedok takođe vidio na makadamskom putu i G. I., G. S., H. R., H.E.,

G. Dž. i G. A. da su iste čuvali neki policajci koje svjedok ne poznaje, a onda je došao izvjesni S. M. koji je vršio selekciju ljudi i rekao ko može ići kući, a ko ne, te je tako navedeni S. M. i svjedoku H. I. rekao da može ići kući, a da je kasnije svjedok čuo da su iz sela odvedeni H. M., H. E., G. A., G. Dž. i G. F. i da u blizini tih ljudi koji će biti odvedeni je bio jedan transporter na putu, i da svjedok tu uopšte nije vidio optuženog Tomu Mihajlovića ni kod tog transportera niti na tom transporteru. Svjedok H.H., koja je takodje neposredni očevidac odvođenja ljudi iz sela Irice, u svome iskazu je navela da je naspram njezine kuće bio parkiran transporter kojim će biti odvežena neka lica iz sela Irice, da na tom transporteru niti u blizini istoga nije vidjela optuženog Mihajlović Tomu, a da je možda i bio da ga ne bi prepoznala, jer ga je od ranije znala u civilnom odijelu, te da su tim transporterom odvedeni G. A., H. R., G. Dž., G. R. i G. F., i da su na tom transporteru bili vojnici koji su imali zelene maskirne uniforme i da ne poznaje ni jednog od tih vojnika i ne zna ko su ta lica, a da su oni koji su vršili pretrese bili u plavim uniformama, te da tog dana optuženog kada je vršen pretres u selu Iricama nije uopšte vidjela, niti da je od bilo koga čula da je neko spominjao optuženog da je iz sela Irice odveo bilo koje lice. Navodi da je tog dana odveden i H. E. i da je lično vidjela da su ga neki ljudi proveli pokraj kuće i da uopšte ne poznaje ko su ti ljudi koji su odveli H. E.. Svjedok H. M., koja je majka od odvedenog H. E., u svome iskazu je navela da ne može da kaže da je optuženi Mihajlović Tomo odveo njezinog sina, te navodi da je njezinog sina odeo S. M., a što se tiče optuženog Tome Mihajlovića da ga poznaje od ranije i da isti nije imao nikakav kontakt sa njezinim sinom, niti je bilo šta učinio prema njezinom sinu. Svjedok H. A. u svome iskazu navodi da optuženog Mihajlović Tomu uopšte ne poznaje niti ga je vidio taj dan u selu Irice niti zna ko je odveo naprijed navedene ljude iz sela Irice. Svjedok H. H. nije vidio i ne zna ko je navedene ljude odveo iz sela Irice niti je bio prisutan odvođenju ovih ljudi, a to nije poznato ni svjedocima I. Z. i I. H.. Svjedok G. H. navodi da optuženog Mihajlović Tomu uopšte nije video u selu Irice kritičnog dana niti da je vidio da optuženi iz sela nekoga odvodi, nije mu poznato ko je odveo iz sela Irice naprijed navedene ljude. Svjedoci I. Dž. i P. R. takodje tvrde da im nije ništa lično poznato o odvođenju ljudi iz sela Irice. Svjedok G. J., koji je neposredni očevidac odvoženja ljudi iz sela Irice, u svome iskazu je naveo da je optuženi nakon što je istukao svjedoka G. I. i R. M., da je nakon toga optuženi otišao u gornji dio sela i da ga više nije vidio, a na putu gdje je svjedok bio sproveden zajedno sa R. M., te F. i R. navodi da je na putu zatekao G. A., G. Dž., H. E. i H. M. gdje su svi bili skupljeni, a onda je došao jedan visoki policajac za kojeg ne zna ko je ni kako se zove, i da su sa tim policajcem bila još trojica, i da tu uopšte nije bio optuženi Tomo Mihajlović, te da je taj visoki policajac odvojio one koji će biti odveženi policijskim transporterom pa su tako odveženi, G. A., G. Dž., H. E., H. M. te R. brat od svjedoka, dok je svjedok vraćen kući kao i njegov tekak R. M.. Svjedok R. M. je izjavio da ne zna ko je odveo naprijed navedene ljude, ali da je na glavnom putu gdje je svjedok takodje bio priveden video G. I., G. R., G. J., G. F., G. Dž. i sina od H. I., a od policajaca tu je video S. M. i M. P., te navodi da tu nije video optuženoga. Kako je svjedok vraćen tada kući isti ne zna ko je odveo naprijed navedene ljude.

Kao što je naprijed navedenim iskazima svjedoka pokazano, ni jedan od svjedoka nije potvrdio tvrdnju iz optužbe da je optuženi Mihajlović Tomo učestvovao u izdvajanju ili odvođenju G. R., H. M., H. E., G. A., G. F. i G. Dž. iz sela Irice, da je naredio ili izvršio, postrekavao ili pomagao, niti da je uopšte znao da će navedena lica biti odvedena iz sela Irice. U odnosu na ovaj dio optužbe tužilac je ponudio i sud izveo i materijalne dokaze, navedene u prikazu činjeničnog stanja uz ovu tačku optužnice, kojim dokazima je utvrđeno da su pronađeni i identifikovani posmrtni ostaci G. R., G. F. i G. Dž., a da se H. M., H. E. i G. A. vode kao nestale osobe, ali po ocjeni ovoga suda, ovi materijalni dokazi, sami po sebi, ne dokazuju nikakvu uzročnu vezu između optuženog i konačne sudbine navedenih lica. Na

temelju naprijed izloženog ovaj sud nalazi da je na nesporan način utvrđeno da nema dokaza da je optuženi Mihajlović Tomo izvršio radnju izdvajanja ili odvođenja naprijed navednih ljudi iz sela Irice, niti da je krivično odgovoran za njihovu konačnu sudbinu, zbog čega ovaj dio činjeničnog opisa optužbe iz tačke 1.2. optužnice sud nije prihvatio.

Optuženom Mihajlović Tomi **pod tačkom 1.3. optužnice** stavljeno je na teret da je dana 17.06.1992. godine odmah po dovođenju u zgradu Teritorijalne odbrane u Tesliću R. E., M. H. i K. M., iste tukao drvenom letvom i gumenom palicom po glavi, leđima, debelom mesu i nogama, na koji način je istima nanio tjelesne povrede u vidu posjekotina i krvnih podliva, da je vršio zastrašivanje M. H. stavljajući istome nož pod grlo, te fizički zlostavljao Š. I. udarajući istoga sa stisnute obje šake pet do šest puta u glavu, a potom istoga zastrašivao stavljajući mu nož pod vrat, što je sve bliže opisano u navedenoj tački optužnice.

Sud je cijenio dokaze izvedene na glavnom pretresu u odnosu na ovu tačku optužnice, dat naprijed u prikazu činjeničnog stanja, i sud nalazi da postoje dokazi da je optuženi Mihajlović Tomo izvršio radnju zlostavljanja, narušavanja fizičkog integriteta i zastrašivanja M. H., K. M. i Š. I., na način bliže **opisan u izreci** osuđujućeg dijela ove presude **pod tačkom 2**, a iz slijedećih razloga.

Svjedoci M. H., K. M. i Š. I. u svojim iskazima potvrdili su navode optužnice, detaljno opisujući način na koji su zlostavljani, tučeni i zastrašivani u zgradi Teritorijalne odbrane u Tesliću. Cjeloviti iskazi ovih svjedoka navedeni su u prikazu činjeničnog stanja, a ovdje će biti navedeni samo oni dijelovi koji se odnose na bitne elemente radnje izvršenja djela. Tako je svjedok **M. H** u svome iskazu naveo da je u petom ili šestom mjesecu 1992. godine, ne sjeća se tačno datuma, bio priveden zajedno sa K. M. i R. E., prvo u Policijsku stanicu Teslić, a potom prebačen u zgradu Teritorijalne odbrane u Tesliću. Navodi da je optuženog Mihajlović Tomu prvi put vidio kada je isti stajao ispred kombija obučen u uniformu policije, ali da ga tada nije poznao po imenu, kojim kombijem će biti svjedok prebačen zajedno sa R. E. i K. M. u zgradu teritorijalne odbrane. Navodi da je optuženi Mihajlović Tomo, odmah po dolasku pred zgradu teritorijalne odbrane, kada su svjedok te K. M. i R. E. izašli iz kombija, odmah naredio da podignu ruke, što su oni i učinili, tako što su isprepleli prste i stavili na potiljak glave, a onda ih je optuženi Mihajlović Tomo počeo da udara po rukama sa letvom koja je bila čoškasta, kvadratnog oblika i debela 3-4 cm, te da je optuženi svjedoka sa navedenom letvom udario po rukama oko pet puta, a isto je tako udario i K. M. i R. E., te da je optuženi nastavio da tuče svjedoka, te K. M. i R. E., nakon što su isti odvedeni u jednu prostoriju i to tako što im je naredio da se svjedok, te K. M. i R. E. naslone rukama uza zid, a onda je optuženi svu trojicu udario sa motkom kvadratnog oblika debljine 3-4 cm, te da je optuženi svjedoka udario sa tom motkom po cijelim leđima, cijelom dužinom leđa, i po nogama u debelo meso sa stražnje strane natkoljenica, da je svjedok zadobio najmanje dvadeset takvih udaraca po leđima i od prilike po četiri udarca u svaku nogu, a da je optuženi na isti način tukao i K. M. i R. E.. Navodi da je svjedoka, te K. M. i R. E. nakon optuženog nastavio da tuče prisutni izvjesni R.. Svjedok navodi da su mu sva leđa od zadobivenih udaraca bila crna, da je u zgradi teritorijalne odbrane bio zatvoren 25 dana nakon čega je pušten kući, da se nije javljao ljekaru radi pregleda i da nema nikakvu medicinsku dokumentaciju o zadobivenim povredama, da je pregled izvršio tek kada je otišao u Holandiju, nakon godinu ipo dana od ovog događaja, ali da prilikom pregleda nisu nađene nikakve povrede od tih udaraca obzirom da je proteklo dosta vremena. Ovaj svjedok takođe navodi da je optuženi svjedoka isljučivo tukao sa naprijed opisanom motkom, te da je tom prilikom optuženi Mihajlović Tomo, kada je svjedoka ispitivao o porijeklu hrvatskog novca, stavljao svjedoku nož pod vrat dugačak oko 20-30 cm i da se svjedok jako uplašio dok

mu je optuženi držao nož pod vratom, što je trajalo oko sedam do osam minuta, nakon čega je optuženi pustio svjedoka da se vrati u veliku prostoriju. Svjedok **K. M.** u svome iskazu naveo je da je to bilo dana 17.06.1992.godine kada je zajedno sa M. H. i R. E. bio prvo priveden u Policijsku stanicu Teslić a odatle prebačen u zgradu Teritorijalne odbrane u Tesliću. Naveo je da optuženog Mihajlović Tomu poznaje još od prije rata i da je tog dana optuženog vidio kada je stajao kod ulaza od kombija ispred Policijske stanice Teslić, kojim kombijem su svjedok, te M. H. i R. E. preveženi do zgrade teritorijalne odbrane, a da je optuženi svjedoka, te M. H. i R. E. odmah po izlasku iz kombija, ispred zgrade teritorijalne odbrane, odmah počeo da tuče, na isti način kako je to opisao prethodni svjedok M. H., ali ovaj svjedok navodi da je optuženi njega tukao sa palicom po šakama sa vanjske strane nadlanica dokl je svjedok ruke držao ukrštenih prstiju i položenih na glavu, da su ti udarci bili dosta jaki i da je zadobio 4-5 udaraca . Svjedok navodi da je optuženi Mihajlović Tomo, po ulasku u jednu manju prostoriji u zgradi teritorijalne odbrane, nastavio da tuče svjedoka, te M. H. i R. E., nakon što im je prethodno naređeno da se naslone rukama na zid licem okrenuti prema zidu,te da je optuženi Mihajlović Tomo sa još jednim izvjesnim R. nastavio da tuče svjedoka, te M. H. i R. E., po stražnjoj strani tijela sve do koljena, da svjedok nije vidio predmet sa kojim optuženi Mihajlović Tomo i taj R. tuku svjedoka i ostalu dvojicu M. H. i R. E., ali da je to bio neki čvrsti predmet, te svjedok zaključuje da je to bila neka letva. Svjedok navodi da je lično zadobio negdje oko 50 udaraca po leđima sa tim predmetom i da je od zadobivenih udaraca zadobio tjelesne povrede u vidu posjekotina po leđima i da mu je koža pukla u predjelu ramena, na osnovu čega je i zaključio da je predmet kojim je svjedok tučen kao i M. H. i R. E., bila neka letva, te da je osim već navedenih povreda od zadobivenih udaraca imao po leđima i nogama podlive krvi, te povrede na koži u vidu prskanja kože, ali da se ljekaru zbog navedenih povreda nije javljao i da kasnije nije osjetio nekih težih posljedica. Ovaj svjedok je takođe izjavio da je M. H., kada se vratio nazad u veliku prostoriju,ispričao svjedoku da je bio ispitivan zbog nekih hrvatskih para te da je tom prilikom optuženi Mihajlović Tomo prijetio M. H. da će ga zaklati, ali da svjedok to nije lično vidio jer se nalazio u drugoj prostoriji. Svjedok **Š. I.** u svome iskazu je naveo da je uhapšen 15.06.1992.godine, prvo priveden u Policijsku stanicu Teslić, a onda prebačen u zgradu teritorijalne odbrane, te da je optuženog Tomu Mihajlovića prvi put vidio nakon 15 dana poslije hapšenja, a da optuženog inače, poznaje od prije rata unazad 10 godina,te da ga je optuženi Mihajlović Tomo, jedno veće oko 01,00 sati bio prozvao da izađe iz prostorije u kojoj je bio zatvoren i da pređe u drugu manju prostoriju, gdje je zatekao optuženog Mihajlović Tomu i još dvojicu ili trojicu stražara, i da je tom prilikom optuženi Mihajlović Tomo počeo da udara svjedoka tako što je sastavio svoje ruke, obje šake dlan uz dlan, a onda bi zamahnuo i udarao svjedoka sa obje ruke vanjskom stranom šake, a udarce je svjedoku optuženi zadavao u glavu, sa strane u predjelu slijepočnica, sa obje strane i da je svjedoku optuženi zadao na opisani način oko 5-6 udaraca, a da je potom optuženi Mihajlović Tomo uzeo jedan nož, zaprijetio svjedoku da će ga zaklati sa tim ustaškim nožem,te stavio oštricu noža svjedoku na vrat, te da je tom prilikom bio od prisutnih ispitivan o tome da li je čitao od Alije Izetbegovića štivo „Islamska deklaracija“, a da je nakon izvjesnog vremena poslije pušten da se vrati nazad u veliku prostoriju gdje je svjedok inače držan zatvoren. Svjedok navodi da nema nikakvu medicinsku dokumentaciju u vezi povrede glave, te obzirom da je bio zatvoren nije mogao da vidi da li ima nekih vidnih povreda na glavi od zadobivenih udaraca. Navodi da se naknadno javljao ljekaru, ali zbog drugih povreda i to povreda kičme, nagnječenja kostiju i rebara, ali da su te povrede koje su nanijela druga lica, a ne optuženi, dok je svjedok bio zatvoren. Svjedok **M. Š.**u svome iskazu navodi da je u junu 1992.godine bio zatvoren u zgradi teritorijalne odbrane, gdje su bili zatvoreni K. M., R. E. ili E. i M. H., koji su mu tek nakon puštanja na slobodu kasnije ispričali da ih je tukao optuženi Mihajlović Tomo. Svjedocima I. A. i K. A. o navednim događajima nije ništa poznato.Sud nije bio u mogućnosti da uzme iskaz od svjedoka R.E.jer je bio nedostupan

državnim organima, a prema dopisu Policijske stanice Teslić broj 43/05 od 01.02.2005.godine navedeni svjedok se nalazi na nepoznatoj adresi u Njemačkoj.

Razmatrajući naprijed navedene dokaze, sud je poklonio vjeru iskazima svjedoka M. H., K. M., Š. I. i M. Š.. Iskazima svjedoka K. M., Š. I. i M. H., izvan svake sumnje utvrđen je identitet optuženog Mihajlović Tome kao izvršioca radnji poduzetih u odnosu na oštećene, a koje su bliže opisane u izreci ove presude. Naime, iz iskaza K. M. i Š. I. se vidi da su isti optuženog Mihajlović Tomu poznavali još od prije rata, pa istima optuženi nije bio nepoznat prije kritičnog događaja, a i svjedok M. H. je identifikovao optuženog kao izvršioca za kojeg je naveo da samo nije znao kako se zove. Osim toga, oštećeni M. H. i K. M., svo vrijeme kritičnog događaja, kada ih je tukao optuženi Mihajlović Tomo, bili su zajedno, pa su i iskazi ovih svjedoka saglasni u svim bitnim činjenicama, radnje kako u pogledu toga da ih je tukao optuženi Mihajlović Tomo, tako i u pogledu sredstva kojim su oštećeni tučeni, letva, tvrd predmet, kao i u pogledu načina kako su isti tučeni, duž leđa do koljena po debelom mesu nog. Da su isti tučeni od strane optuženog Mihajlović Tome, potvrđeno je i posredno iskazom svjedoka M. Š., koji je potvrdio da su naprijed navedena dva svjedoka, naknadno, po izlasku iz zatočeništva ispričali M. Š. da ih je u zatvoru zgrade teritorijalne odbrane tukao optuženi Mihajlović Tomo. Oštećeni kao svjedoci, M. H. i K. M., posvjedočili su da su od udaraca koje im je zadao optuženi Mihajlović Tomo zadobili tjelesne povrede u vidu krvnih podliva, posjekotina u predjelu leđa i prskotina kože, kako je to bliže opisano u izreci osuđujućeg dijela presude. Sud je način na koji su tučeni oštećeni M. H., K. M. i Š. I., ocijenio kao jedan od oblika zlostavljanja, mučenja oštećenih, obzirom na brojnost zadatih udaraca oštećenima, korištenje bespomoćnosti oštećenih da se brane u situaciji u kojoj su se nalazili, a tjelesne povrede koje su udaraca optuženog zadobili oštećeni M. H. i K. M., sud je ocijenio kao povredu tjelesnog integriteta ovih oštećenih. Sud je takođe radnje optuženog Mihajlović Tome, poduzete u odnosu na oštećene M. H. i Š. I., stavljanjem noža pod vrat oštećenim, te prijetnju da će ih zaklati, ocijenio kao mjere zastrašivanja koje je izvršio optuženi u odnosu na oštećene, a kako se iz iskaza ovih svjedoka može vidjeti ove mjere zastrašivanja optuženi je vršio po istovjetnom obrascu u odnosu na oštećenog M. H. i Š. I., iako se radi o dva odvojena događaja.

Sa druge strane, sud nije prihvatio navode odbrane da se ne mogu kao vjerodostojni uzeti iskazi oštećenih kao svjedoka Š. I., M. H. i K. M., a koji su iznijeti u završnoj riječi odbrane. U odnosu na svjedoka Š. I., odbrana je istakla da je njegov iskaz nevjerodostojan jer isti ne može da se sjeti tačno u kakvoj je uniformi bio optuženi, te kako je optuženi izgledao u vrijeme kritičnog događaja. Po ocjeni ovog suda, neprirodno je i nelogično očekivati od optuženog da se sjeti svake pojedinosti, kao što je vrsta i boja uniforme, a u momentu kada oštećenog optuženi tuče, stavlja mu nož pod vrat i prijeti da će ga zaklati. Ono što je ovdje bitno, po ocjeni ovoga suda, jeste da je oštećeni optuženog poznao još od prije rata i da mu isti nije bio nepoznat u vrijeme krivičnog događaja i radnje koje je optuženi poduzeo prema oštećenom. Sud nije takođe prihvatio ni navod odbrane da nije dokazano da je optuženi dužio nož dok je obavljao poslove rezervnog policajca, jer se tim navodom odbrane ne dokazuje da nije bilo noža u prostoriji gdje se odigrao kritični događaj.

U odnosu na iskaze svjedoka M. H. i K. M., odbrana je istakla da nema nikakvih dokaza da su isti zadobili tjelesne povrede koje navode, jer nemaju nikakve medicinske dokumentacije o utvrđenim povredama i kvalifikacijom istih, da nema nalaza medicinskog vještačenja o porijeklu eventualnih tjelesnih povreda i načina njihovog nastanka, kao ni nalaza medicinskog vještačenja o težini eventualnih tjelesnih povreda i funkcionalnih oštećenja kod povrijeđenih. Tačni su ovi navodi odbrane da oštećeni nemaju medicinske dokumentacije, niti da postoji

nalaz i mišljenje o povredama koje su zadobili, međutim, sud nije uvažio ove navode odbrane i prigovore istaknute u tom pravcu u završnoj riječi, jer su oštećeni M. H. i K. M. nakon zadobivenih povreda zadržani u zatvoru u zgradi teritorijalne odbrane, pa isti nisu bili u mogućnosti da se jave ljekaru, a protekom vremena iščezle su posljedice tjelesnih povreda na tijelu oštećenih, pa sud nije bio u mogućnosti da izvrši vještačenje na te okolnosti, što je i odbrani takođe jasno i poznato. Sud je poklonio vjeru iskazima oštećenih M. H. i K. M. da su zaista zadobili povrede koje su u svojim iskazima naveli, jer istinitost njihovog iskaza, kako u cjelini, tako i u odnosu na zadobivene povrede, ni jednim protudokazom nisu dovedeni u pitanje. Ovaj sud je takođe ocijenio da je proizvoljna tvrdnja odbrane da su svjedoci M. H. i K. M., samom činjenicom da su se zajedno dovezli na sud istim kolima, dogovarali o svome iskazu. Svjedoci oštećeni M. H. i K. M. u vrijeme kritičnog događaja svo vrijeme su bili zajedno, u istoj prostoriji kada su obojica tučeni od strane optuženog, pa je logično da su o svemu tome međusobno i razgovarali, što samo po sebi ne dokazuje da su se dogovarali kakve iskaze da daju, pa ovaj sud ovaj navod odbrane ocijenjuje kao proizvoljan. Osim toga, odbrana nije ponudila nikakav dokaz niti ukazala na eventualni motiv ove dvojice svjedoka zbog čega bi davali lažan iskaz, zbog čega ovaj sud nije imao nikakvog razloga da ne pokloni vjeru u istinitost iskaza ove dvojice svjedoka.

Na temelju naprijed navedenih dokaza, analize i ocjene istih, zaključak je suda, prvo, da je izvan svake sumnje dokazano da je optuženi Mihajlović Tomo izvršilac radnji nečovječnog postupanja, fizičkog zlostavljanja, mučenja, povrede tjelesnog integriteta, zastrašivanja i povrede ličnog dostojanstva oštećenih K. M., M. H. i Š. I., i drugo, da je krivično odgovoran za iste, da je bio svjestan da tukući oštećene, a pogotovo imajući u vidu sredstva kojim je to činio, letvom naprijed opisanih dimenzija i oblika, udvojenim šakama, nožem, upravo vrši radnje sa navedenim kvalifikacijama, a na način kako je to bliže opisano u izreci pod tačkom 2 osuđujućeg dijela ove presude, a za svakog oštećenog pojedinačno. Zbog toga sud nije prihvatio odbranu optuženog Mihajlović Tome da nije izvršio navedene radnje i da za iste nije krivično odgovoran, i ocjena je suda je da je takva odbrana optuženog sračunata na izbjegavanje krivične odgovornosti.

Optuženom Mihajlović Tomi pod **tačkom 1.5. optužnice** stavljeno je na teret da je u drugoj polovici 1992.godine u Tesliću izvršio silovanje I. A., a nakon što je istu priveo u Policijsku stanicu Teslić, gdje je oštećena bila ispitivana i tučena, tjerana da pije alkohol, votku, gdje joj je priječeno da se „pozdravi sa životom“ te da je silovana od strane optuženog Mihajlović Tome, a na način kako je to bliže opisano u navedenoj tački optužnice.

Sud je cijenio dokaze izvedene na glavnom pretresu u odnosu na ovu tačku optužnice, dat naprijed u prikazu činjeničnog stanja, i nalazi da postoje dokazi da je optuženi Mihajlović Tomo izvršio radnju silovanja oštećene I. A., na način bliže opisan u izreci osuđujućeg dijela izreke **ove presude pod tačkom 3 optužnice**, a iz slijedećih razloga.

Svjedok **I. A.** u svome iskazu detaljno je opisala način na koji je odvedena i silovana u prostorijama Policijske stanice u Tesliću od strane optuženog Mihajlović Tome. U svome iskazu potvrdila je sve navode optužbe, da je jedne od ratnih godina, ne sjeća se koja, ali se sjeća da je bila jesen, dok je u istrazi izjavila da je to bilo u junu 1992.godine, da je jedno veće nakon što je dovedena u Policijsku stanicu Teslić uvedena u jednu prostoriju gdje je bilo 10-15 osoba koji su bili obučeni u šarene zelenosmeđe i plavosmeđe uniforme, da je među tim osobama bio i optuženi Mihajlović Tomo, da su je tu prisutni ispitivali, tjerali je da pije alkohol, votku, da su je tukli i to tako što ju jedan od prisutnih policajaca udario čizmom od kojeg udarca je pala, da je u toj prostoriji bilo upaljeno svjetlo i da je mogla dobro da vidi sve

likove prisutnih policajaca u kancelariji, da su se tu prisutni policajci međusobno oslovljavali sa imenima, te da su optuženog oslovljavali sa imenom Tomo, da je iz te prostorije izvođena napolje na hodnik, a potom vraćana nazad, da joj je priječeno nožem od strane nekog vojnika da se pozdravi sa životom, da je takođe ponovo tučena, a onda opet izvođena na hodnik, da bi je na kraju uveli u jednu manju prostoriju gdje je bilo pet policajaca, među kojima je bio i optuženi Mihajlović Tomo, da joj je jedan od policajaca naredio da se skine, da je u prostoriji bilo upaljeno svjetlo, da je odbila da legne na sto, nekoliko puta, govoreći da je bolje da je ubiju nego da joj to rade, a onda da ju je jedan policajac udario šamarom, uhvatio za ramena, podigao, stavio na sto i položio na leđa a onda joj je prvi prišao optuženi Mihajlović Tomo i istu silovao, prodro penisom u njezinu vaginu, da je nakon toga prišao drugi policajac koji joj je uradio to isto, da je pokušala da se brani dok ju je optuženi Mihajlović Tomo silovao a i ovaj drugi iza njega, tako što je vrištala, batrgala se nogama i rukama, te da nakon što ju je silovao i ovaj drugi policajac, oštećena navodi da se bila potpuno izgubila, više ne zna šta se dešavalo sa njom. Navela je da je dobro upamtila i da se dobro sjeća optuženog Mihajlović Tome i da ga nikada neće zaboraviti, ni njega ni njegov lik, kao i onog drugog policajca koji je bio mlađi. Navodi da je po dolasku kući za ovo silovanje rekla svome momku M. I., bratu A., a ne sjeća se da li je sestri A. rekla za silovanje direktno, a za sestru A. navodi da je i istoj takođe rekla da je silovana, ali vjerovatno da joj nije to direktno rekla ali da je ista mogla saznati da je silovana. Navodi da se ljekaru nije javljala zbog silovanja iako je za to imala potrebu jer ju je duže vrijeme bolio stomak, da je bila krvava po nogama i da pretpostavlja da joj je ta krv curila iz vagine. Ovaj svjedok je na glavnom pretresu od 29.04.2003.godine optuženog Mihajlović Tomu identifikovala kao izvršioca silovanja nad svjedokom i pri tome ostala i na glavnom pretresu od 22.11.2004.godine. Takođe je navela da su optuženog u Policijskoj stanici Teslić, kada se desio kritični događaj, osim što su ga prisutni zvali imenom Tomo takođe oslovljavali i sa „K.“. Svjedok **I. A.**, brat od oštećene, u svome iskazu naveo je da optuženog Tomu Mihajlovića dobro poznavao od ranije sa „Otpada“ i da je kritične večeri vidio optuženog Tomu Mihajlovića koji je bio u društvu sa još jednom osobom, kada su od kuće svjedoka odveli njegovu sestru I. A.. Ne zna gdje su je odveli. Po dolasku I. A. nazad kući, ovaj svjedok je naveo na glavnom pretresu od 21.05.2003.godine da mu je sestra lično rekla za silovanje i da ju je silovao Mihajlović Tomo ali da sestru o detaljima ništa nije pitao, dok je na glavnom pretresu od 22.11.2004.godine naveo da se više ne sjeća da li mu je to lično rekla njegova sestra ili mu je to ispričao M. I. sa kojim je njegova sestra razgovarala, a koji je tada bio momak od njegove sestre. Navodi da ne može da se sjeti svih detalja iz razloga što želi sve to da zaboravi,. Ne sjeća se ni kada se ovaj događaj odigrao, da li 1993. ili 1994.godine, izuzev da je bila jesen, dok je u istrazi izjavio da je to bilo u junu 1992.godine. Svjedok **I. A.** navodi da je po njezinom sjećanju to bilo u jesen 1993.godine kada su jedno veće njihovoj kući došla dvojica policajaca i da je jedan od te dvojice bio optuženi Tomo Mihajlović i da je tom prilikom od kuće odvedena njezina sestra I. A.. Ne zna gdje su je odveli. Navodi da je po povratku njezine sestre kući I. A. plakala i da je nešto govorila svome bivšem momku M. I., da svjedok nije čula šta mu govori, ali da je pretpostavila da je njezina sestra A. silovana, ali da joj to njezina sestra I. A. nije direktno rekla, nego je to zaključila iz ponašanja i izgleda svoje sestre I. A.. Međutim, ovaj svjedok navodi da je nakon proteka od 3 mjeseca od te večeri, njezina sestra I. A. svjedoku ispričala da je to veće bila silovana u Policijskoj stanici Teslić gdje je vidjela i kolegicu K. Dž., da su I. A. tjerali da pije, da je tu bio i Tomo Mihajlović i da joj je sestra ispričala da ju je silovao Tomo Mihajlović. Svjedok **M. I.** u svome iskazu navodi da mu ništa lično nije poznato u vezi silovanja njegove bivše djevojke I. A., da mu ista o tome ništa nije govorila niti je kada spominjala ime Tome Mihajlovića. Svjedoci **B. P.**, **K. D.** i **M. P.**, koji su radili u Policijskoj stanici Teslić izjavili su da im nije ništa poznato u vezi silovanja I. A., a i svjedok K. M. da ništa ne zna o aktivnostima optuženog.

Nakon analize i ocjene naprijed navedenih dokaza, sud je poklonio vjeru iskazima svjedoka oštećene I. A. te I. A. i I. A.. Iskazima ovih svjedoka, izvan svake sumnje utvrđeno je da je optuženi Mihajlović Tomo bio lice koje je oštećenu I. A. sa još jednom osobom odveo od kuće. I. A. je optuženog od ranije poznao, posvjedočio da je optuženog vidio na vratima kuće, a isti je viđen i od strane I. A., kada je od kuće odvedena oštećena I. A., što je posvjedočila i sama oštećena I. A.. Iskazom oštećene I. A., po ocjeni ovoga suda, na nesumnjiv način je dokazano da je optuženi Mihajlović Tomo izvršilac radnje silovanja nad oštećenom, jer je oštećena imala dovoljno vremena i bila u okolnostima da dobro upamti lik optuženog Mihajlović Tome, mada ga ranije nije poznavala, uzimajući u obzir vrijeme koje je provela u prisustvu optuženog Mihajlović Tome koji je bio u prostoriji sa ostalim licima u Policijskoj stanici Teslić, kada je oštećena bila ispitivana, tjerana da pije alkohol, tučena i drugo, da je dva puta dovođena u tu prostoriju u kojoj je svo vrijeme bilo upaljeno svjetlo i da je mogla dobro da vidi likove prisutnih policajaca, da su drugi policajci optuženog oslovljavali sa imenom Tomo i njegovim nadimkom „Kuka“, da je i u prostoriji u kojoj je oštećena silovana takođe bilo upaljeno svjetlo, da joj je prvi prišao i silovao je optuženi Mihajlović Tomo, i kako je oštećena izjavila da njegov lik neće nikada zaboraviti, a istoga je kao izvršioca silovanja identifikovala i na glavnom pretresu. Da je silovanje nad oštećenom izvršeno od strane optuženog, proizilazi posredno i iz iskaza svjedoka I. A. i I. A., koji su potvrdili da su za to silovanje njihove sestre I. A. od strane optuženog Mihajlović Tome saznali od sestre lično ili od M. I. . Sud u toku postupka nije našao niti utvrdio da je oštećena I. A. imala neki motiv da lažno tereti baš optuženog Mihajlović Tomu za izvršeno silovanje. Oštećena nije optuženog do krivičnog događaja uopšte poznavala, ali je bila u okolnostima i imala dovoljno vremena da upamti lik optuženog Mihajlović Tome, pa je sud na osnovu izloženog izveo zaključak da je izvan svake sumnje utvrđen identitet optuženog, kao izvršioca djela silovanja nad oštećenom I. A., i da ne postoji niti jedan razlog da oštećena neosnovano tereti optuženog za navedenu radnju.

Tačno je da u iskazima svjedoka I. A., I. A. i I. A., kako u njima samima tako i međusobno, postoje izvjesne nedosljednosti i protivrječnosti u pogledu nekih sporadičnih činjenica, kao što su pitanje tačnog vremena kada se odigrao kritični događaj, način na koji se vratila kući, kome je oštećena I. A. po dolasku kući, kada i šta sve rekla u vezi silovanja, kao i druge pojedinosti na koje je ukazala odbrana u završnoj riječi. Međutim, ocjena je ovoga suda, da u odnosu na relevantne činjenice, pitanje identiteta optuženog kao izvršioca, i radnje izvršenja silovanja, nema bitnijih odstupanja u iskazu oštećene I. A., da je po pitanju bitnih činjenica iskaz oštećene jasan, dosljedan i uvjerljiv, i kao takav od strane suda prihvaćen kao vjerodostojan i istinit.

Sud nije poklonio vjeru iskazu svjedoka M. I. da mu ništa nije poznato o silovanju njegove bivše djevojke oštećene I. A., niti da mu je ista o silovanju nešto govorila ili spominjala optuženog Mihajlović Tomu. Oštećena I. A. te svjedoci I. A. i I. A., posvjedočili su da je M. I. bio prisutan u njihovoj kući kada je kući došla oštećena, te je u vezi toga oštećena navela da je o silovanju ispričala M. I., a I. A. da je za silovanje čuo od M. I., a I. A. je posvjedočila da je njezina sestra I. A. po dolasku kući prvo razgovarala sa M. I., i da je po njezinom izgledu i ponašanju zaključila da je silovana, a da joj je sestra nakon tri mjeseca to detaljnije i ispričala što je navedeno u iskazu ovoga svjedoka, zbog čega ovaj sud nije prihvatio ni dao vjeru iskazu svjedoka M. I. Što se tiče svjedoka B. P., K. M., K. D. i M. P., koji su radili u Policijskoj stanici Teslić, sud nije prihvatio navod odbrane da se silovanje I. A. nije dogodilo samom činjenicom što navedeni svjedoci o tom događaju ne znaju ništa, jer to samo po sebi ne znači da se silovanje nije dogodilo, pogotovo ako se uzme da oštećena zvanično nije

silovanje ni prijavila u policiju, što je po ocjeni ovoga suda i logično, jer je silovana u zgradi policije.

Na temelju dokaza koje je sud prihvatio kao vjerodostojne i istinite, prevashodno iskaza oštećene I. A., a i I. A. i I. A., po svim bitnim elementima radnje silovanja i identiteta izvršioca, sud je izveo zaključak da je optuženi Mihajlović Tomo izvršio radnju silovanja oštećene I. A., i da je za istu krivično odgovoran, jer je bio prisutan i svjestan da se prema oštećenju I. A. upotrebljavaju sredstva fizičke sile i prijetnje kojima se slamao otpor oštećene, a i sam je učestvovao u slamanju otpora oštećene prinuđujući istu na obljubu iako se oštećena pokušala braniti vrištanjem, batrganjem nogu i ruku. Zbog toga sud nije prihvatio odbranu optuženog Mihajlović Tome da nije izvršio radnju silovanja nad oštećenom I. A. i da je takva odbrana sračunata na izbjegavanje krivične odgovornosti.

Nakon što je sud izvršio analizu i ocjenu svih dokaza izvedenih na glavnom pretresu, odbranu optuženog Mihajlović Tome, iskaze svjedoka i materijalne dokaze, imajući pri tome u vidu navode i optužbe i odbrane iznijete u završnim riječima, ovaj sud nalazi da postoje dokazi da je optuženi Mihajlović Tomo, krivičnim radnjama opisanim u izreci osuđujućeg dijela ove presude, iste izvršio i da je za iste krivično odgovoran, čime je počinio krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl.154 stav 1 KZ FBiH. Navedeno krivično djelo, propisano je da čini onaj, ko kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme rata, oružanog sukoba ili okupacije, naredi da se izvrši ili sam izvrši, između ostalog, i radnje zlostavljanja odnosno mučenja i nečovječnog postupanja, povredu tjelesnog integriteta, primjeni mjere zastrašivanja ili silovanja prema civilnim licima, ili pak izvrši povredu ličnog dostojanstva civilnog lica, kako je to propisano Ženevskom konvencijom o zaštiti civilnih lica u vrijeme rata od 12.08.1949.godine u članu 3 stav 1 tačka c, dakle, prekrši pravila međunarodnog prava. Da je optuženi Mihajlović Tomo izvršio radnje zlostavljanja, odnosno mučenja i nečovječnog postupanja, povredu tjelesnog integriteta, zastrašivanje, silovanje i povredu ličnog dostojanstva oštećenih, na način kako je to za svaki pojedinačni slučaj opisano u izreci osuđujućeg dijela presude, proizilazi iz naprijed datog prikaza, analize i ocjene dokaza koji se odnose na ove radnje optuženog. Ocjenu krivične odgovornosti optuženog Mihajlović Tome za krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 154 stav 1 KZ FBiH, sud je utemeljio na činjenici da uračunljivost optuženog u toku postupka nije dovedena u pitanje i da je bio svjestan da inkriminisane radnje vrši u svojstvu pripadnika policije, u vrijeme trajanja rata i oružanog sukoba u Bosni i Hercegovini, i prema oštećenima koji su civilna lica.

Sud je na osnovu člana 40 KZ FBiH, prilikom odmjeravanja kazne optuženom, na strani istoga našao da postoji niz olakšavajućih okolnosti, da je porodičan i živi u porodici sa suprugom i dvoje maloljetne djece, da je nezaposlen, da je u rezervni sastav policije mobilisan Odlukom nadležnog organa, da je u spornom vremenu bio obični rezervni policajac i da nije imao nikakve naredbodavne funkcije, da su izostale teže posljedice kod oštećenih iz tačke 1 i 2 osuđujućeg dijela presude da se optuženi, po saznanju da se protiv njega vodi krivični postupak, dobrovoljno javio i pristupio sudu u toku dok je protiv istoga vođen postupak u odsustvu, da nije sklon vršenju krivičnih djela, jer ranije nije bio osuđivan, kako to proizilazi iz kaznene i operativne evidencije Policijske stanice Teslić, kako je to utvrđeno uvidom u podnesak Ministarstva unutrašnjih poslova Republike Srpske br.3868/03 Od 18.03.2003.godine i da se korektno držao tokom cijeloga postupka. Od otežavajućih okolnosti sud je optuženom uzeo da je djelo izvršio kao pripadnik policije, dakle, kao lice od koga se očekuje da štiti građane od nezakonitih postupaka pojedinaca i da u odnosu na građane ne pravi nikakvu razliku po rasi, nacionalnosti ili spolu, u vršenju dužnosti.

Uzimajući u obzir sve naprijed navedene okolnosti sud je ocijenio i nalazi, unatoč postojanja i navedene otežavajuće okolnosti, da navedene olakšavajuće okolnosti, uzete u njihovoj sveukupnosti, čine osobito olakšavajuću okolnost, pa je stoga optuženom na osnovu člana 41 KZ FBiH ublažio kaznu ispod zakonskog minimuma propisanog za krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 154 stav 1 KZ FBiH, izrekavši optuženom kaznu zatvora u trajanju od 4(četiri) godine, utvrdivši da se i sa ovako ublaženom kaznom može postići svrha kažnjavanja iz člana 33 FBiH.

Na osnovu člana 48 stav 1 KZ FBiH, u izrečenu kaznu zatvora optuženom Tomi Mihajloviću je uračunato vrijeme provedeno u pritvoru od 07.03.2003.godine do 10.06.2003.godine.

Sud je shodno odredbi člana 88 stav 2 ZKP optuženog obavezao da naknadi troškove krivičnog postupka u iznosu od 135,00 KM za podvozne troškove svjedoka i da plati na ime paušala 20,00 KM, sve u roku 15 dana po pravomoćnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Oštećeni G. I., R. M., M. H., K. M., Š. I. i I. A., u postupku nisu postavili odštetni zahtjev u odnosu na optuženog, pa stoga o tome ovaj sud nije ni odlučivao.

Na temelju člana **345 stav 1 tačka 3 ZKP-a**, optuženi Mihajlović Tomo **oslobođen je od optužbe**, za radnje iz optužnice opisane pod tačkom 1.1. i tačkom 1.4.

Optuženom Mihajlović Tomi pod **tačkom 1.1. optužnice** stavljeno je na teret da je dana 07.06.1992.godine, prilikom vršenja pretresa kuća i stanova, iz kuće Š. M. istjerao istoga i njegove sinove S., F. i H., kojom prilikom je kundakom puške udario F.u potiljak od kojeg udarca je istom ispalo oko, natjerao iste da uđu u kamion, a onda pred policijskom stanicom nastavio tući F. rukama, nogama i palicom, uhvativši istoga za kosu i njegovom glavom udarajući u beton, nakon čega je F. i H.ponovo ubacio u kamion i odvezao prema Borju, a M.i S.su odvedeni u nepoznatom pravcu, da bi naknadno tijela F., H. i S.bila eshumirana i identifikovana, a M. se vodi kao nestao, a na način kako je to bliže opisano u navedenoj tački optužnice.

Sud je cijenio dokaze izvedene na glavnom pretresu u vezi ove tačke optužnice, dat naprijed u prikazu činjeničnog stanja, i utvrdio da ne postoje dokazi da je optuženi izvršio radnju koja mu je optužnicom stavljena na teret, pa je sud odlučio kao u izreci **oslobađajućeg dijela presude pod tačkom 1**, a iz slijedećih razloga.

Navedena tačka optužnice isključivo i jedino se temelji na iskazu svjedoka **Š. S.**. Ovaj svjedok u svome iskazu ustvrdio je da je optuženi Mihajlović Tomo kritičnog dana učestvovao u vršenju pretresa kuće kod oštećene porodice Š., da je iz kuće istjerao njezinog muža Š.M., i sinove S., F. i H., da je kundakom puške udario F. u potiljak od kojeg udarca je F.ispalo oko, da je svu četvoricu, Š. M., S., F. i H., ubacio u kamion, da je pred Policijskom stanicom Teslić nastavio tući F. nogama i palicom, i njegovom glavom udarati u beton, da je ubacio F. i H. u kamion i odvezao prema Borju, a da su M. i S. odvezeni u nepoznatom pravcu.

Iskaz svjedoka Š. S. nije potvrđen ni jednim drugim dokazom koji bi ovaj iskaz učinio vjerodostojnim i istinitim. Tako svjedok **Š. M.**, koji je brat od Š. M., i amidja njegovih sinova, S., H.i F., u svome iskazu je naveo da optuženog Mihajlović Tomu poznaje još od prije rata,

da je kritičnog dana svjedok uhapšen zajedno sa sinovima svoga brata Š. M., S. i H., i da su odvezeni sa autom a ne kamionom, da u tom hapšenju i odvođenju pred Policijsku stanicu Teslić nije učestvovao optuženi Mihajlović Tomo, niti je svjedok optuženog uopšte vidio taj dan, a da su hapšenje izvršili ljudi koje uopšte ne poznaje, da su svjedokov brat Š. M. i sin mu F., nakon sat do sat ipo vremena, takođe kolima, a ne kamionom, doveženi pred Policijsku stanicu Teslić i da svjedok nije vidio da ih je doveo optuženi, kojeg svjedok uopšte nije vidio pred Policijskom stanicom Teslić, da su M. i F. pred Policijskom stanicom Teslić tukli petorica ljudi u vojničkim uniformama, nogama, prethodno ih oborivši na zemlju, i da svjedok među njima nije vidio optuženog Mihajlović Tomu, da nije vidio ni prije ni kasnije da je neko udario kundakom puške F. u glavu, da tu pred policijskom stanicom gdje je svjedok stajao oko sat ipo uopšte nije vidio Š. S., ženu od njegovog brata M., i da taj dan kada se sve ovo dešavalo sa porodicom Š. uopšte nije vidio optuženog Mihajlović Tomu. Svjedok **K. V.** koja je neposredni očevidac događaja, odvođenja Š. M. i njegovih sinova M., H. i F., u svom iskazu navodi da je gledala kada su uhapšena navedena lica, da nije vidjela optuženog Tomu Mihajlovića, kojeg inače poznaje od prije rata, da je učestvovao u ovom hapšenju, da optuženog uopšte nije vidjela taj dan da je na bilo koji način učestvovao u hapšenju i odvođenju navedenih lica, da je u hapšenju i odvođenju učestvovao izvjesni po nadimku „P.“ koji je tom prilikom F. udario nogom u rebra i ubacio ga u putnički automobil, da su navedena lica odvežena putničkim vozilom, a ne kamionom, i to u dvije ture, a ne zajedno, da optuženog Mihajlović Tomu svjedok uopšte nije vidjela prisutnog pri hapšenju navedenih lica, koja su inače njezine komšije. Svjedok **A. S.** u svome iskazu je naveo da se kritičnog dana nalazio u zgradi Policijske stanice Teslić, gdje je, kroz prozor, vidio Š. oca i njegova dva ili tri sina, a ne zna im imena, da su isti bili prislonjeni na neki zid i da su ih neki ljudi tukli, i da među tim licima koji su tukli Š. nije vidio optuženoga Mihajlović Tomu, kojeg inače poznaje od prije rata. Svjedok **K. M.** u iskazu je naveo da je već bio u zatvoru u prostorijama Policijske stanice Teslić, kada su dovedeni i zatvoreni Š. M. i njegova dva sina kojim ne zna imena, da ne zna okolnosti pod kojima su uhapšeni, dok su Š. tu bili zatvoreni niko ih nije prozivao niti tukao, te da svjedok optuženog Mihajlović Tomu, dok je bio u zatvoru u Policijskoj stanici Teslić, uopšte nije vidio, niti je čuo da je isti učestvovao u hapšenju Š., oca i dvojice njegovih sinova. Svjedok **M. I.** naveo je u svome iskazu da mu nije ništa poznato o okolnostima hapšenja i dovođenja u Policijsku stanicu Teslić, Š. M., te njegovih sinova S., H. i F., da se kritičnog dana svjedok nalazio zatvoren u podrumskim prostorijama policijske stanice, kad je čuo napolju dreku i viku, da je čuo od ljudi, koji su bili bliže prozoru da su privedeni Š. M. i jedan njegov sin, ali ih svjedok nije lično vidio, izuzev što je čuo dreku i zapomaganje iz vana, a nije vidio šta se napolju dešava, da Š. nije ni jednom lično vidio dok je bio zatvoren u prostorijama policijske stanice, te da nikad nije ni od koga čuo da neko spominje optuženog Mihajlović Tomu u vezi Š. M. i njegovih sinova.

Iz iskaza svjedoka Š. M., K. V., K. M., A. S. i M. I., proizilazi da se optuženi Mihajlović Tomo ne može dovesti u vezu sa okolnostima hapšenja Š. M., te njegovih sinova S., H. i F. te fizičkog nasilja koje je nad njima izvršeno, a niti u vezi sa njihovom konačnom sudbinom. Niko od ovih svjedoka nije potvrdio iskaz svjedoka Š. S., niti je vidio ili čuo da je u navedenom na bilo koji način učestvovao optuženi Mihajlović Tomo. Iz navedenih razloga sud nije prihvatio iskaz svjedoka Š. S. kao vjerodostojan, jer iskaz navedenog svjedoka nije potvrđen, niti u cjelini, niti u dijelovima, od strane drugih, naprijed navedenih, svjedoka. Na ocjenu vjerodostojnosti ovog svjedoka naročito su uticala slijedeće pojedinosti. Iskazom svjedoka Š. S. tvrdi se da su njen muž Š. M., te sinovi S., H. i F. zajedno odvedeni kamionom, dok svjedoci V. K. i Š. M., koji su neposredni očevici, navode da su odvezeni putničkim automobilima i to u dvije ture. Svjedok Š. S. navodi da je optuženi Mihajlović Tomo udario kundakom puške u glavu F. dok je ovaj ulazio u kamion, dok svjedok K. V., koja

je očevidac hapšenja i odvođenja F., navodi da je isti ubačen u putničko vozilo od strane izvjesnog „P.“ i opisuje način na koji je to urađeno, da je navedeni „P.“uhvatio F. za kosu, a onda ga gurnuo u automobil, nakon čega je F. odvežen. Nije potvrđen ni dio iskaza Š. S. o događaju ispred Policijske stanice Teslić, u kojem tvrdi da je optuženi udarao F. nogom i palicom i udarao mu glavom od beton, jer neposredni očevici dešavanja pred PS Teslićs Š. M., i A. S., navode da tu nisu uopšte vidjeli optuženog Mihajlović Tomu i da su neki drugi ljudi udarali F. i oca mu M.. Osim toga, svjedok Š. S., po istom događaju dala je više različitih iskaza. Tako u iskazu datom u istrazi za hapšenje i odvođenje njenog sina F. tereti izvjesnog V. N., a ne optuženog Mihajlović Tomu, i u tom iskazu uopšte ne spominje da je optuženi Mihajlović Tomo ili bilo ko drugi udarao kundakom u glavu njenog sina F., od kojeg mu je oko ispalo. Ove nove navode svjedok uvodi tek u iskazu na glavnom pretresu od 27.05.2003.godine. Takođe, u istrazi, uopšte ne spominje da je njen sin F.udaran nogama i palicom pred Policijskom stanicom Teslić, te da mu je optuženi Mihajlović Tomo udarao glavom od beton.Takođe u istrazi ovaj svjedok je tvrdio da je lično vidjela da je njezinog muža M. i sinove kamionom prema Borju odvezao izvjesni I., a da ih je maljem tukao optuženi Tomo Mihajlović, da bi isti ovaj svjedok na glavnom pretresu od 27.05.2003.godine sve to porekao. Sve ove protivurječnosti u iskazu ovog svjedoka, po ocjeni ovoga suda, ukazuju na nepouzdanost u tvrdnje ovoga svjedoka. Sumnju u pouzdanost Š. S. kao svjedoka izrazio je i Š. M. riječima: „Kada mi moja snaha nešto priča nekad joj vjerujem, nekad joj nevjerujem, pravo da vam kažem hoće i ona smutiti“, a i vještak neuropsihijatar dr. Muhamed Šestić, na glavnom pretresu od 27.05.2003.godine je iznio mišljenje „svjedok u svojim kazivanjima pridodaje i neke situacije koje je čula od drugih, a da sama nije bila prisutna određenim događajima“.Zbog svega navedenog ovaj sud nije prihvatio ni ocjenu tužioca datu u završnoj riječi, da treba dati vjeru iskazu svjedoka Š. S. samo na osnovu podatka što je vještak utvrdio da je ista sposobna da svjedoči pred sudom. Stanovište je ovoga suda da sposobnost za svjedočenje ne podrazumjeva istovremeno i vjerodostojnost svjedočenja, a naprijed je pokazano zbog čega ovaj sud nalazi da je iskaz svjedoka Š. S. nevjerodostojan, pa stoga sud nije prihvatio ni ovu ocjenu tužioca. Materijalni dokazi koje je ponudio tužilac uz ovu tačku optužnice,a koji su navedeni u prikazu činjeničnog stanja, kojima se potvrđuje da se Š. M. vodi kao nestala osoba a da su pronađeni posmrtni ostaci Š. F., Š. H. i Š. M., sami po sebi ne dokazuju nikakvu uzročnu vezu između optuženog Mihajlović Tome i sudbine navedenih lica.

Na temelju naprijed navedenih dokaza, analize i ocjene istih, sud je izveo zaključak da nema dokaza da je optuženi Mihajlović Tomo počinio radnju opisanu pod tačkom 1.1. optužnice zbog čega je i odlučeno kao u tački 1 oslobađajućeg dijela ove presude.

Optuženom Mihajlović Tomi pod **tačkom 1.4.** stavljeno je na teret da je neutvrđenog dana u mjesecu junu 1992.godine izvršio silovanje H. G. tako što joj je naredio da uđe u sobu,uhvatio je rukama za ramena, gurnuo na kauč i potom je silovao.

Sud je cijenio dokaze izvedene na glavnom pretresu u odnosu na ovu tačku optužnice, date naprijed u prikazu činjeničnog stanja, i nalazi da ne postoje dokazi da je optuženi Mihajlović Tomo izvršio radnju silovanja oštećene H. G., na način bliže opisan u izreci **oslobađajućeg dijela ove presude pod tačkom 2,** a iz slijedećih razloga:

Navedena tačka optužnice temelji se isključivo na iskazu oštećene svjedokinje H. G., djelimično na iskazu H. A. i okolnosti da je radnju silovanja prijavio Policijskoj stanici Teslić izvjesni S..

Razmatrajući dokaze, izvedene uz ovu tačku optužnice, sud je prevashodno razmotrio slijedeće: Prvo, da li se u krivičnom događaju opisanom od strane oštećene H. G. stiču elementi radnje silovanja, i drugo, da li je na zakonit način i izvan svake sumnje dokazan identitet optuženog Mihajlović Tome kao izvršioca navedene radnje.

Radnju silovanja čini onaj, ko prinudi na obljubu drugu osobu upotrebom sile ili prijetnjom da će neposredno napasti na život, tijelo te ili njoj bliske osobe. Pretnja mora biti upravljena na život ili tijelo oštećene ili njoj bliske osobe, ubistvom ili nanošenjem tjelesne povrede, i da će prijetnja biti izvršena odmah ili da napad neposredno predstoji. Sila ili prijetnja su usmjerene na savlađivanje otpora ženskog lica radi izvršenja obljube, i treba da su takvog intenziteta da su podobni da slome otpor žrtve. Sa druge strane, stav je teorije iz sudske prakse, da otpor žrtve treba da bude stvaran i trajan, i prinudi napadača mora biti suprostavljen ozbiljan otpor napadnute žene, a stalnost otpora shvata se u smislu njegovog trajanja do dovršenja krivičnog djela, a sam otpor treba da se kreće u granicama fizičke snage žrtve i njenih konkretnih mogućnosti za odbranu.

Svjedok **H. G.**, u pogledu samih okolnosti izvršenja djela, navela je slijedeće: „Mihajlović Tomo mi je rekao da uđem u sobu, onda sam ja ušla u sobu, a on je ušao za mnom“. Navodi da je nije gurao, vukao u sobu, nego da je svjedok sama ušla unutra u sobu. Navela je da je optuženi počeo da je dira rukama po grudima i gura rukama prema kauču, da svjedok nije vikala, nije se derala. „Ja se fizički nisam branila... Samo sam plakala, ali fizički nisam pružala otpor u smislu da sam ga udarala nogama, grebala rukama i slično. Samo sam plakala i molila da mi to ne radi“. „Tomo Mihajlović nije me udarao samo mi je govorio da se ne derem i da ne plačem, kao da nisam s nikim ranije bila“. „Dok je to Tomo Mihajlović radio nije me udarao niti mi je šta govorio“. „Tomo Mihajlović je sa sobom imao automatsku pušku, ali mi nije prijetio da će me ubiti ili da će me istući niti prije nego što je uradio ono što je uradio, a niti nakon toga“. Svjedok takođe navodi da optuženom Mihajlović Tomi nije govorila da je trudna. Navodi da je vođena ginekologu radi pregleda, pa u vezi toga je izjavila: „Želim da kažem da sam i ja samu sebe pregledala u donjem dijelu tijela nakon što mi je Tomo Mihajlović uradio to što mi je uradio, nisam imala nikakvih vidnih povreda, a nije me ništa ni bolilo“. „Ovaj akt silovanja kod mene nije izazvao nikakve zdravstvene probleme u smislu trudnoće koju sam imala tada“. Svjedok je naveo da je optuženi tek nakon što je završio radnju silovanja, o kojoj je oštećena govorila, istoj tek tada rekao da nikome ništa ne govori jer da će joj odvesti sina i da ga nikad više neće vidjeti. Navela je da nije imala namjeru da ovaj slučaj prijavi policiji i pretpostavlja da je slučaj prijavio izvjesni komšija S... Objasnjavajući zbog čega nije vikala, nije se derala, svjedok je objasnio da nije vidjela nikakvu svrhu da to radi, da se bojala da zove i svoga polubrata B. M. da ga ne bi izudarali, i da su to razlozi zbog kojih svjedok nije vikala.

Razmatrajući naprijed navedene dijlove iskaza oštećene H. G., koji se odnose na utvrđivanja da li postoje elementi sile ili prijetnje u radnjama optuženog Mihajlović Tome za koga oštećena tvrdi da je on izvršilac navedene radnje, zaključak je ovoga suda, da se u navedenim radnjama ne stječu elementi sile i prijetnje kakvi se traže za radnju silovanja. Kao što je pokazano, oštećena sama tvrdi, da joj optuženi nije prijetio, da će napasti na život ili tijelo nje, niti njezinog bliskog srodnika, nije joj prijetio, da će je ubiti iako je kod sebe imao pušku, ili da će je istući, nije je fizički tukao, a sa druge strane evidentan je izostanak svakog otpora oštećene, u odnosu na optuženog, jer nije pružila nikakav aktivan i ozbiljan otpor prema optuženom, pa u tom smislu sud je ocijenio da ni guranje oštećene prema krevetu rukom, se ne može okvalifikovati kao upotreba sile takvog intenziteta koja je podobna da slomi otpor

oštećene, jer oštećena je i sama izjavila da se fizički nije branila. Sud nije uvažio da oštećena nije imala konkretnih mogućnosti za odbranu, jer se događaj odigrao u prostorijama barake gdje su tanki zidovi, a polubrat od oštećene se nalazio u kuhinji, pa je istoga mogla dozvati, a sa druge strane pasivno držanje oštećene nije bilo iznuđeno silom ili prijetnjom od strane optuženog. Sud je cijenio i opšte okolnosti u kojima se događaj odigrao, da je bio policijski sat, da se radi o policajcu koji je naoružan s puškom, da je oštećena bila u strahu, uslijed tih opštih okolnosti, ali po ocjeni ovoga suda ove opšte okolnosti nisu same po sebi dovoljne, niti su krivičnopravno relevante za pasivno držanje oštećene i nepružanje nikakvog otpora, jer pasivno držanje žrtve je krivičnopravno relevantno samo ako je iznuđeno silom ili prijetnjom, ali u konkretnom slučaju to sud nije u ovom događaju utvrdio.

Takođe, ni drugim dokazima nije potvrđeno da se u konkretnom slučaju objektivno radilo o radnji silovanja. Sama oštećena H. G. navela je da nije uslijed navedene radnje imala nikakvih povreda, niti ju je što boljelo, a nije imala nikakvih zdravstvenih problema u smislu trudnoće u kojoj je bila u to vrijeme. Tvrdnja oštećene da se javljala ginekologu na pregled u vezi radnje silovanja, nije potvrđena drugim dokazima. Svjedok C. R., ginekolog u Domu zdravlja u Tesliću ne sjeća se oštećene. Iz zdravstvenih kartona oštećene, navedenih kao materijalni dokaz u prikazu činjeničnog stanja, vidi se da se oštećena H. G. u navedeni dom zdravlja javljala dana 28.05.1992.godine u ginekološku ambulantu zbog izostanka menstruacije, i da je bila na kontrolnom pregledu dana 04.06.1992.godine da bi se utvrdila sumnja na trudnoću i posljednji pregled je imala dana 08.06.1992.godine kada joj je utvrđena trudnoća starosti šest sedmica, i nakon obavljenog ovog zadnjeg pregleda više se nije javljala u zdravstvenu ustanovu, tako da nema podataka o tome da se javljala radi pregleda zbog silovanja. Uvidom u podatke koje je dostavilo Ministarstvo unutrašnjih poslova Republike Srpske od 18.09.2003.godine utvrđeno je da u evidenciji Policijske stanice Teslić nije evidentirana prijava silovanja H. G., te da sa tim u vezi nije bilo moguće utvrditi da li su ovlašteni radnici navedene stanice istu vodili na ljekarski ginekološki pregled u vezi radnje silovanja. Takođe i svjedoci B. P., M. P. i K. D., koji su u to vrijeme radili u Policijskoj stanici Teslić nisu potvrdili da je postojala krivična prijava protiv optuženog Mihajlović Tome za radnju silovanja oštećene H. G.. Jedino je svjedok N.R., koji je takođe radio u Policijskoj stanici Teslić, naveo da je zadatak dobio da u vezi navodnog silovanja oštećene H. G. izvrši ispitivanje B. M., ali da nije za obavljanje tog zadatka dobio nikakvu krivičnu prijavu tako da ne zna da li je kakva krivična prijava službeno zaprimljena u policiji, ili je samo neko to usmeno prijavio. Navodi da je obavio razgovor sa B. M. i da je istoga pitao da li je šta čuo i vidio vezano za silovanje H. G., jer je isti bio u kući, a naročito da li je čuo kakvu buku, galamu, vrisku i slično te da mu je isti izjavio da je to veće spavao i da nije čuo ni buku, niti galamu, niti vrisku i da nije rekao ništa korisno u vezi samog slučaja. Što se tiče okolnosti da li je krivična prijava podnesena ili nije podnesena, i ako je podnesena da li je pismeno ili usmeno podnesena, ocjena je ovoga suda, da krivična prijava sama po sebi ne dokazuje krivičnu odgovornost optuženog Mihajlović Tome.

Sa druge strane, ocjena je i zaključak suda da nije izvan svake sumnje dokazano da je optuženi Mihajlović Tomo lice koje je izvršilo radnju opisanu u ovoj tački optužnice. Naime, svjedok H. G. navodi da je kritične večeri oko 21,30 sati kad su dva policajc došla njezinoj kući, tada prvi put vidjela optuženog Tomu Mihajlovića, da ga nikad u životu ranije nije vidjela, i da je to veće prvi put bilo da vidi tog čovjeka, da kada je isti ušao u hodnik da je svjetlo u hodniku bilo upaljeno, te da su optuženi i onaj drugi policajac odmah po ulasku u kuću otišli do kuhinje, provirili unutra, a onda se vratili nazad u hodnik, nakon čega je optuženi svjedoku kazao da oni sada idu napolje a da će se on vratiti za pola sata, nakon čega su izašli iz stana. Svjedok tvrdi da je po subjektivnoj ocjeni svjedoka sve ovo trajalo pet do

deset minuta . Medjutim, po ocjeni ovoga suda, na način kako je to opisala oštećena, sve navedeno nije moglo trajati toliko koliko svjedok navodi, obzirom da se navedena dva policajca nisu duže zadržavala u kući, nisu vršili nikakav pretres, nego su ušli u kuću, otišli do kuhinje, provirili unutra, vratili se nazad na hodnik i nakon rečenog naprijed odmah izašli napolje, što je moralo trajati kraće vrijeme od pet do deset minuta, kako to navodi svjedok.Oštećena H. G. navela je da se optuženi vratio oko 22,00 sati i taj drugi put kada je došao da nije uopšte palila svjetlo u hodniku, a da je vrata na kuhinji bila zatvorila, tako da je u hodniku bio mrak, a i u sobi gdje je izvršena radnja silovanja, takođe nije paljeno svjetlo nego je bio mrak.Osim toga,pouzdanost prepoznavanja optuženog od strane oštećene, demantira i iskaz same oštećene H. G., dat na glavnom pretresu od 26.03.2003.godine, u kojem je oštećena navela da osobu koja je oštećenu silovana nije mogla detaljno da razgleda kritične prilike, jer je bio mrak, te da oštećena nije mogla tada jasno da ga vidi u smislu da mu razazna lik, jer je zabranio da se pali svjetlo. Iz svega navedenog, zaključak je ovoga suda, da oštećena nije imala dovoljno vremena niti bila u okolnostima da dobro razmotri i upamti lik policajca kojeg je identifikovala kao optuženog Mihajlović Tomu. Oštećena H. G. je navela da je optuženog vidjela samo još jedanput, dva do tri dana nakon događaja, kada je prolazio cestom pokraj barake, i da je tom prilikom pitala R. B. kako se taj čovjek zove i da joj je ista rekla da je to Tomo Mihajlović. Medjutim, iskaz oštećene nije potvrđen iskazom svjedoka R. B., koja je ustvrdila da je oštećena nikad to nije pitala i da nije tačno da je oštećenoj pokazivala Mihajlović Tomu i da se H. G. ikad raspitivala za Tomu Mihajlovića. U sastavu prijašnjeg vijeća na pretresu od 26.03.2003.godine, oštećenoj je od strane predsjednika tadašnjeg vijeća pokazan optuženi u sudnici radi prepoznavanja, a da nije udovoljeno ni najelementarnijem zahtjevu iz odredbe člana 228 ZKP-a, da ako je potrebno da se utvrdi poznaje li svjedok neku osobu da prvo treba da traži od svjedoka da opiše tu osobu, a tek onda da pokazuje osobu radi prepoznavanja, i to zajedno sa drugim svjedoku nepoznatim osobama. To u konkretnom slučaju nije učinjeno, pa prema ocjeni vijeća koje je donijelo ovu presudu ovaj dokaz prepoznavanjem nije izvršen na zakonit način, a u postupku koje je vodilo ovo vijeće propust prijašnjeg vijeća nije više mogao biti otklonjen, obzirom da je svjedoku već ranije optuženi bio pokazan. Po ocjeni ovoga vijeća, kratkoća vremena koliko je oštećena mogla da vidi lik u svojoj kući za koga tvrdi da je optuženi Mihajlović Tomo,da istoga ranije nikada nije vidjela,niti poznavala,kao i navod oštećene da osobu koja ju je silovala nije mogla detaljno da razgleda kritične prilike, jer je bio mrak, i nije mogla jasno da ga vidi u smislu da mu razazna lik, okolnosti su koje su zahtijevale da se kod prepoznavanja u svemu postupi prema odbredbi člana 228 ZKP-a, kako bi se provjerila pouzdanost prepoznavanja optuženog od strane oštećene kao izvršioca radnje silovanja. Zbog toga je zaključak ovoga suda, da je prepoznavanje optuženoga od strane oštećene, koje je izvršeno na naprijed opisani način od strane prijašnjeg vijeća, nepouzdan i izvršeno na nezakonit način, koji propust kasnije nije mogao biti otklonjen.Sud takođe nije poklonio vjeru iskazu svjedoka H. A., u dijelu u kojem navodi da je u kući vidjela optuženog Mihajlović Tomu kojeg je kao takvog prepoznala jer ga je ranije češće viđala, te da je čula kako optuženi majci govori da uđe u sobu i kako istome govori da je trudna, da ih je vidjela oboje kako stoje na hodniku do sobnih vrata, a iz razloga što je ovaj iskaz u suprotnosti sa iskazom same oštećene H. G., koja navodi da je njezina kćerka H. A. iz kuće izašla odmah nakon prvog dolaska optuženog i drugog policajca, iz čega proizilazi da H. A. uopšte nije bila u kući kada je po navodu oštećene optuženi ponovo došao u kuću, tako da H.A.nije mogla ni da vidi, ni da čuje, ono što tvdi u svome iskazu, pogotovo jer oštećena sama tvrdi da optuženom nije uopšte spominjala da je trudna.

Ocjena je i zaključak ovoga suda, uzimajući u obzir, s jedne strane, da se u događaju koji je opisala oštećena H. G.. ne stiču elementi radnje silovanja, i s druge strane, da u postupku nije izvan svake sumnje dokazano da je optuženi lice koje je izvršilo navedenu radnju, da nema

dokaza da je optuženi počinio radnju silovanja opisanu tački 1.4. optužnice, zbog čega je i odlučeno kao u tački 2 oslobađajućeg dijela ove presude.

Zbog svih naprijed navedenih razloga, sud je na osnovu čl.345 stav 1 tačka 3 ZKP optuženog Mihajlović Tomu oslobodio od optužnice za radnje iz optužnice opisane pod tačkom 1.1. i 1.4. krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 154 stav 1 KZ FBiH.

U toku postupka, odbrana je u završnoj riječi, istaknula prigovor da se optužnica temelji na nezakonito pribavljenim dokazima koji su rezultat istražnog postupka u kojem nije učestvovao optuženi, da isti nikad nije primio rješenje o sprovođenju istrage, a njegov branilac nije bio prisutan prilikom preduzimanja istražnih radnji pred istražnim sudijom, te da je na taj način grubo povrijeđeno pravo na odbranu optuženog i pravo na pravično i fer suđenje iz člana 6 Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i sloboda.

Sud je razmotrio i ovaj prigovor i zauzeo stanovište da nije bilo povreda u proceduri vođenja postupka niti povrede prava na odbranu optuženog Mihajlović Tome. Istraga protiv optuženog sprovedena je po rješenju ovog suda Ki 341/97 od 25.09.1997.godine na osnovu člana 159 stav 1 i 2 ZKP-a, zbog opasnosti od odlaganja i odsutnosti optuženog. Rješenjem ovog suda broj Kv.226702 od 07.10.2002.godine temeljem člana 295 stav 3 ZKP-a dozvoljeno je suđenje u odsutnosti optuženom Mihajlović Tomi po optužnici Kt. 230/97 od 17.05.2000.godine. Optužnica je uručena braniocu optuženog Mihajlović Tome, koji mu je bio postavljen po službenoj dužnosti, sa pravom na prigovor, dana 10.11.2000.godine, te kako prigovor nije uložena optužnica je stala na pravnu snagu sa danom 28.11.2002.godine kada je od strane bivšeg predsjednika vijeća zakazan glavni pretres, a sve u smislu člana 273 ZKP. Stupanjem na pravnu snagu optužnice konzumirane su sve povrede postupka ukoliko je istih bilo u istrazi. Suđenje u odsustvu optuženom Mihajlović Tomi trajalo je od 28.11.2002.do 15.01.2003.godine. Po dobrovoljnom pristupanju optuženog pred ovaj sud, naprijed navedena optužnica je optuženom uručena prije početka suđenja, kako se to vidi iz službene bilješke prijašnjeg predsjednika vijeća od 28.02.2003.godine, što je konstatovano i na zapisniku o glavnom pretresu od 09.04.2003.godine, a vidi se iz povratnice od 11.03.2003.godine, da je optužnicu primila supruga optuženog. Suđenje je počelo iznova, u prisustvu optuženog i njegovog branioca, i trajalo pred prijašnjim vijećem od 19.03.2003.godine do 15.12.2003.godine, kojom prilikom su svi dokazi izvedeni iznova u prisutnosti optuženog i njegovog branioca, sa svim zakonom predviđenim pravima na odbranu. Najzad ono što je bitno, u vezi istaknutog prigovora u završnoj riječi odbrane, jeste da se ova presuda temelji isključivo na dokazima izvedenim na glavnim pretresima od 27.04.2004.godine do 27.05.2005.godine, pred sudskim vijećem koje je i donijelo ovu presudu, i da su optuženi i njegov branilac, koristili puno pravo na odbranu, kod izvođenja svakog pojedinačnog dokaza, u granicama predviđenim zakonom. Ovaj sud se izuzetno i samo u nekim slučajevima (v. iskaz svjedoka Š. S.) koristio iskazima svjedoka iz istrage, radi potpunije ocjene vjerodostojnosti svjedoka, i isključivo u korist optuženog, za razliku od odbrane, kako se to iz završne riječi vidi, kojoj propusti iz istrage nisu smetali ni u jednom slučaju kada su iskazi svjedoka iz istrage išli u korist optuženog. Zbog navedenog, ocjena je ovoga suda, da nije bilo povrede prava odbrane optuženog kako se to ističe u prigovoru odbrane iznijetog u završnoj riječi.

Zapisničar,

Horić Lidija

Predsjednik vijeća

Arnaut Unkas

PRAVNA POUKA:

Protiv ove presude dozvoljena je žalba
Vrhovnom sudu Federacije Bosne i
Hercegovine u roku od 15 dana od dana
Prijema.